

GELİŞİM YAYINLARI
BEYAZ DİZİ
22

Tarama Jesica
Düzenleme Ser_reS & Sahara

O GECE

Robyn Donald

Robyn Donald
O GECE
22

Tarama Jesica
Düzenleme Ser_reS & Sahara

O GECE

Fiona, hastalanan küçük oğlunu hava değişimi için Yeni Zelanda'ya götürmeye karar verir. Bu nedenle başvurduğu işte eski sevgilisi ve oğlunun babası Logan'ın kendisini sekreter olarak alacağını öğrenir.

Fiona, beş yıl önce ilişki kurduğu Logan'dan ayrıldığında, hamile olduğunu ondan gizlemiştir. Genç adam, gerçeği öğrendiğinde Fiona ile bir "formalite" evliliği yapar. Fiona, çocuğunun geleceği için bu evliliğe katlanmaya çalışırsa da, Logan'ın kendini beğenmiş ailesi, genç kadını bir türlü kabul edemez. Hele ortaya Logan'ın sevgilisi olduğunu söyleyen bir başka kadın da çıkınca... Evliliğini ve mutluluğunu kurtarmak genç kadının tek başına vereceği mücadeleye kalmıştır.

100 TL.

O GECE

Beş yıl önce Logan, inanılmaz ya kışıklılığı ve zenginliğinin verdiği kuvvetli kişiliğiyle Fiona'yı tuzağa düşürmüştü. O gece hiç zorluk çıkarmadan Fiona ona teslim olmuştu. İkisinin dikkatsizliği ve ihtirası Jonathan'ı yaratmıştı. Bugün önemli olan, o gençlik hülyasının ürünüydü. Daha fazla düşünmesine gerek yoktu. Fiona, bu soğuk ve ölçülü yabancıyla, sert bakışlarına ve alaylı gülüşüne rağmen evlenecekti. Logan, Jonathan'a babalık etmeyi görev biliyordu...

Tarama Jesica

GELİŞİM YAYINLARI
Beyaz Dizi 22

İngilizce adı: BRIDE AT WHANGATAPU

Şafak Sk. No: 2 Nişantaşı/İstanbul
Tel: 48 61 82 - 48 61 83

Dizgi: Ağaoğlu Tesisleri
Baskı: Orhan Ofset Basımevi
Kapak baskı: Seyyit Mısırlı Matbaası

Düzenleme Ser_reS Sahara

O GECE

Robyn Donald

BİRİNCİ BÖLÜM

Fiona Ward sinirliydi. Çantasını sinirle kavrayan ince parmakları, siyah derinin üstünde daha da beyaz görünüyordu. Koyu yeşil gözlerinden de belliydi sinirli olduğu. Dudaklarının yumuşak kıvrımı, her zamankinin tersine çok sertti. Parmağındaki ince alyanstan evli olduğu anlaşılıyordu. Yirmi iki yaşındaydı. Ama yüz çizgilerine bakan en fazla on dokuz yaşında olduğunu söylerdi. Parmağındaki alyans olağanüstü genç görünümüne pek uymuyordu. Gözlerinde eski bir acının izleri okunuyordu ama. Onlara bakan, Fiona'nın hayata yeni atılmış bir genç kız olmadığını hemen anlardı.

Artık bekleyecek hali kalmamıştı. Her şeyi, yapacağı görüşme belirleyecekti. Jonathan'ın sağlığı ve Fiona'nın geleceği, o kapının ardındaki adamın ağzından çıkacak sözlere bağlıydı. Doktorun da söylediği gibi, Jonathan'ın kışın yakalandığı kötü öksürükten kurtulabilmesi için en az bir yıl hava değişikliğine ihtiyacı vardı. Görüşmenin iyi geçmesi için dua ediyordu içinden. Wellington'un soğuğundan kurtulup Yeni Zelanda'nın sıcak ve güneşli havasına kavuşabilmeleri buna bağlıydı.

İş Bulma Bürosundaki kadın kendisine bu işi haber verdiğinde, Fiona, dualarının kabul olduğuna inanmıştı.

«Sekreterlik» demişti Mrs. Dobbs. «Biraz da arşiv bilgisi istiyorlar ama çok gerekli değilmiş.»

Karşısındaki genç kadına şefkatle bakıyordu Mrs. Dobbs. Hiç de dul kalacak yaşta değildi. Üstelik bir de dört yaşında oğlu varmış. Kocasının ona hiçbir şey bırakmadan ölmesi gerçekten çok acıydı. Çocuğuyla birlikte kabul edileceği bir iş arayan bu genç kadına çok acıyordu Mrs. Dobbs.

«Tam size göre bir iş Mrs. Ward,» dedi. «Çok büyük bir arazisi olan, sömürgecilik döneminden kalma eski bir malikânede oturuyorlar. Yazı işlerine yardım edecek birisini arıyorlar. Malikâne sahibi, ünlü bir yazar olan annesiyle birlikte oturuyor. İkisine birden sekreterlik yapacaksınız. Başınızı kaldıracak zamanınız olmayacak belki. Ama ücret tatminkâr. Ayrıca çocuğa da itirazları yok. Çalışma saatlerinizde, orada çalışanlardan birinin karısı bakacak çocuğunuza. Gideceğiniz yer deniz kıyısında. Malikânenin önü de kumsal. Bu evlerin çoğu, Kuzey Yeni Zelanda'da deniz ulaşımının kolaylıkla yapıldığı günlerden kalmadır.»

«Evet, tam bana göre» dedi Fiona. Jonathan'ı düşündü. Bir an için güneşte yanmış, sağlığına kavuşmuş, koşup oynuyorken hayal etti onu. Sonra gerçeğe döndü gene. Jonathan'ın doğumundan sonra, babasının isteğiyle sekreterlik kursuna gitmiş, çok da yerinde bir iş yapmıştı.

«İşte adres bu. Görüşeceğiniz kişi Settlers' Otelinde kalıyor. Yarın saat dörtte randevunuz var. Mr. Smith'le görüşeceğinizi söyleyin, yeter.»

«Smith mi?»

Mrs. Dobbs gülümsedi. «Evet, gerçek adı değil

elbette. Ama kaygılanmayın Mrs. Ward. Bu aileyi yıllardır tanırız. Smith'lerden hiçbir kötülük gelmez size. İyi şanslar!»

Gerçekten de şansa ihtiyacı vardı. Gene Jonathan geldi aklına, ama düşünmemeye çalıştı. O anda kapıda bir tıkırtı işitip irkildi. Titreyen dudaklarını sıktı, parmaklarını gevşetmeye çalıştı. Soğukkanlı olması, kendinden emin görünmesi gerekiyordu. Bu Mr. Smith denilen her kimse, başvurduğu işe ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemeliydi.

Kapıyı açan adam bir iki adım attıktan sonra, «Özür dilerim Mrs. Ward sizi beklettim,» dedi. Ama genç kadını görür görmez sesi değişiverdi.

Uzun boylu, esmer, çok yakışıklı, kendine son derece güvenen görünüşlü biriydi. Varlıklı olduğu hemen anlaşılıyordu.

Dudaklarının bembeyaz kesildiğini hisseden Fiona, «Olamaz,» diye mırıldandı. Oda çevresinde dönmeye başladı birden. Orada bulunan bir sandalyeye yığıldı. Kendinden geçti.

Gözlerini açtığında fena halde midesi bulanıyordu. Titreyen parmaklarıyla yüzüne düşen saçlarını kaldırdı. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Sonra, uzatılan bardağı fark etti birden. Logan Sutherland duruyordu karşısında. «İç şunu» dedi.

Korku ve umutsuzlukla titremeye başladı Fiona.

«Hayır,» dedi.

«Sadece konyak. İçecek misin, yoksa zorla ağzına mı dökeyim?»

Fiona ağır ağır gözlerini açtı. Logan divanın yanına diz çökmüş, Fiona'yı omuzlarından tutu-

yordu. Soğuk ama meraklı bir bakışla genç kadını süzüyordu.

«İçiyorum.»

Bardağı masanın üstüne bırakıp ayağa kalktı Logan. Buz gibi mavi gözlerle kendisine bakarak, «İyi,» dedi. «Ama çabuk iç.»

Konyağı ağır ağır içerken adama bakmamaya çalışıyordu. İçkisi bitince, Logan pencereye yürüyüp Fiona'ya arkasını döndü. Dışarıya bakıyordu.

Fiona yattığı yerden kalkmaya çalıştı. Başı hâlâ dönüyordu. Güzel döşenmiş bir oturma odasındaydı. Vazolardaki rengârenk çiçeklerin başdöndürücü kokusu bütün odaya yayılıyordu. Telaşla çantasını aradı. Bardağı bıraktığı masanın üstünde duruyordu. Çantayı aldı, tarağını arıyormuş gibi yaparak oğlunun resmini çıkardı. Arkası dönük duran adama göz atarak resmi büküp cüzdanına koydu. Resmi bükerken çıkardığı sesin duyulmuş olmasından korktu. Hayir duyulmamıştı. Gür saçlarını tarayarak ensesinde topladı. Tarağı içine koyup çantayı gürültülü bir sesle kapattı.

«Şimdi daha iyiyim,» dedi.

«Güzel. Evet yanaklarına renk gelmiş. İyileştiğine emin misin?»

Fiona «Teşekkür ederim,» diyerek ayağa kalktı. Başı hâlâ dönüyordu. Düşmemek için koltuğa tutundu. «Çok iyiyim. Hemen gitmeliyim,» dedi.

«Niçin?»

Fiona hayretle baktı. «Niçin mi? Nedeni ortada. Herhalde beni işe almayı düşünmüyorsun.» Sesini yükseltti. «Ben de zaten senin yanında çalışmak istemem.»

«Olabilir,» dedi Logan, ama kapıyı açıp Fiona'yı geçirmeye de kalkışmadı. Oysa Fiona'nın hatırladığı kadarıyla, nezaket kurallarını bilen bir insandı o. «Henüz gitmen gerektiğini düşünmüyorum. İçtiğin içki oldukça fazlaydı. Yanlış hatırlamıyorsam alkol sana yaramaz.»

Fiona'nın yanakları utançla kızardı. «Yok, iyiyim. Teşekkür ederim. Hoşça kal.»

Fiona kapıya yöneldi ama Logan onu kolundan tutarak yolunu kesti. «Sanırım kalman gerekiyor Fiona,» dedi.

Fiona, Logan'ın kendisine dokunmasından irkildi. Başını gururla kaldırarak, saklamaya gerek görmediği bir nefretle yüzüne baktı onun. «Niçin? Aramızda konuşacak bir şey kaldığını sanmıyorum Mr. Sutherland. Evimin yolunu kendim bulabilirim.»

«Konuşmamız gereken bir konu var. İş bulma bürosundaki kadın bir oğlun olduğunu söylemişti. Hem de dört yaşında bir oğlan çocuğu. Karşılaşmamızdan çok kısa bir süre sonra evlenmiş olmalısın.»

Fiona'nın yüzü bembeyaz oldu. Kolunu kurtarmaya çalışarak, «Evet, evlendim,» dedi. Logan'ın parmakları canını acıtıyordu.

«Ne çabuk evlendin de dul kaldın? Son karşılaşmamızdan bu yana çok kötü günler geçirmişsin. Eşini nasıl kaybettin?»

«Trafik kazasında. Bırak da gideyim. Hem canımı acıtıyorsun.»

«Afedersin. Teninin çok çabuk morardığını unutmuşum.»

Fiona dayanamıyordu artık. Arkasına bakmadan kaçmak istiyordu. Ama kaçamadığına göre

direnecekti.

«Ondan hiç şüphem yok. Ben de hatırlamak bile istemiyorum. Üstünde durmaya değmez bile. Öylesine bir gündü, geçsek iyi olacak.»

«Olmaz Bayan Ward. Geçiştiremeyiz. Oğlunuzun adı neydi?»

«Jonathan. Hem daha dördüne bile basmadı.»

«Gerçekten mi? Söylediklerine inanmıyorum diye kusuruma bakmazsın değil mi? Oğlunu görmekten mutluluk duyacağız. Seni eve bırakayım, onu da görmüş olurum böylece.»

«Hayır. Bu gece bir arkadaşımda kalacak.»

«Çok yazık. Kime benziyor? Sana mı,yoksa babasına mı?»

«Ne önemi var? Ne yapmak istediğini bilmiyorum, ama işime burnunu sokmana izin vermeyeceğim. Hoşça kal.»

Logan, Fiona'nın çantasına uzandı. «Anneler çocuklarının fotoğraflarını genellikle yanlarında taşırlar. Benim annem taşırdı.»

Logan, Fiona'nın çantasını açıverdi. Elini çantaya sokunca, Fiona'nın soluğu kesildi. «Sakın yapma, sakın...»

Logan el çabukluğuyla çantayı masanın üstüne boşaltıverdi. İnce uzun parmaklarıyla Fiona'nın cüzdanını açtı. Fiona bütün gücüyle adamın dizine bir tekme atıp elinden kurtuldu. Ama, Logan fotoğrafı ele geçirmişti. Fiona'yı saçlarından kavradı. Ağlamaya başlamıştı Fiona. Ellerindeki kıskaçtan kurtulmak için ellerini başına götürdü.

Son bir kez daha fotoğrafı geri almaya çalıştı. Ama iş işten geçmişti. Logan renkli fotoğrafın arkasını çevirmiş, duygudan yoksun bir sesle

Fiona'nın elyazısını okuyordu.

«Jonathan Logan Ward, dört yaşında.» Fotoğrafı hırsla parça parça yırtan Logan halının üstüne fırlattı. «Seni küçük kahpe. Jonathan Logan Sutherland yazmalıydın.»

Fiona halının üstüne fırlatılan fotoğraf parçalarına bakarak mırıldandı. «Bir tek kalmıştı. Yenisini yaptırmam gerekecek.»

Logan omuzlarından yakaladı Fiona'yı. Ürkütücü bir sesle, «Fiona, niçin?» diye sordu.

«O kadar hakaretten sonra mı? O davranışından sonra mı? Sana hamile olduğumu söylesem bebeğin senden olduğuna inanır mıydın? Yanlış hatırlamıyorsam bana aynen şöyle bağırmıştın: Sokak orospusu, kötü huylu küçük kahpe!»

«Tabi bağırmıştım.» Fiona'ya dokunmaktan rahatsız olmuşçasına ellerini çekti. «Allah için Fiona, öfkeden çıldırmıştım! Daha on sekizindeydin. Ama olgun bir meyva gibi kollarıma düşmüştün. Ben ise yirmi altı yaşındaydım. Okuldan henüz çıkmış bir çocukla yatılmayacağını bilecek olgunluktaydım. Nasıl bir tepki göstermemi beklemiştin ki?»

«Köprülerin altından çok sular aktı değil mi! Evet seni anlıyorum. Şok gibi geldi sana.»

«Şok mu? Doğru, şok diyebilirsin. Otur Fiona. Konuşmamız gerek.»

«Konuşacak bir şey yok. Hem de hiçbir şey.»

«Aptallık etme. Bu konuyu tartışmalıyız. Çocuğu öğrendiğime göre, herhalde yürüyüp gitmemi beklemiyorsun. Böyle düşünseydin resmi kaçırmak için bu kadar uğraşmazdın.»

«Değişen bir şey yok, Jonathan benim oğlum.»

«Benim de.» Fiona'nın hâlâ oturmadığını

gören Logan tehdit eden bir tavırla «Otur» dedi. «Yoksa zorla oturturum.»

Fiona dudaklarını ısırıyordu. Artık daha fazla dayanamazdı, ağlamaya başladı. Kendine hakim olamıyor, gözyaşları sel gibi akıyordu.

«Tanrım!» Logan Fiona'yı göğsüne yasladı, cebinden çıkardığı mendille gözyaşlarını silmeye çalıştı. Fiona beş yıl boyunca içine attığı bütün gözyaşlarını döküyordu şimdi. Hem Jonathan'ın bronşitten ölmesine izin vermeyecek bir babası olduğu için,hem de Jonathan'ı paylaşmak zorunda kalacağı için ağlıyordu. Sonunda ağlamayı kesti. Hıçkırarak gözlerini ovuşturup burnunu sildi.

Alçak bir sesle, «Özür dilerim,» diyerek geri çekildi.

«Ben de senden özür dilerim. Neyse, bunu da atlattık. Biraz konyak içmelisin.»

«Hayır... teşekkür ederim. İyiyim.»

Şefkatli bir sesle, «Yüzün gözün şişmiş,» dedi Logan, «Şuradaki banyoda üstüne çekidüzen ver. Ben de çay getirteyim. Sonra rahat rahat konuşalım.»

Yatak odası büyük, ferah ve çok temizdi. İki kişilik yatağın yanındaki komodinin üstünde duran çalar saat dışında odada Logan'ın kaldığını gösterir hiçbir şey yoktu. Banyoda aynada yüzünü gören Fiona hayretler içinde kaldı. Logan'ı sevip de kaybettiği beş yıl boyunca yüzünü böylesine üzgün görmemişti. İki yıl önce annesiyle babasını kaybettiğinde bile bu kadar umutsuzluğa kapılmamıştı.

Yüzünü yıkadı, saçlarını arkaya doğru tarayarak kendine çekidüzen verdi. Uzun bir arama-

dan sonra çantasındaki tek makyaj malzemesi olan ruju çıkardı. Ucuz bir rujdu ama mercan kırmızısı rengi Fiona'ya yakışmış, kendisini bekleyen kavga için güvenini geri getirmişti.

Kavga çıkacağını biliyordu. Duygularını ve düşüncelerini bastırmaya çalıştı ama Logan'la tartışmak düşüncesi bile onu ürpertti.

Sanki oğlu yanındaymış gibi «Yavrum benim,» dedi, «Seni benden asla ayıramayacak.»

Banyodan çıktığında Logan pencereden dışarı bakıyordu. Puslu ve rüzgârlı bir gündü. Fiona'nın gelişini fark edince ona döndü.

«Bakıyorum, kavgaya hazırsın. Çayları sen koy. Bu sandviçleri senin için getirttim.»

«Acıkmışım,» diyen Fiona oradaki bir koltuğa yığılırcasına oturdu. «Çayına süt ister misin?»

«İstemem.» Logan Fiona'ya yaklaşarak karşısına oturdu. Genç kadını daha önceleri de büyüleyen ciddi nezaketiyle çay fincanını elinden aldı. «Hadi bakalım. Bir şeyler yersen kendine geleceksin.»

«Çok kötü bir kış geçirdik.» Sandviçler son derece lezzetliydi. Balıklı ve tavuklu sandviçleri büyük bir iştahla yedi Fiona.

«Sevdiğin şeyleri hatırlıyorum, farkında mısın?» Sonra gergin bir sessizlik oldu. «Fiona bana onu anlat. Nasıl bir çocuk?»

İrkilen Fiona çay fincanını sehpaya bıraktıktan sonra Logan'a baktı. Olgun bakışlarının arkasında Jonathan'ın bebeksi yüzünü görür gibi oldu. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki Logan sırf fotoğrafa baksa bile babalık iddiasında bulunabilirdi.

«Yaşına göre olgun bir çocuk. Düştüğü zaman

bağıra bağıra ağlar, sonra ayağa kalkıp işine devam eder. Her konuda kararlı. Bazen hırçınlaşıyor. Ama bu huyu gitgide düzeliyor. Çünkü kendisine hakim olmayı öğrenmeye başladı. Çok şefkatlidir. Tanıdığı insanları yürekten sever. Zeki de. Şimdiden okumasını ve saymasını öğrendi. Jonathan...» Fiona omuzlarını silkip ellerini öne uzattı, «Jonathan'dır işte. Şahsiyetli bir insan. Kimsenin kopyası ya da umut ve düşlerinin bir aleti olamaz.»

«Yalan söylüyorsun Fiona. O senin umudun. Senin düşlerinin bir parçası. Neden bana haber vermedin? Hadi başlangıçta söylemedin. Bunu anlıyorum. Sana bir hayvan gibi davrandım. Sen de bu öfkemin senden çok kendime yöneldiğini fark edemeyecek kadar gençtin. Ama zamanla anlamalıydın. Sana yardımcı olacağımı kavramalıydın.»

«Evet haklısın.» Fiona o yılları hatırlamaya çalıştı. Korku ve utançla yaşadığı yılları. «Neler hissettiğimi gerçekten bilemiyorum. Seni seviyordum. Seviştiğimize göre, senin de beni sevdiğini sanıyordum. Hem dünyadan habersizdim, hem de çok saf. Hem neyse, sen öyle bağırınca, ben de annemle babamın yanına kaçtım. Sonra, hamile olduğumu anlayınca, durumu onlara açtım ve senden hiç söz etmeden başımdan geçenleri bir bir anlattım. Çok anlayışlı davrandılar bana. Hattâ babam, çocuğumun babasını bulmak bile istedi, ama onlara senin kim olduğunu söylemedim kesinlikle.»

«Baban diretmeliydi. Çocuğun babası olarak benim de birtakım haklarım var elbette.»

«Biliyorum, ama çok kırılmıştım bir kere. Ayrıca, sana tuhaf gelse bile, bebeği senin bir parçan olarak düşünmüyordum. Bu uzun süre böyle devam etti. Ama Jonathan büyüdükçe sana o kadar benzemeye başladı ki, ben de senin bazı haklarının olduğunu hatırlamak zorunda kaldım. Ancak kısa süre sonra annemle babamı kaybettim. Hayattaki tek şeyim Jonathan'dı artık. Sana haber vermekten korktum, çünkü aramıza girebilirdin.»

Fiona başını kaldırıp Logan'a baktı. Onu azıcık duygulandırmayı ummuştu, ama yüzünde böyle bir ifade yoktu.

«Aramıza gireceksin, değil mi?»

«Mecburum Fiona. Jonathan'ın doğumunu benden saklamaya hakkın yoktu. Yine de seni anlıyorum. Paraya ihtiyacın olduğu açık. Yoksa iş için mülakata gelmezdin.»

«Para o kadar önemli değil. İşe başvurmamdaki asıl neden Jonathan'dı. Birkaç ay önce ağır bir bronşit geçirdi. Hâlâ öksürüyor. Doktor güneş ışığına ve temiz havaya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Onun için, bu iş bana çok uygun gelmişti.»

«Üzüldüm.» dedi Logan. Bir yandan da eliyle dizine vuruyordu. «Jonathan'ın hastalığı uzun sürmez sanırım.»

«Yok, hayır!»

«Jonathan ihtiyacı olan temiz havaya kavuşacak.» Fiona'nın şaşkınlık dolu bakışlarını soğukkanlı, ama alaylı bir tavırla izledi Logan.

«Saçmalama artık senin yanında çalışamam.»

«Onu demek istemedim. Evlenelim. Beş yıl uzun bir süre ama geç olsun da güç olmasın.»

Fiona konuşamadığını fark edince yutkundu. Titreyen elini ağzına götürüp indirdi. «Sen delir-

mişsin. Yapamam.»

«Yapabilirsin ve yapacaksın şekerim.» Kararlı bir biçimde Fiona'ya doğru eğildi Logan. «En doğrusu bu. Sen de bir düşün, aynı sonuca varacaksın. Her şey bir yana, Jonathan'ın bir aileye, bir babaya ihtiyacı var. O benim oğlum. Ona karşı sorumluluklarım var. Jonathan'ın gayrimeşruluk damgasıyla acı çekmesini istemem. Bu durumda evlenmemiz gerek.» Logan Fiona'nın dehşet dolu bakışlarını görünce «Merak etme,» dedi. «Elbette göstermelik bir evlilik olacak bu. Sen, gerçek bir evlilik isteyene kadar.»

«Hayır.»

«Ben de istemeyeceğini düşünmüştüm. Zavallı Fiona, bir gecenin akılsızlığı yaşamını altüst etti. Gençliğin yakıcı ateşi ile şampanyanın da büyük rolü oldu bunda. Geçen beş yılı geri getiremem, ama sana ve oğlumuza güvenli bir gelecek sağlayabilirim. Sanırım Jonathan için bunu yapmak zorundasın.»

Fiona bu adamdan kaçmanın mümkün olmadığını anlamaya başlamıştı artık. Umutsuzca karşı çıktı. «Ama herkes anlayacak. Kusura bakma ama, ne kadar aptallık ettiğim ortaya çıkarsa, insanların yüzüne nasıl bakarım?» Kıpkırmızı kesilen yüzünü Logan'dan gizlemek için başını çevirdi.

«Eski kafalısın hayatım. Ama ne demek istediğini anladım. Gerçeği kimse bilmeyecek. Bir tek, o da zorunlu olduğu için, anneme söyleyeceğiz. Annemden rahatsız olmana gerek yok. Beş yıldır beni evlendirmek başlıca tutkusu olmuştu zaten. Onun için durumu kabullenecektir. Hele Jonathan'ı görünce! Herkese anlatacağımız hikâye ise

şöyle olacak. Beş yıl önce karşılaşıp, ailenin istememesine rağmen evlendik, kısa sürede anlaşamayıp ayrıldık. Senden ayırırım korkusuyla bana Jonathan'ın doğduğunu bildirmedin. Yeniden karşılaştığımızda aramızdaki sevginin hâlâ sürdüğünü görüyor ve her şeye baştan başlıyoruz. Bütün ayrıntıları gerçek gibi, değil mi?»

«Peki, evlendiğini neden saklamış olasın?»

«Çünkü bir kadın tarafından terk edilmek gururumu kırmıştı. Beni yakından tanıyan birçok kişi bu davranışımı karakterime uygun bulacaktır.»

Logan'ın bu kibirli tavrı karşısında Fiona donup kalmıştı. Ona dikkatle baktı. Beş yıl içinde yüz çizgileri daha da sertleşmiş, alaylı hali daha da belirginleşmişti. Dudakları o gecekinden çok daha zalimdi. Kahkahayla başlayan, heyecanlı bir bekleyişin ardından tutkuya dönüşen ve sonunda unutamadığı aşağılanmayla biten o gecedekinden bile daha acımasızdı. Logan o zamanlar inanılmaz derecede yakışıklıydı. Zenginliğin, güçlülüğün verdiği aldırmazlık ve kuvvetli kişiliği Fiona'yı tuzağa düşürmüştü. Hiç karşı koymadan kendini ona teslim etmişti. İkisinin dikkatsizliği ve ihtirası Jonathan'ı yaratmıştı. Bugün önemli olan o gençlik hülyasının somut ürünüydü. Daha fazla düşünmesine gerek yoktu. Logan'la evleneceğini biliyordu. Bu soğuk ve davranışları ölçülü yabancıyla, sert bakışlarına ve alaylı gülüşüne rağmen evlenecekti. Logan Jonathan'a babalık etmeyi görev biliyordu.

«Pekâlâ. Jonathan karar versin. Senden hoşlanırsa evleniriz. Aksi halde, hayır.»

«Yani Jonathan beni gördüğünde çığlık atarsa

mı evleneceğiz? O bir Sutherland'dir. Bunun ne demek olduğunu da Whangatapu'da yaşamaya başlamadan anlayamazsın. Jonathan, senin verebileceğin bir gelecekten çok daha fazlasını hak ediyor. Onun için mantıklı olmaya çalış Fiona. Kaderin bizi yeniden karşılaştırdığını düşün istersen. Bana da, sana da kaçış yok artık. Hadi sandviçini bitir de seni eve götüreyim. Oğlumu görmek istiyorum artık.»

Fiona, Logan'ın son sözünü duymazlıktan gelerek ayağa kalktı. Korkusunu belli etmemeye çalışarak, «Beni zorlayamazsın,» dedi.

«Hayır. Buna sen de inanmıyorsun. Başka seçeneğin yok hayatım. Kuzeye gittiğimizde sadık bir eş olacak, belki de bundan hoşlanacaksın. Aşırı dedikoduya izin vermeyeceğim. Birkaç hafta sonra yeni konular çıkar, bizi de unuturlar. Hadi ne duruyorsun. Gidelim artık.»

Logan orta büyüklükte ama çok konforlu bir araba kiralamıştı. Çok da iyi kullanıyordu. Fiona'nın hayatına hakim olduğu gibi, direksiyona da hakimdi.

Şehrin eski bir yöresine gelmişlerdi. Logan üst üste dizilmiş apartmanlara dudak bükerek baktı.

«Burası çocuğa göre bir yer değil. Onu alıp buraya getir. Çocuğa kim bakıyorsa, ona da bu geceyi akrabalarının yanında geçirmesini söyle. Ayrıca en iyi elbiselerini de yanına al.»

«Ama nereye...?»

«Sana otelde yer ayırttım. Dönüşte de nikâh işlemlerini ayarlıyacağım. Sonra üç gün birlikte olup birbirimizi tanımaya çalışırız. Çocuğun bana alışması için de on beş günlük bir tatil düşünüyorum. Tabii senin de.»

Jonathan, Mrs. Wilson'un küçük oturma odasındaki televizyondan çocuk programını izliyordu. Annesini görür görmez sevinçle kucağına atıldı.

Fiona «Merhaba sevgilim» diyerek oğlunu sevgiyle öptü.

«Annecim, çok uslu durdum, Mrs. Wilson'u hiç üzmedim. O da bana çok güzel bir yumurta pişirdi. Yumurtaya kaş göz de yaptık.»

O kadar çok Logan'a benziyordu ki Fiona'nın bir an yüreği hopladı. Tanrıya şükür, babasının alaycılığıyla sertliğini almamıştı.

«Memnun oldum oğlum. Şimdi Mrs. Wilson'a teşekkür edip veda et.»

«Bir fincan çay içer miydin?» dedi Mrs. Wilson. «Mülakat nasıl gitti. İşe alındın mı?»

Mrs. Wilson dünyada kimsesi olmayan, çok tatlı bir kadındı. Jonny'nin eksikliğini duyacaktı. Fiona ona yalan söyleyemezdi. «Jonathan, sen televizyon seyret biraz daha,» diyerek çocuğu uzaklaştırdı ve anlatmaya başladı. «Bugün harika bir şey oldu Mrs. Wilson. Benimle mülakat yapacak adam meğer Jonathan'ın babasıymış. Ben dul değilim aslında. Bebek beklediğimi söylemeden onu terk etmiştim. Jonathan'ı benden alır korkusuyla da ismimi değiştirmiştim. Şimdi kendisine dönmemi istiyor.»

«Sevgili kızım! Sen ve Jonny için gerçekten harika bir şey bu.» Mrs. Wilson mendilini aradı, sonra devam etti. «Dönmekle doğru bir iş yapıyorsun. Jonathan'ın bir babaya ihtiyacı var. Ne zaman gidiyorsunuz?»

«Kuzeye gitmeden önce Jonathan'ın kendisine alışmasını istiyor.»

«Ne kadar akıllı ve duygulu bir insan. Peki,sen mutlu musun?»

Fiona mutluymuş gibi görünerek gülümsedi.

«Evet Mrs. Wilson,hem de çok. Hem yalnız Jonathan'ı düşündüğüm için değil.»

«Çok sevindim kızım. Mutlu olmayı ve ilgi görmeyi sen de hak ettin. Senin bu kadar zayıflamana ve üzülmene canım sıkılıyordu. Bana yazmayı unutma, olur mu? Yeni hayatını öğrenmek isterim.»

Bu konuşmadan duygulanan Fiona, eğilip kadını yanağından öptü. «Teşekkürler» dedi. Sonra ağlamaktan korktuğu için hemen Jonathan'ı çağırdı.

Jonathan yaşlı kadına kibarca veda ettikten sonra annesinin elinden tutup kapıya yürüdü.

«Anne, akşama ne yemek var?»

«Bilmiyorum tatlım. Bu gece bir otelde kalacağız. Elbiselerini hazırlamalıyım. Kendin giyinebilir misin?»

«Senin ördüğün uzun pantolonu, hırkamı ve yeni ayakkabılarımı verirsen, tabii kendim giyerim anne.»

Eşyaları toplarken Fiona'nın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaktaydı. Bütün bunlara oğlu için katlanıyordu.

Logan arabanın yanında bekliyordu. Onlara doğru yürürken yüzünün ifadesi hiç değişmedi. Ama kendisine son derece benzeyen çocuğa baktığında gözleri parladı. Jonathan'ın annesini andıran tek yanı kızılımsı saçlarıydı.

«Ona bir şey söyledin mi?» dedi Logan.

«Hayır.»

«İyi. Merhaba Jonathan!»

«Merhaba amca. Seninle mi gidiyoruz?»

«Evet. Arkaya oturabilir misin?»

«Annemle mi?»

«Annen önde oturmalı ki, nereye gittiğimizi görebilsin.»

Başını hafifçe eğen Jonathan, gözlerini kırpmadan babasını inceledi. Logan ses çıkarmadan, yüzünde hafif bir tebessüm, hareketsiz duruyordu. Fiona aynı tebessümün oğlunun yüzünde de belirdiğini gördü.

«Pekâlâ. Senin adın ne?»

«Logan. Ya seninki?»

Jonathan kahkahalarla güldü. «Biliyorsundur. Annem sana söylemiştir. Benim adım Jonathan Logan. Dört yaşıma bastım. Annem de yirmi üçüne. Annemin doğum gününde pastanın üstüne tam yirmi üç mum dikmiştik. Peki,sen kaç yaşındasın?»

«Otuz. Hadi arabaya.»

Fiona arabaya binince arkasına dönüp Jonathan'a baktı.

«Ayaklarını vurma hayatım. Araba Logan'ın değil. Çok dikkatli oturmalısın.»

«Ödünç mü almış?»

«Hayır. Şehirde rahat gezebilmek için kiralamış.»

Bu arada arabayı çalıştıran Logan, Fiona'ya müdahale etti: «Çocuğu rahat bırak, zarar verebileceği bir şey yok zaten.»

Fiona en iyi elbisesini giymişti. Bu mavi elbise ona çok yakışmıştı. Ama üç yıl önce alındığından biraz bol geliyordu. Fiona evden çıkmadan aynaya baktığında şık görünmediğini fark etmişti. Çok pahalı bir elbise giyen Logan

ın yanında pek sönük kalmıştı. Jonathan'ın giysilerinin de evde yapıldığı ilk bakışta anlaşılıyordu. Fiona bu düşüncesinden rahatsız oldu ve onu kafasından atmaya çalıştı. Logan zengin olabilirdi ama, oğlunun gönlünü pahalı giysilerle de çelemezdi. Jonathan sevgi ve şefkatle büyümüştü. Logan da onun sevgisini kazanmak istiyordu. 'İlk kez böyle bir şey için mücadele edecek' diye düşündü Fiona.

Logan'ı hâlâ cazip buluyordu Fiona. Her an onun kollarına düşebilirdi. Otelde, bedeninin teması Fiona'yı ateş gibi yakmıştı. On sekiz yaşında toy bir kızken bilmediği bir gerçeği artık çok iyi kavramıştı. Erkekler hoşlanmadıkları bir kadına bile cinsel yakınlık duyabiliyorlardı. Fiona'ya buz gibi bakarken Logan'ın gözlerinde beliren kıvılcım, Fiona'nın ufak bir işaretini beklediğini gösteriyordu. Fiona ise her an bu işarete cevap verecek durumdaydı. Kısa süren ihtiras ve teslimiyet gecesi Fiona'ya inanılmaz bir zevk vermişti. Duygularını bir yana itip Logan'ın aşkı yerine bedenini kabul ederse, bu zevki her an tadabilirdi. Ama düşünmesine bile gerek yoktu. Fiona bunu asla yapmayacaktı.

«Canın bir şeye mi sıkıldı?»

«Hayır. Artık sıkılmıyorum.»

«O zaman kaşlarını çatmaktan vazgeç. Sana hiç yakışmıyor. Jonathan kaçta yatar?»

«Altıda.»

«Geceleri uyanır mı?»

«Hayır. Bir kez daldı mı, ertesi sabah altıya kadar uyur.»

«Altı ha? Whangatapu'ya kolay alışacak öyleyse. Hepimiz erken kalkarız.»

Fiona konuşacak bir konu çıkmasına sevinmişti. «Nasıl bir yer, anlatsana,» dedi.

«Çok eski bir yer. Oraya giden ilk Sutherland, kabileler arasında çıkan savaşlar sonucu boşaltılan bir araziyi satın almış ve oraya Whangatapu adını vermiş. 'Kutsal liman' ya da 'yasak liman' anlamına geliyor. Yerliler bu bölgenin cinli, perili olduğuna inanırlarmış. İan Sutherland karısı ve kendisi için büyük bir ev yapmış. Orada tam on beş yıl yaşamışlar, beş çocukları olmuş. Paraları olunca da, Avustralya'dan işçi getirtip, volkanik arazinin taşlarıyla büyük bir ev yaptırmışlar. Zamanla bu eve yeni bölümler eklenmiş. Şimdi anneme ait olan arazide ek binalar da var. Malikânenin bir kilometre ötesinde işçi evleri, ahırlar, barakalar ve bir demir ocağı yer alıyor.»

«En yakın merkeze uzaklığı ne kadar?»

«Issız bir yer sayılmaz. Yirmi beş kilometre falan uzak.»

«Jonathan okula başladığında otobüsle mi gidip gelecek?»

«Evet otobüs kapımıza kadar geliyor. Çocukları sabah sekiz on beşte alıp on kilometre ötedeki okula götürür. Daha sonra Somerville'deki liseye gider. Okula yakın bir yerde, haftanın üç günü gidebileceği bir oyun bahçesi de var.»

Jonathan aralarından başını uzatarak «Seninle birlikte mi oturacağız amca?» dedi.

«Evet, hoşuna gitti mi?»

«Annemin hoşuna gittiyse, benim de gider. Çünkü ben annemin yanında olmaktan hoşlanıyorum. Sen nerede oturuyorsun?»

«Buradan çok uzaklarda, deniz kenarında bir

evde.»

«Çiftlikte mi yaşıyorsun?»

«Evet.»

«İnekler, koyunlar, köpeklerle mi?»

«Evet hepsiyle.»

Uzun bir sessizlikten sonra Jonathan çok kısık bir sesle sordu. «Orda arkadaşı olmayan bir köpek varsa, benim arkadaşım olabilir mi?»

Fiona hayretle arkaya baktı. Jonathan'ın köpek istediğini hiç bilmiyordu. Ama sesindeki özlem çok açıktı.

«Tabii neden olmasın. Ne cins bir köpek isterdin?»

«Onu görmeden söyleyemem.»

Logan güldü. «Haklısın tabii, köpek de seni sevmeli. Bir şeyler yaparız. Hem artık birbirimizi tanıdığımıza, göre bana amca demekten vazgeç.»

«Peki ne diyeyim?»

Kısa bir sessizlikten sonra Logan soğukkanlı bir sesle, «Bana baba ya da Logan diyebilirsin,» dedi. «Hangisi hoşuna giderse.»

«Sen benim babam mısın?»

«Evet, babanım.»

«Anne, o benim babam mı?»

Fiona başını salladı; boğazına takılan yumruyu geçiştirmeye çalışarak, «Evet Jonathan, baban,» dedi.

Çocuk bir anlık nefes aldıktan sonra ağırbaşlı bir tonla konuştu. «İyi. Her zaman babamı isterdim. Ama annem çok uzaklarda olduğu için gelemediğini söylerdi. Geldiğine sevindim baba. Artık annemle de ilgilenebilirsin. Mrs. Wilson geçen gün komşusuna annemin çok yorgun olduğunu ve onunla birisinin ilgilenmesi gerektiğini söylüyordu. Annemle ilgilenecek misin?»

«Bundan böyle elbette ilgileneceğim. Annenin en çok istediği şey nedir, biliyor musun?»

Jonathan cevap vermeden önce muzip muzip kıkırdadı. «Bana tren almak ister. Niye, biliyor musun, bir keresinde ondan tren istemiştim. 'Paramız yok' demiş, sonra da banyoya girip kendi kendine ağlamıştı. Bir de kitap ve plak almak ister. Hep o vitrinleri seyreder. Ama treni daha çok ister galiba.»

«Jonathan! Yeter artık» diye bağırdı Fiona. Çocuğa kızgınlıkla kafasını salladı. «Bak Jonathan, bir köpek gidiyor. İstediğin köpeğe benziyor mu?»

Dikkatini köpeğe veren Jonathan uzun uzun baktıktan sonra, «Hayır,» dedi. «Bu çok büyük ve tüyleri çok uzun. Ben kendi boyumda bir köpek istiyorum.»

«Haklısın,» dedi Logan. «İşte geldik.»

İKİNCİ BÖLÜM

«Uyudu mu?»

Fiona kapıyı kapatırken sessizce başını salladı. Logan onlara kendi dairesinin bitişiğindeki odayı tutmuştu. Jonathan'a yemek yedirirken ve yatırırken Logan çok düşünceli davranmış, Fiona'ya hiç karışmamıştı.

«Yorgun görünüyorsun. Yemeği buraya istet-

tim. Erkenden yatmalısın. Yarın yapacak çok işimiz var.

«Ne gibi?»

«Size üst baş alacağız. Bir de kaldığınız o yerden taşınmanızı ayarlayacağım.»

Fiona bir iskemleye oturarak «Böyle konuşmana gerek yok» dedi. «Kaldığımız daire senin standartlarına uymayabilir ama ben bundan utanmıyorum. Hem seninle, Jonathan hakkında konuşmak istiyorum.»

«Evet? Biraz içki alır mısın. Huzursuzluğunu fark ettim. Nerdeyse patlamak üzeresin.»

Fiona içki bardağını aldı ama tadına bile bakmadan masaya bıraktı. «Logan, onu şımartmanı istemiyorum.»

«Ne demek istiyorsun yani?»

«Bugüne kadar sahip olduğu ufak tefek şeyler onu mutlu etmeye yetiyordu. Her istediğinin derhal alınacağı duygusuna kapılmasını istemiyorum.»

«Fiona, senin yüzünden oğlumdan beş yıl uzak kaldım.»

Sesindeki acılığı fark eden Fiona sarardı. Yüzünde soğuk ve tehditkâr bir ifade vardı, ama sesi sert değildi. «Tamamen seni suçladığımı sanma. Bu işte annenin babanın ve benim sorumluluğum da büyük. Ne var ki bu gerçek, oğlumun bana duyduğu yabancılık hissini değiştirmiyor. Sevgisini satın almayı düşünecek kadar aptal değilim. Ama o henüz çok küçük. Alacağım birkaç oyuncak çekingenliğini giderebilir. Jonathan'ı iyi yetiştirmişsin, ama artık babaya en çok ihtiyaç duyacağı bir yaşa gelmiş. Babasını özlediğini ya da bir köpeğe sahip olmak istediğini

fark etmiş miydin?»

«Hayır,» diye utanarak mırıldandı Fiona.

«Demek ki, Jonathan hakkında her şeyi bildiğini söyleyemezsin.» Logan birden gülümseyerek oturduğu yerden kalktı, Fiona'nın yanına gelerek ellerinden tutup ayağa kaldırdı. «Ellerin buz gibi, yoksa benden korkuyor musun?»

«Hayır. Korkmama gerek var mı?»

Logan, Fiona'yı çenesinden tutarak gözlerine bakmaya zorladı. Gözlerindeki soğuk mavilik yerini alaycı ve istekli bir pırıltıya bırakmıştı.

«Bana yeniden âşık olmak istemiyor musun?» Logan başını eğerek onu öptü.

Sıcak ve diri dudakları, Fiona'nın ona vermeye hazır olmadığı şeyleri acımasızca almaya hazırdı. İçinden gelen bir ses Fiona'ya hareketsiz durmasını öğütlüyordu. Onunla kavgaya girişmeyecekti. Çünkü Fiona'ya boyun eğdirmek Logan'a büyük zevk verecekti. Dudakları yüzünde, ipek teninde büyük bir açlıkla gezinirken Fiona kıpırdamadan durdu.

«Eskisinden de güzelsin. Ama soğuksun Fiona. Buzdan bir duvara mı gömüldün? Bunu sana ben mi yaptım yoksa? Sevgi dolu tutkularını gömmene ben mi sebep oldum?» Birden gülümseyerek Fiona'yı bıraktı Logan. «Ne kadar dayanacağını merak ediyorum doğrusu. İddiaya girelim istersen?»

Büyük bir ilgisizlikle Fiona, «Hayır,» diye cevap verdi. «Bir şey değişeceğini sanmıyorum Logan. Üzgünüm ama, böyle bir ilişki istiyorsan, bizi almadan gitmelisin.»

«Yok, senden çok oğlumu istiyorum. Ama kısa süre içinde ikinize birden sahip olacağıma emi-

nim.»

«Seni ilk tanıdığımda, bu kadar kendini beğenmiş bir adam olduğunu fark etmemiştim.»

«Bana doğruyu söyle Fiona. Benden sonra başka bir erkekle seviştin mi?»

Fiona kızardı. «Bana böyle sorular sormaya hakkın yok.»

«Cevap ver.»

«Seni ilgilendirmez. Eğer benim kötü...»

«Cevabını verdin. Başka birisi sana sahip olamadığına göre, bu ikimiz için de her şeyi kolaylaştıracak. Hadi içkini iç. Sinirlerini yatıştırıp iştahını açar.»

Fiona o günleri hiçbir zaman açık seçik olarak hatırlayamıyordu. Aklında kalan tek şey bölük pörçük anılardı. Elbiseler almışlardı. Jonathan'la Logan çarpışan otomobillere binmiş, kahkahalar atmışlardı. Yağmurlu ve soğuk bir havada Mrs. Wilson'a veda ederlerken yaşlı kadının Jonathan'a bir armağan verişi, Logan'ın parmağına nikâh yüzüğünü takışı ve zoraki öpüşü aklında kalanlardı.

Sonra uçakla Rotorua'ya gitmişlerdi. Buranın kükürt kokan havasında Logan'la birbirlerine alışmaları, Jonathan'ın bu beraberliği kolaylaştırışı... Jonathan'ın çocuksu kahkahalarının Logan'ın erkeksi gülüşüyle birleşmesi; Jonathan'ın ilk kez yatarken babasından kendisini öpmesini istemesi, yolda yürürken ilk kez elinden tutuşu, babaannesi hakkında sorduğu sorular ve nihayet kayınvalidesinden gelen sarı telgraf kâğıdı.

Üç hafta sonra Auckland'e uçmuşlar, oradan da sıcak bir bahar gününde Whangatapu'ya var-

mışlardı. Yarımada uçaktan göründüğünde Logan «Whangatapu» demişti.

«Çok güzel bir yere benziyor,» diye kekeledi Fiona.

«Sinirli misin?» Fiona hayır anlamında kafasını sallayınca, Logan hafifçe eline dokunarak «Her şey yolunda gidecek, merak etme» dedi.

Logan'ın düşünceli davranışı Fiona'nın yüzünü güldürdü ama yine de korku içindeydi. Sırf Jonathan'ın iyiliği için bu işi sürdürmesi gerekiyordu. Mrs. Sutherland ve yanındakilerin kendisini beklediğini düşündükçe yüreği sıkışıyordu. Logan'ın aldığı evlilik yüzüğü parmağında parlıyor ve çok yeni olduğu hemen anlaşılıyordu.

Logan Fiona'nın elini sıkı sıkı tuttu. Yumuşak bir sesle, «Hadi» dedi, «Başaracaksın.»

Fiona uçaktan çıkarak, kucağında uyumakta olan Jonathan'ı taşıyan kocasının yanında yürümeye başladı. Siyah pantolon ve kırmızı ceket giymiş, ellerini erkek gibi cebine sokmuş, uzakta duran o ince uzun kadın Logan'ın annesiydi.

Yanına geldiklerinde «Uyudu mu?» diye sordu merakla. «Göstersene Logan.»

Çocuğun kırmızı yanağına parmağıyla dokunan Ailsa Sutherland gülümseyerek biraz ötede duran Fiona'ya baktı. «Evimize hoşgeldin Fiona. Herhalde bir fincan çay için can atıyorsun.»

«Evet... teşekkür ederim.»

Logan'ın annesi, Jonathan'dan gözlerini ayıramıyordu. «Senden de bir şeyler almış. Saçındaki kızıl parıltılardan belli. Yoksa tıpatıp Logan'ın çocukluğu diyebilirdim.» Yürümelerini işaret etti. Yolun yarısına geldiklerinde, Jonathan

uyanıverdi ve babasının kollarına oturur gibi yaslanarak:

«Eyvah,» diye bağırdı. «Uçak gitti mi?»

«Evet, korkarım gitti.» dedi Logan. «Pilotun eve dönmek için acelesi varmış.»

Jonathan merakla etrafına bakındı. «Neredeyiz?»

«Evimize geldik.»

Parlak bakışları yabancı kadına takıldı Jonathan'ın:

«Sen benim büyükannem misin?»

«Evet. İstersen bana nine de diyebilirsin.»

Jonathan ağzında yuvarlayarak, «Nine,» dedi. Sonra içtenlikle gülümsedi. «Nine demesini severim. Benim daha önce de ninemle dedem vardı ama onlar şimdi Allah Baba'nın yanındalar. Onları pek hatırlıyamıyorum. İstersen sen de bana Jonathan Logan Sutherland diyebilirsin.»

«Merhaba Jonathan Logan Sutherland! Ama günlük konuşmada Jonathan diyeyim, olur mu?»

«Sen de burada mı oturuyorsun? Baba beni yere bırak. Yürüyebilirim.»

Logan'ın kucağından iner inmez uçak sesleri çıkartarak koşmaya başladı Jonathan.

Ailsa Sutherland, Jonathan'ın arkasından hayranlıkla baktı. Çok duygulanmıştı. Logan'ın elini tutarak konuştu. «Fiona ona çok yüz verirsem beni affet, olur mu? Şımartmamaya çalışacağım ama benim için çok zor olacak.»

Kadına kanı kaynayan Fiona, «Yalnız her zaman bu kadar sevimli olmuyor. Logan'a sorun. Onu öfkeyle bağırıp tepinirken gördü,» dedi.

«Sinirli olabilir, ama Jonathan çok sevimli bir çocuk. Çok da tabii. Buraya kolay alışacağından

eminim.» Mrs. Sutherland kapıyı açarken, «Yarın yağmur yağacak» dedi.

Logan rahat bir tavırla kolunu karısının omuzuna dolayınca Fiona kaskatı kesildi. Koşmaktan yorulan Jonathan, gelip babasının elini tuttu. «Burası ne kadar güzel. Geldiğimize çok memnunum, anne ya sen?»

«Evet oğlum. Ben de çok memnunum!» Logan'ın kolunu omuzlarında hissetmek Fiona'nın huzurunu kaçırmıştı. Ama Logan sırf annesine ve çevreye karşı garip olmasın diye kendisine sarıldığından, sinirlenmesi gereksizdi.

Bahçe Fiona'yı rahatlattı. Çiçeklere bayılırdı. Annesiyle babası da bütün gün bahçeyle uğraşırlardı ama şehirde böyle yarı-tropik bitkiler yetiştirmeleri olanaksızdı.

Çevresindeki yeşilliğe bakarak durakladı. Kamelyalar parlıyor, frezyalar her yere koku saçıyordu. Arılar erguvanlara konarken, altın sarısı çiçekler açmış bir ağacın üstündeki kuş kendisine bakıyordu. Evin görünüşüne uyan bakımlı bir bahçeydi bu. Yeşillik öylesine gürdü ki bu son derece düzenli bahçeye yine de doğal bir hava veriyordu. Her yer çiçek kokusuyla kaplıydı.

«Kan kırmızı kozalaklar sallanan şu bitkinin adı ne?» diye sordu Fiona.

«O bir Avustralya bitkisi. Çok güzel, değil mi? Üstündeki kuşa bak, şimdi bizim için ötecek.»

Sessizlikte kuşun şakıması öyle hoştu ki, Jonathan bile kulak verdi. Kuşun siyah kanatlarının arasında mavi tüyler vardı.

Her şey harikaydı. Fiona mutluluktan neredeyse ağlayacaktı. Kuş sanki bunu hissetmiş gibi şakımasına son verip ağacı gagalamaya başladı.

Bunu görünce, hep birlikte gülmeye başladılar. Böylece havadaki gerginlik de dağılmış oldu.

«Şu çalıların arasında da çıngırak kuşları var. Ama onlar şakımak için öteki kuşların susmasını beklerler» dedi Mrs. Sutherland. «Bakın, Budala da orada. Bir gün bir kuş yakalarım umuduyla yaşar hep.»

Budala, neredeyse tilki büyüklüğünde, kocaman kara bir kediydi. Logan'ın kendisine seslendiğini fark edip kulaklarını dikti, ama peşinde koştuğu kuş çalılıklardan uçup gitmeden onlara pek yüz vermedi. Sonra kafasını kaşıtmak için gelip önlerinde durdu.

«Niye Budala?» diye sordu Fiona gülerek.

«Çok duyarsız bir kedi. Sadece yemek için yaşar.»

Logan Fiona'nın koluna girerek, «Gel,» dedi. «Birazdan çiy iner. İçeri girelim. Eminim, Jinny bir saattir çay kaynatıyordur.»

Ailsa, «Jonathan ne yapıyor orada?» diye sordu.

Hepsi birden döndüler. Jonathan yapraklarını dökmüş bir ağacın altında gözlerini yukarı dikmiş, dallara bakıyordu. Yanına yaklaşırlarken dallardan birini çekip keyifle asıldı.

«Yarın bu ağaca tırmanacağım. Hem de tepesine kadar.»

Fiona oğlunu kucaklayıp bir an göğsüne bastırdı. «Yarın,» dedi. «Şimdi yıkanıp yemeğini yiyeceksin.»

«Bu gece geç yatsam olmaz mı? Uçakta da uyudum.»

Fiona tam ağzını açarken, Logan ondan önce davrandı. «Peki, ama yalnızca birkaç saat,» dedi.

Bu tür şeyler, Fiona'nın çok ağırına gidiyordu. Yıllardır Jonathan'ın yaşamındaki tek ses olmuştu. Onun başkasına danışması ya da Logan'ın Jonathan üstünde söz sahibi olması, Fiona'da pişmanlık hisleri uyandırmaktaydı.

Ne var ki, alışması gerekiyordu. Jonathan'a başını salladı. Fiona, Logan'ın kolunda merdivenleri çıkıp büyük verandadan, antikacı dükkânını andıran geniş salona girdi. Salon, Fiona'nın kaldığı dairenin iki misli büyüklükteydi.

Logan «Yukarı çıkıp üstümüzü değişelim,» dedi. «Fiona, Tom ve Jinny ile sonra tanışır.»

«Tamam,» dedi Mrs. Sutherland, «Ben Jonathan'a bitişiğinizdeki odayı hazırladım. Yakınınızda olmak ister diye düşündüm.»

Bir tekerlek gürültüsü duyuldu. «Tom valizleri getiriyor,» dedi Logan. «Ben ona yardıma gidiyorum. Sen Fiona'ya odasını gösterir misin?»

Geniş bir holden geçtiler. Mrs. Sutherland halı kaplı merdivenleri küçük bir erkek gibi çıkan Jonathan'a hüzünle bakıyordu. Fiona bir an gerçeği Logan'dan gizlemekle yaptığı işin vahametini düşündü. «Üzgünüm,» dedi. «Böyle olacağını bilemezdim.»

«Nasıl bilebilirdin hayatım. Logan'ı yakından tanımamıştın.» Bir kapının önünde durdu. «Logan'la birlikte yaşamak kolay değildir. Ama hepimizin iyiliği için bu iş yürümeli. Onu hiç bu kadar rahatlamış görmemiştim.» Gözleri oğlununkiler gibi maviydi. Üstüne basa basa konuştu. «Bu söyleyeceklerim sana kırıcı gelebilir. Ama durumunu kavramalısın. Çocuğu düşünerek ve Logan'ın iyiliği için hepimiz seni kabul etme-

ye hazırız. Herkes seni merakla bekliyor. Logan buralarda çok sevilen ve sayılan bir insandır. Karısı olduğun için seni kıskananlar olacaktır. Bizden beklenen belirli davranışlar vardır Uyum sağlayamazsan, geri gitmek zorunda kalabilirsin.»

Fiona duygularını saklamak için gözlerini kırpıştırdı. Çok sinirlenmişti. Ama omuzlarını dikleştirerek cevap verdi. «Falcı gibi konuştunuz. Teşekkür ederim Mrs. Sutherland.»

«Seni kızdırdığımın farkındayım. Ama söylemem gerekiyordu. Yalnız,inan bana Fiona, bunu Logan'dan duymaktansa, benden duyman daha iyi olur.» Fiona'nın kaşlarını çattığını görünce kafasını salladı. «Sinirlendiği zaman neler yaptığını bilirsin. Onu kızdırmak sana bir şey kazandırmaz. Odan burası. Şimdi seni yalnız bırakıyorum.»

Burası iyi döşenmiş kocaman bir odaydı. Odada Fiona'nın gözüne ilk çarpan şey iki kişilik büyük yatak oldu. İsyanla ağzını açıyordu ki susması gerektiğini fark etti. Jonathan altın sarısı kalın halıda keyifle koşarken, Fiona, beklemeyi öğütlüyordu kendi kendine. Logan evliliklerinin içyüzünü annesine anlatırken ayrıntıları söylememişti demek. Ama eğer kendisini bir oldubitti karşısında bırakıp kollarına almayı düşünüyorsa, Fiona da ne yapacağını biliyordu. Jonathan'la bi-likte uyuyacaktı.

Logan valizini getirdiğinde, Fiona'yı ışıl ışıl gözlerle inceledi.

Fiona, çıkacak kavgayı göze alarak, «Bu yatağı seninle paylaşmayacağım,» dedi.

Yatağın yanına giden Logan örtüsünü çekerek,

«Peki niye?» diye sordu. «Çok rahat bir yatak. Üstelik gece seni itip yere düşürmeyeceğime de söz verebilirim.»

«İşte buna katlanamam.» Korkmamaya karar vererek bavulunu açmaya gitti. Zorla koynuna sokamayacağına göre sorun yoktu. Bütün çekiciliğine rağmen, Logan'ın kendisini birlikte yatmaya ikna edemeyeceğinden emindi.

«Bu kaçınılmaz bir şey. Neden ısrar ediyorsun, gururunu onarmak için mi? Yoksa bu gerçeği görebildiğim için bana biraz acı mı çektirmek istiyorsun? Benden önünde diz çöküp romantik laflar mı söylememi bekliyorsun? Yoksa birbirimize âşık rolü oynamamızı mı? Aşk romantik düştür Fiona, bunu sen de öğrenmiş olmalısın.»

Fiona hırsla döndü. Logan'ın kibirli halinden ve çekiciliğinden nefret ediyordu. Sinirine hakim olmaya çalışarak, «Kaçınılmaz olduğunu düşünmüyorum,» dedi. «O kadar kibirlisin ki bir kez yatağına giren kadının ömür boyu seni arzulayacağını sanıyorsun. Seninle geçirdiğim zevk dolu gecenin hayali sabah söylediğin o sözlerle çoktan gölgelendi gitti. Beş yıl içinde ne kendi aptallığımı ne de senin kabalığını unutabildim. Bir daha aynı şeyi yapmam.»

Logan Fiona'nın söylediklerini sanki hiç umursamamıştı. Bitişik odadaki Jonathan'ın duymayacağı bir sesle şöyle dedi. «Çocuk senin davranışlarını epey değiştirmiş. İçindekini kusmak istediğinde Jonathan'ın da yanımızda olmasına dikkat edeceğim. Unutma Fiona, bu yakınlık baştan çıkarıcı olacak. Kaldı ki benim sabrım da sonsuz değildir.»

«Ama bana demiştin ki... söz vermiştin, bu ev-

lilik gerçek olmayacaktı.»

«Beş yıl önce söylediklerimin acısını çıkarma isteğini anlıyorum ve sen tatmin olana kadar beklemeye hazırladım kendimi. Allah bilir ya, nasıl kin güttüklerini bilecek kadar kadınları tanıyorum. Sana da öcünü almak için fırsat tanıyabildiğime memnunum. Ama bu böyle sürüp gidemez Fiona. Jonathan'ın başka kardeşlere ihtiyacı var. Ve onun bu ihtiyacını birlikte karşılayacağız. Hem de ne zaman, biliyor musun? Bu davranışının beni her zamankinden daha fazla arzulamadan ileri geldiğini kabul ettiğim zaman.»

Bu suçlama karşısında Fiona kıpkırmızı oldu. «Seni şeytan...» diye bağırdı. «Beni kandırdın!»

«Tanrı aşkına Fiona kendine gel. Masum kadın rolünü bırak. Seninle evlendikten sonra keşişler gibi yaşayacağımı düşünmüyordun herhalde. Beni ne zannediyorsun? Yarım adam mı? Irzına geçilmiş gibi bakıp durma da, git çocuğu yemeğe hazırla.»

Elleri titreyen Fiona, Jonathan'ın pijamasını, terliklerini ve tavşanını yerleştirerek sakinleşmeye çalıştı. Jonathan'ın kendisini böyle görmesini istemiyordu.

Logan küstahlıkla konuşmasını sürdürdü. «Birlikte olduğumuz o gecenin tadını pek hatırlamayabilirsin, ama benim hafızam çok kuvvetlidir. İlk kez sevişmenin verdiği tecrübesizliği, şevk ve arzuyla nasıl kapatmaya çalıştığını hâlâ unutmadım. Yine öyle olacak. Hem bunu bir vaat olarak kabul etmelisin, bir tehdit değil.»

Jonathan'la ilgilenmek Fiona'yı biraz olsun yatıştırdı. Çocuğu yıkayıp odasını gösterdi. Sorularını cevaplarken nabzı hâlâ hızlı atıyor, gözlerinde bir şeyler uçuşuyordu. Logan aşağı inmişti. Fiona yatak odasına süzülerek çarçabuk üstünü değiştirdi. Elini yüzünü yıkadıktan sonra makyajını tazeledi. Kocasının verdiği hediyelerden biri de, içinde ne isterse bulabileceği bir makyaj çantasıydı. Bütün dikkatini makyajına vererek kendisini merakla izleyen Jonathan'a sordu. «Nasıl oldum?»

«Güzel oldun. Babamın dediği gibi. Artık aşağı inebilir miyiz?»

Aynada kendisini son bir kez kontrol ettikten sonra, Fiona, «Evet» deyip oğlunun elinden tuttu. «Bakalım babanla ninen neredeler.»

Açık renk kazağı ve koyu renk pantolonuyla çok yakışıklı duran Logan merdivenin başında onları bekliyordu.

«Çok güzelsin Fiona, ama kıyafetin sana hiç uymamış» dedi. Fiona bu sözlerin ardındaki alayı hemen fark etti. Kendisine azize havası veren bir elbise seçmişti bu gece için.

Jonathan yemeğini yerken, onlar da içkilerini içip Rotorua'dan ve havadan sudan söz ettiler. Mrs. Sutherland'le evin hizmetçisi Jinny gözlerini Jonathan'dan ayıramıyordu. Jinny bir ara Fiona'yı da iyice süzdü, hattâ kendisine gülümsedi ve sonra ona bir daha hiç bakmadı.

Jonathan meyva salatasını yarıladıktan sonra kaşığı bırakıp, derin derin esneyerek arkasına yaslandı.

Fiona ayağa kalktı. «Yatma zamanın geldi.»

Logan çocuğu kucağına alarak «Ben taşırım» dedi.

Jonathan hemen uykuya dalmıştı. Fiona oğlu-

nu öptükten sonra kapıyı aralık bırakıp aşağı indi.

Ana oğul Fiona'yı çalışma odasında bekliyorlardı. Logan yanına gelerek kolundan tuttu.

«Sen de Jonathan kadar bitkinsin. Erkenden yatmanı öneririm. İçkin burada. Bitir de yemeğimizi yiyelim.»

«Hemen uyudu mu?» dedi Mrs. Sutherland.

Kayınvalidesinin sorusuna Fiona gülümseyerek cevap verdi. «Evet, derin bir uykuya daldı; bütün gece kıpırdıyacağını bile sanmam.»

«İyi o zaman. İkiniz de yorgun olmalısınız. Yolculuk insanı neden bu kadar yorar, hiç anlamam. Bütün gün oturan birisinin saat altıda esnemeye başlamaması gerekir ama, hep böyle olur nedense.»

Sonunda yemeğe oturdular. Çok güzel hazırlanmış yemeklerin yanında, özel bir gün olduğu için şampanya da vardı. Sonra kahveler geldi. Yasemin kokuları odayı kaplamıştı.

Karanlık bastırmış, ayın görüntüsü bulutlarla gölgelenmişti. Dışarda hafif bir rüzgâr esiyor pancurlar çarpıp duruyordu. Birden, cama vuran yağmurun sesi duyuldu.

«Hava kötüleşiyor» diyerek yerinden kalkan Logan pencereleri kapattı. Koltukta oturan karısına bir göz attı. «Yatma zamanı geldi Fiona. Neredeyse ayakta uyuyacaksın. Annene iyi geceler dile de seni yukarıya götüreyim.»

Mrs. Sutherland gülümsedi. «Evet canım, sen yat. İyi uykular.»

Fiona söyleneni yaparak iyi geceler diledikten sonra kocasının arkasından yürüdü. Belini saran koldan hoşlanmasa da itiraz edecek hali yoktu. Zaten ayakta zor duruyordu.

Odalarının kapısına geldiklerinde, «Jonathan'a bir bakayım,» dedi Logan.

Fiona kalın perdeleri kapatıp ne yapacağını bilmez bir tavırla valizini açtı. İki kişilik yatağa bakmamaya çalışıyordu. Kendisine gülkurusu bir gecelik çıkardı ve boş boş seyretmeye başladı. Sonra kararlı adımlarla yatağın yanına gelip örtüsünü çekip aldı.

«Ne yapacağını zannediyorsun?»

Logan'ın sesiyle yerinden sıçradı ama, işine devam etti. «Yere yatak yapıyorum» dedi.

Fiona'yı bileğinden yakalayan Logan, «Gel buraya» diye kabaca bağırdı. Fiona'yı banyodan geçirip her yanı dolap olan bembeyaz bir odaya soktu. Duvara gömülü tek kişilik bir yatak duruyordu.

«Ben burada yatacağım. Somurtkanlığın geçene kadar.»

Bu ani rahatlama Fiona'nın öfkesini büsbütün kabarttı. Kendisiyle alay etmişti.

«Senin gitmene hiç gerek yok,» dedi. «Orada ben uyurum. Hem somurttuğumu da nereden çıkarıyorsun?»

«Büyük odada uyursan Jonathan'a yakın olursun. Eğer somurtmuyorsan, o zaman rol yapıyorsun demek ki.» Fiona'yı susturmak için ağzını eliyle kapattı. «Çok yorgunsun, ben de yorgunum. Artık daha başka saçmalık duymak istemiyorum.» Elini çekerek dudaklarını dudaklarıyla kapattı. Şefkat ve saygıdan yoksun öpücük çok haşindi. O kadar uzun sürdü ki, Fiona'nın kulakları basınçtan patlayacakmış gibi oldu.

«Bir kere daha ağzını açmaya kalkarsan, seni

öteki odaya götürür, elbiselerini paramparça edip tecavüz ederim. Hadi, doğru yatağa.»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kahkaha sesleriyle uyanan Fiona, 'bu mutlaka Jonathan olmalı' diye düşündü. Uykulu gözlerle gülümsedi. Kalın bir erkek sesi duyunca tamamen uyandı.

Logan oğluyla konuşuyordu. «Öpersen, hemen kalkar. Hanımları her zaman öperek uyandırmalısın.»

«Tamam.» Jonathan, gelip annesinin yanağına yalancıktan bir öpücük kondurdu.

«Hey, haksızlık ediyorsun» diye bağıran Fiona Jonathan'ı tam kaçacakken kolundan yakaladı. «Gerçek bir öpücük isterim. Yoksa uyumaya devam edeceğim.»

Bunun üzerine Jonathan kıkırdayarak annesini gürültülü bir sesle öptü, Fiona güldü. Oğlunu gıdıkladı, sonra da alnından öptü.

«Yağmur yağıyor. Babam dedi ki, atlara ve traktörlere daha sonra bakacakmışız. Kot panto lonumu giysem olur mu?»

«Evet giyebilirsin.» Logan bornozla banyonun kapısında durmuş şeytani bakışlarla kendisini süzüyordu. Göğsü yarı beline kadar açıktı. Henüz duş yaptığı belli oluyordu.

«Seni sabah sabah öpmeden önce tıraş olsam

iyi olacak galiba» dedi. «Seyretmek ister miydin Jonathan?»

Babasını tıraş olurken seyretmek fikri sanki Jonathan'ı büyülemişti. Fiona'nın kollarından sıyrılarak odanın öteki ucuna koştu. «Tıraş makinesini ben çalıştırabilir miyim? Bızz diye ses çıkartabilir miyim?»

«Çalıştırabilirsin.»

Tıraş makinesi çalışmaya başlar başlamaz Fiona yataktan çıkıp, terliklerini ve leylak rengi sabahlığını giydi, saçlarını taramaya girişti. Makinenin sesi kesilince, baba oğul Logan'ın odasına geçtiler. Fiona bunu fırsat bilip banyoya girdi ve hemen bir duş aldı.

Logan'la Jonathan geri döndüklerinde, Fiona mavi pantolonunu ve açık gri kaşmir kazağını giymiş, eşyalarını boş çekmecelere yerleştirmeye başlamıştı.

Logan, Fiona'yı yakalayıp ensesinden öpüverdi.

«Güzel kokuyorsun, nedir bu?»

«Vadinin Leylağı diyorlar. Bu dolapların hepsi benim mi?»

Logan Fiona'nın yüzündeki şaşkın ifadeye gülümseyerek baktı. «Merak etme hepsini doldurur sonra da giyecek hiçbir şey bulamadığından şikâyet edersin. Giyinmek deyince aklıma geldi, oğlumuzu giydirsek iyi olacak.»

«Giyeceklerini yatağının üstüne koydum. Jonathan kendisi giyinebilir.» Fiona içinden gelen bir istekle Logan'a gülümsedi. Gülüşü Jonathan'ın tatlı muzipliğinden izler taşıyordu.

Tam bir aile gibiydiler. Logan valizleri tepeye kaldırıyor, Jonathan bir yandan şarkı söyleyip

bir yandan da giyiniyordu. Berrak sesi babasının dikkatini çekti.

«Sesini senden almış. Bende hiç kulak yoktur.»

«Öyle mi?» dedi Fiona. Puslu havaya rağmen haftalardır kendini böyle mutlu hissetmemişti. Logan bu şakacı haliyle hiç de tehlikeli görünmüyordu.

Tam o anda kapı vuruldu ve Jinny koca bir tepsiyle odaya girdi.

«Bize çay mı getirdin Jinny? Eksik olma ama, uykucu Fiona'yla uğraşana kadar bir sürü işin var senin!»

«İlk günü olduğuna göre 'geç kalkar diye düşündüm.» dedi Jinny.

Fiona yatağı örtmekle iyi etmişti. Logan beraber yatmadıklarının anlaşılmasını istemezdi.

«Bizimle çay içecek vaktin var mı?» diye sordu Logan Jinny'ye.

«Yok. Tom birazdan yumurtalarım diye bağırmaya başlar.» Jinny Fiona'ya döndü. «Jonathan için yulaf ezmesi hazırladım. Sever mi?»

«Çalı fasulyesiyle havuç dışında her şeyi sever. Verdiğin her şeyi yiyecektir. Sana yardım edebilir miyim?» Fiona pot kırdığını hemen fark etti.

«Hayır, teşekkür ederim. Kendi işimi yürütebiliyorum» diyen Jinny kafasını dik tutarak odadan çıktı.

Fiona şaşkınlıkla kocasına dönerek, «Niye kızdı?» diye sordu.

Logan omuzlarını silkti. «Kocasıyla birlikte yirmi yıldır burada çalışırlar. Kendine has bir tarzı vardır. Annem de ev işlerine pek karışmaz. Sanırım Jinny sana bu evdeki yerini hatırlatmak

istedi.»

«Ya, öyle mi,» dedi Fiona. Kadının tutumunu anlamamıştı.

«Bir süre idare et. Katıdır ama, bir kez dost oldun mu, ondan daha sağlamını bulamazsın.»

«Arkadaşlık karşılıklı olur» derken Fiona büyük bir yalnızlık duydu. Çevresindeki bunca değişikliğe rağmen hâlâ geçmiş yılların yalnızlığını yaşıyordu. Gözleri kemerini bağlamak için uğraşan Jonathan'a kaydı. Whangatapu sakinleri, bir zamanlar kocasını terk edip Jonathan'ı babasız bırakan Fiona'yı asla kabul etmeyebilirlerdi. Ama masum yavruyu kalplerine bastırmaya hazırdılar. Fiona sırf bu nedenden ötürü her şeye katlanabileceğini düşünüyordu.

Kötü bir gündü. Güneş arada bir yüzünü gösterse de fırtına ve yağmur ortalığı kasıp kavuruyordu.

Kahvaltıdan sonra Logan çalışmaya gitti. Mrs. Sutherland de Fiona odasını rahat düzeltebilsin diye Jonathan'ı alıp götürdü. Fiona öğleye kadar iki odayı da toplamış, elektrik süpürgesiyle yerleri süpürmüş, banyoyu temizlemiş, hattâ Jonathan'ın oyuncaklarını bile yerlerine yerleştirmişti.

Dakikalarca pencereden dışarıyı seyretti sonra. Bahçe bu kötü havada bile güzel görünüyordu.

Ama Fiona kendisini çok çaresiz hissetmekteydi. 'Acaba havadan mı' diye düşündü.

Belki de buradaki günleri hep böyle geçecekti. Whangatapu'ya gelirken büyük ümitler beslemekten kendini alamamış, her şeye yeniden başlayabileceğini sanmıştı. Mrs. Sutherland ve Jinny'nin davranışları Fiona'nın acı gerçeği an-

lamasını sağlamıştı. Burada kendisine, katlanılması gereken biri gözüyle bakıyorlardı. Neden daha fazlasını bekliyordu ki? Logan'ın annesinin kendi annesi gibi merhametli ve müşfik olmasını beklemesi aptallıktı. Kocasının çevresinde belki arkadaş diyebileceği bir iki kişi çıkabilirdi ama bu zenginler dünyasının kapıları Fiona'ya her zaman kapalı kalacaktı. Neyse ki, Jonathan her zaman yanında olacaktı.

Alt kat kimse yokmuş gibi sessizdi. Fiona Mrs. Sutherland'in kendisine sabah gösterdiği müzik odasına girmeden önce bir an durakladı.

Müzik odası, çalışma odasından büyükçe, kapılarla ayrılmış orta büyüklükte bir yerdi. Ortada koca bir piyano duruyordu. Fiona'nın yüzüne birden renk geldi. Bu yeteneği onun evdeki yaşamını kolaylaştırabilir, kendisini rahatlatabilirdi.

Rasgele bir iki parçadan sonra sevdiklerine geçti. Şopen'in valslerini, Rus bestecilerinin büyüleyici parçalarını ve aklına ne gelirse art arda çaldı. Annesiyle babasının ölümünden bu yana neredeyse ilk kez piyano çalıyordu.

Bir ara, Jonathan sessizce yanına geldi, kendinden geçerek annesini dinledi.

Ailsa Sutherland omuzuna dokunduğunda vakit epeyi ilerlemişti. «Öğlen oldu. Bunca parçadan sonra acıkmış olmalısın,» dedi Fiona'ya.

«Evet sanırım acıktım.»

Yemekte Mrs. Sutherland «Fiona'yı piyano çalarken dinledin mi Logan?» diye sordu.

Fiona'ya gülerek bakan Logan, «Evet» dedi «Rahmaninov'u severim. Ama tekniğini yeniden kazanmak için epeyi çalışman gerekecek Fiona.

Fiona haklı eleştirileri severdi. «Çok güzel bir piyano, Jonathan bayılacak,» dedi.

«O da mı çalar?» diye soran Mrs. Sutherland Jonathan'ın minik ellerine hayretle bakıyordu.

«Evet. İki yaşına gelmeden sesleri ayırabiliyordu. O zamandan beri de birlikte çalışıyoruz.»

«Henüz çok küçük değil mi?»

Logan keyifle lafa karıştı. «Okuyabiliyor da.» Gülen gözleri Fiona'ya bakıyordu.

Fiona, Logan'ın gülüşüne karşılık vererek Mrs. Sutherland'in tepkisini bekledi.

«Allah allah! Sen mi öğrettin?»

«Evet. Öğrenmek istediği için gösterdim»

«Çocukları zorlamamak gerekir. Beş yaşına gelmeden okumaları da iyi değildir. Belki de kitabı ezberlemiştir, olamaz mı?»

«Beş yaşın ne gibi bir özelliği var?» diye sordu bu kez Logan. Jonathan sanki ninesini yalancı çıkarmak istermişçesine tabağını ters çevirip arkasındaki markayı okuyuverdi.

Mrs. Sutherland yanında oturan torununa hayretle bakıp isteksiz isteksiz gülümsedi. «Ben de onu normal, cici bir çocuk sanıyordum. Bundan sonra onun yanında daha dikkatli olmam gerekiyor.»

Fiona konuyu değiştirmek için, «Yemekten sonra biraz dolaşsak mı Logan?» dedi. «Hava açıyor galiba.»

Jonathan masadakilere bakarak, «Artık öğlen uykusuna yatmayacağım» dedi. «Anne, yeni botlarımı giyebilir miyim?»

Fiona ile Logan koruyu gezerlerken Jonathan da önlerinden koşuyordu.

Fiona atlara ürkerek baktı. Jonathan ise ne-

şeyle elindeki havucu atlardan birine uzattı.

«Atları sevmez misin?» dedi Logan.

«Bisikleti her zaman tercih ederim.» Fiona oğlunu endişeyle izliyor, ama atların arasında dolaşmasına karışmıyordu. Bir an Logan'a bakıp kızardı «Kendi alışkanlıklarımla Jonathan'ı etkilemek istemem» dedi.

«O kadar alçakgönüllü olma. Jonathan'ı çok iyi yetiştirmişsin. Annem için bu epeyi düşündürücü oldu. Ata binmek ister misin?»

«Hayır, çok gerekli olduğunu düşünmüyorsan öğrenmeye de niyetim yok.»

«Sanırım gerekli. Korkunu atarsan,zevk almaya başlayacaksın. Ama gerçekten çok korkuyorsan o zaman başka.»

«Yok o kadar da değil. Niye bu kadar çok atınız var Logan? Atın yerini motosikletlerin aldığını sanıyordum.»

«Atı tercih ediyorum. Motosikletin çıkamayacağı çok dik yerler var buralarda.» Parmağıyla uzak bir tepeyi gösterdi. «Orası eski bir volkan. Ne traktörle çıkabilirsin ne de motosikletle.»

«Haklısın.» Logan elini hafifçe Fiona'nın omuzuna koydu. Fiona irkilmekle birlikte kalın ceketinin üstünden bile bu sıcak temastan hoşlandı. Bir şey söylemiş olmak için, «O tepeye hiç çıktın mı?» diye sordu.

«Tabii. İlk tırmandığımda sekiz yaşındaydım. Tepeye çıkan bir yol var.»

«Manzarası harika olmalı.»

Logan paldır küldür ahıra dalmak üzere olan Jonathan'ı kolundan yakalayıverdi. «Seni küçük şeytan,nereye gidiyorsun?»

«O küçük ata baba. Bebek olanına. O benim

olsun mu?»

«O gördüğün,çok kötü huylu ihtiyar bir attır oğlum. Senin olamaz. Şimdi beni dinle Jonathan, ben yanında olmadıkça bir daha bu ahıra girmek yok. Anlaşıldı mı?»

«Evet, ama?»

«Anladın mı Jonathan?»

Jonathan babasına korkusuzca bakıyor, isyan etmek istiyordu. Fiona'ya baktı yardım umarak. Ama annesi de olmaz diye kafasını salladı.

Sonunda Jonathan boyun eğdi. «Peki baba söz veriyorum. Ama niye?»

«Atların bir kısmı çocuklara alışık değil. Onları ürkütebilirsin. Merak etme, ben sana ata binmesini öğreteceğim. Şimdi de makinelere bakalım.»

Jonathan babasıyla birlikte makineleri gezmeye gidince,Fiona da bir ağacın dibine oturup çevreyi seyre daldı. Güneş parlıyor, oturduğu yer de rüzgâr almıyordu. Bir an uykusu geldi, hiçbir şey düşünmemeye çalışarak manzaranın büyüsüne kapılıp kendinden geçti.

Bir ayak sesiyle uyandı. Ellerini rüzgârlığının cebine sokmuş bir adam duruyordu yanında. Fiona'yı görünce gülümseyerek baktı.

«Merhaba. Kim olduğunu söyleme, biliyorum, sen patronun beş yıl sonra ortaya çıkan karısı olmalısın. Hepimiz yeni gelini görmek için can atıyoruz,» diye konuşmaya başladı.

Erkeğin küstahlığından hoşlanmayan Fiona ciddi bir sesle cevap verdi. «Fiona Sutherland'im.»

«Vay canına. Benim karım olaydın, nikâhtan sonra kaçmana izin vermezdim.»

«Logan'ı arıyorsanız, buralarda.»

«Beni başından savmaya kalkma. Her gördüğüm yerde sana bakmaktan alıkoyamazsın beni. Çocuk nerde?»

«Oğlumuzu soruyorsanız, Logan'la birlikte» Logan'la Jonathan'ın sesleri duyuldu.

«Merhaba Logan. Karınla tanıştık.»

Logan'ın bakışları bir an Fiona'ya takıldıktan sonra genç adama çevrildi. «Şu traktörle ilgilenir misin Danny. Salağın biri bozmuş galiba Hadi Fiona, yağmur bastırmadan gidelim. Yoksa koşmak zorunda kalacağız.»

Eve doğru koşmaya başladılar ama yine de doluya yakalandılar. Logan Jonathan'ı yağmurluğunun altına soktu. Çocuk doludan sakınmak için yüzünü babasının göğsüne saklamış keyifle bağırıyordu. Eve vardıklarında Fiona, «Ne berbat hava» dedi, «Burası hep böyle midir?»

«Annemin dediğine göre üç hafta böyle gider Ama bu hepsinden berbat sanırım.»

Bir kadın sesi söze karıştı: «Senin için berbat sayılmaz Logan. En keyifli günün olmalı.»

Logan döndü. «Havadan söz ediyorduk Denise.»

Logan iki kadını birbirine tanıştırırken Fiona Denise'in bakışlarını üstünde hissetti. Jonathan'ı görünce yumuşayan bakışları Fiona'ya hiç de yumuşak değildi.

«Merhaba Jonn? Eğleniyor musun?»

«Evet, sen de aynen Pamuk Prensese benziyorsun.»

Gerçekten de Denise Jonathan'ın kitabındaki resme çok benziyordu. İnce uzun bir kızdı. Uçuk pembe pantolonunun üstüne çok şık bir yün ka-

zak giymişti. Uzun siyah saçları yüzünün tüm güzelliğini ortaya çıkaracak biçimde ensesinde toplanmıştı.

«Jonn, bugüne kadar duyduğum en harika iltifat.» Denise büyüleyici gözleriyle Jonathan'a baktı. «Çabuk içeri girin, yoksa üşüteceksiniz. Hava fena soğudu.»

Fiona oğlunun saçlarını bir havluyla kuruladıktan sonra, «Logan, biz yukarı çıkıp üstümüzü değiştirelim,» dedi.

«İyi olur. Ben kuru sayılırım.»

Fiona on dakika sonra çalışma odasının kapısını açtığında neşeli bir sohbet başlamıştı. Bir an kendini çok yabancı hissetti. Derin bir nefes alarak içeri girdi.

«Kocana ne kadar sinsi bir adam olduğunu söylüyordum.» Denise, Logan'dan bir iki adım uzaklaşıp çekici havasıyla devam etti. «Hilelerimizin boşa gitmesine şaşmamak gerekirmiş. Fiona, kocan kuzeyin en çok peşinden koşulan erkeğiydi, bunu bilmelisin. Bütün kızlar onun peşindeydi. Logan, bize evli olduğunu söylememekle çok haksızlık ettin. Bu kovalamacadan hoşlandığın besbelliydi. İtiraf et artık.»

Logan, onu tersleyerek, «Büyütüyorsun Denise,» dedi.

«Hayır büyüttüğüm falan yok, ama böyle konuşmam pek uygun kaçmadı galiba, haklısın. Fiona, ne kadar güzel saçların var. Bir ara ben de o renge boyatmayı düşündüm, ama çok suni kaçacak diye vazgeçtiydim.»

Fiona bu aşağılamayı fark etmemiş göründü. Denise'den hoşlanmamıştı, ama onunla laf yarışına giremezdi. Gülümseyerek Logan'ın uzattı-

ğı iskemleye oturdu.

Denise'in gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. «Nikâh yüzüğü takmamışsın,» dedi hayretle. «Logan, yeni eşini böyle bir sevgi armağanından yoksun bırakacağını sanmazdım. Yoksa, beş yıl önce yüzük almaya zaman bulamadan mı evlenmiştiniz?»

«Büyükannemin yüzüğünü takacak. Küçültmek için kuyumcuya gönderdik» dedi Logan. «Fiona üşümüşsündür, sıcak bir şey içer misin?»

«Harika bir fikir,» dedi Mrs. Sutherland ayağa kalkarak. «Jonathan, hadi gidip annene çay yapalım,» dedi.

Denise Jonathan'ın elinden tuttu. «İzin verin ben getireyim. Jinny'yi çok uzun süredir görmüyorum. Hem bana yemek tarifi verecekti.»

«Hep birlikte gideriz. Sen Jinny'yle yemek tariflerine giriştin mi çayı unutursun. Fiona, ateşe yakın otursana. Yüzün bembeyaz.» Mrs. Sutherland önden, Jonathan'ın elini tutan Denise arkadan çıktılar.

Uzun bir sessizlik oldu.

«Danny Harmon seni sinirlendirecek bir şey mi söyledi?» dedi Logan.

«Sinirlendiğimi nerden çıkarıyorsun?»

«Yüzünde bu ifadeyi daha önce de görmüştüm.»

Fiona omuzlarını silkti. «Aslında pek bir şey söylemedi. Ama davranışlarından hoşlanmadım. Senin yanında mı çalışıyor?»

«Evet. Babamın bir arkadaşının oğlu. Hayata atılmadan önce bir yıl yanımızda iş öğrenecek. Davranışlarının nesini beğenmedin?»

Fiona açmazda kalmıştı. Logan'la iş arkadaşları arasında sorun çıkarmak en son istediği şeydi. «Çok genç ve düşüncesiz gibi geldi,» dedi.

«Evet, genç ve düşüncesizdir. Ve benden nefret eder. Bana zarar verebilmek için her şeyi yapabilir. Buraya gelmesinin bir nedeni de sorun çıkarmak zaten. İş açısından demiyorum. Çiftçiliği iyidir. Ama başka açılardan güvenilmez bir adamdır. Onunla mümkün olduğu kadar karşılaşmamaya çalışmalısın. Zekidir, atılgandır, ama işin içinde ben olduğum zaman tam anlamıyla dengesizdir.»

«Niçin?»

Logan'ın kaşları çatıldı. Yüzüne maske gibi bir ifade geldi. «Saçma bir hikâye, ama sana anlatmalıyım, çünkü fırsatını bulup o anlatacaktır. Danny'nin bir ikiz kız kardeşi var. Üç yıl önce yirmi yaşındayken tanıştık. Bana âşık olduğunu sanıyordu. Ben durumu anlayınca, biraz yanlış hareket ettiğimi fark ettim. Çünkü Danny'deki dengesizlik onda da vardı. Sonunda kendisine ilişkimizi sürdüremiyeceğimi söyledim. Bunun üzerine yakın çevremizden bir başkasıyla evlendi.»

Fiona inanamamıştı. «Senden bunun için mi nefret ediyor?»

«Evet, çünkü evlendiği kişi, benim erkek kardeşim Stephen'dır. Mary ile Stephen burdan yüz kilometre ötede oturuyorlar. Steve Mary'nin benimle evlenemediği için kendisiyle evlendiğini anlayınca ona değer vermez oldu. Stephen Danny'nin çok yakın arkadaşıydı. Bu mutsuz evliliğin ve Stephen'la arkadaşlığının bozulmasının hıncını benden çıkartmak istiyor Danny.»

«Gerçekten dengesiz olmalı» dedi Fiona yavaşça.

Logan ateşi karıştırıp bir odun attı. «Bana güvendiğin için teşekkürler Fiona. Ama şunu da itiraf etmeliyim ki Mary'ye çok kötü davrandım.»

«Tahmin edebiliyorum.»

«Evet,sana yaptığım gibi. Ama o zaman kendime kızmıştım. Halbuki sen yaralarını onarmak için sessizce evine kaçtın. Doğru kartları oynasaydın, seninle evlenebileceğimi hiç düşünmedim mi?»

«Ne biçim bir evlilik olacaktı?»

«Şimdiki gibi.»

Fiona başını salladığında, lambanın ışığı bakır rengi saçlarını iyice parlattı. «Hayır, bu evliliği Jonathan için kabul ettim. Onun geleceğini güven altına almak için bu sahte evliliğe razı oldum.»

«Umarım on yıl sonra da böyle düşünürsün. Çünkü boşanmamız söz konusu olamaz.»

«Ama ben...» Birden göz göze geldiler. Logan'ın gözlerindeki istek, onun bakışlarındaki sertliği silmişti. Gülümseyerek Fiona'ya yaklaştı elğerinden tutup kaldırdı onu. Karşı koymayan Fiona, kendini Logan'ın kollarına bıraktı.

«Hâlâ buz gibisin» diye mırıldandı Logan. «Buz gibi soğuksun, ama dudakların arzudan kızarmış. Öp beni Fiona.»

«Hayır...»

«O zaman ben öperim.» Duygulu, yumuşakça, ama tutkuyla öptü. Fiona'nın karşılık vermesi için bütün ustalığını kullandı.

Fiona'nın kalbi delicesine atıyor, vücudu sanki kendisine ihanet edercesine kocasına karşılık veriyordu. Logan dudaklarını çektiğinde Fiona'

nın ezilmiş dudakları ve kıpkırmızı yüzü bekleyiş içindeydi. «Daha ne kadar dayanacaksın Fiona? Beni istediğinin sen de farkındasın.»

«Şehvet evliliğe temel olamaz.» Fiona Logan'ın kalçalarında ve göğüslerinde dolaşan ellerine ve okşamalarına karşı kayıtsız kalmaya zorladı kendini. Logan'ın sürdüğü tıraş losyonu, erkeksi kokusuyla birbirine karışıyordu. Boğuk sesi ve vücuduna değen düzgün ve nemli derisiyle arzularını açığa vuruyordu.

«Tutku iyiye doğru bir adımdır» Logan sevgiyle karısının gözkapaklarından öptü. Fiona'ya sıkı sıkı sarılarak sert ellerle belinden tuttu. Fiona itiraz için ağzını açtığında, dudakları Logan'ınkilerle birleşiverdi. Hiçbir şey düşünemiyordu artık. Yıllardır bastırdığı isteklerine hakim olamayarak kocasının başını kollarının arasına aldı. Logan'ın beklediği bir ihtirasla kıvranarak ona sarıldı.

Logan dudaklarını çektiğinde, gözlerinin derinliğinde bir an için bir mutluluk ışığı yanıp söndü.

«İkimiz de ne kadar aptalız, Fiona,» dedi.

«Sen niye aptal oluyorsun peki?»

«Yoluma diktiğin romantik engellere rağmen sana sahip olmak benim için ne kadar basit. Seni sevdiğimi söylesem inanır mıydın?»

«Hayır» diye fısıldadı Fiona.

«Sevdiğime inandırmam mı gerekiyor?»

Fiona için evet demek, kendisine kur yapması için izin vermek ne kadar kolay olacaktı. Onun ne kadar şefkatli bir sevgili olduğunu hâlâ unutmamıştı. Dayanamayıp ağlamaya başladı.

Logan karısının gözyaşlarını dudaklarıyla

silerek, «Lütfen, Fiona yapma» dedi. «Seninle dalga geçtiğim için ben bir canavarım. Bu konuda seni bir daha zorlamayacağıma söz veriyorum. Sen kendini hazır hissedince, gerçekten birbirimizin olacağız, ama daha önce hiçbir şey olmayacak.»

Fiona kendi kendine güldü. «Söylediğin gerçekleşiyor. Ben görebiliyorum, sen farkında değil misin? Sana nasıl cevap vermemi bekliyorsun? Mektupla mı?»

Logan Fiona'yı kollarından bırakırken cevap verdi. «Bu sefer de teklif senden gelir, sevgilim.»

«Senin peşindeki umutsuz kadınların arasına mı katılmalıyım?»

«Her şeyi oluruna bırak Fiona. Beraberliğimiz pek çok şeyi kolaylaştıracak. Belki hayalindeki koca değilim, ama sen bana alıştıkça kafandaki şövalyenin yerini kolaylıkla alabilirim.»

Dışardan gelen sesler üzerine suçlu âşıklar gibi birbirlerinden uzaklaştılar. Logan Fiona'nın öpüşmekten kızarmış dudaklarına bakarak güldü.

«Öpüştüğün hemen belli oluyor. Ama sana yakışıyor Fiona.»

«Sen de dudağındaki ruju silsen iyi olacak.» Fiona mendilini çıkartarak kocasının dudağında kalan hafif pembeliği sildi. Deliller ortadan kalktığında kapı açılıverdi. Fiona'nın uzaklaşmasına fırsat vermeyen Logan kolunu karısının ince beline dolayarak başına bir öpücük kondurdu.

Elinde tepsi içeri giren Denise, «Bakın hele,» diye bağırdı. «Logan, seni asla herkesin içinde bu pozda yakalayacağımı düşünemezdim. Ne yaptın ona Fiona? Bizim içine kapanık Logan'ımızı kal-

bini ortaya dökecek kadar nasıl büyüledin?»

«Herkesin içinde sayılmaz» diyen Mrs. Sutherland, kocasının kollarından çekilen Fiona'ya bakarken keyifliydi.

«Nasıl sayılmaz,» dedi Denise neşeli bir sesle. «Üşümüşsün diye biz burda sana çay hazırlıyoruz, meğer senin bütün istediğin kocanın sıcaklığıymış. Logan, evli olmak nasıl bir şey? Bekârlık özgürlüğünden çok farklı olsa gerek. Pardon unuttum. Sen evleneli çok olmuştu değil mi? Ne kadar aptal ve patavatsızım.»

Denise'in amacı belliydi. Logan'ı bir başka kadınla öpüşürken düşünmek tatsız bir şeydi. Ama Denise Logan'ın kollarında kendini unutmanın ne demek olduğunu bildiğini ima etmeye çalışıyordu. Nedenini anlayamadı Fiona. Kızın yüzünden pek bir şey okunmuyordu. Kurnazlıktan uzak gözlerinde sıcaklıktan da eser yoktu. Denise kafasında bir şeyler tasarlıyordu. Sanki evliliklerinin içyüzünü biliyor ve bunu Fiona'ya hissettirmek istiyordu.

Yarım saat boyunca Denise konuştu, kahkahalar attı. Fiona kocasıyla Denise arasında bir şeyler geçip geçmediğini anlayabilmek için ikisini izledi durdu. Ama hiçbir şey bulamadı. Yalnızca Mrs. Sutherland'in konuşmaya her an karışacak biçimde kaşları çatık, tetikte beklediğini fark edebildi.

Denise Fiona'ya alaycı bir tavırla «Her zaman böyle sessiz misin?» diye sordu.

Logan sıcak bir sesle cevap verdi. «Fiona sakin bir insandır Denise. Zaten oğlunun konuşması üç kişiye bedel.»

«Harika bir çocuk.» Denise bu kez içtenlikle

konuşuyor, Jonathan'a sarılıyordu. «Umarım oğlunu benimle paylaşırsın Fiona. Onu yakından tanımaya can atıyorum. Jonathan'ı çocuk bahçesine götürebilir miyim? Hem, daha sonra okula birlikte gideceği çocuklarla arkadaş da olur. İyi de araba kullanırım. Söylesene Logan.»

«Evet iyi sürücüdür. Ne dersin Fiona?»

Logan'ın kendisine danışmadan izin vermesini bekleyen Fiona kocasının bu hareketinden duygulandı. «Harika bir fikir» diye cevap verdi.

Denise çok keyiflenmişti. «Jonny, sen ne dersin, benimle çocuk bahçesine gelmek ister misin?»

Uykulu uykulu esneyen Jonathan memnunlukla, «Teşekkürler Denise» dedi.

Fiona öfkeyle «Jonathan» diye bağırdı.

Telaşla lafa karışan Denise, «Saygısızlık etmiyor Fiona,» dedi. «Beni adımla çağırmasını istemiştim ondan. Bir çocuğun büyükleriyle resmi olması çok eski kafalı bir düşünce. Eğer bana Miss Page demesi için ısrar edersen, çok üzülürüm. Lütfen.»

Fiona, Logan'a baktı. O da kafasını sallıyordu.

Denise bu sessiz anlaşmayı fark edince hemen atıldı. «Efendin ve tek hakimin de kabul ettiğine göre, bana karşı çıkamazsın. Artık gitmem gerek. Akşama konuklarımız var. Çiçekleri düzenleyeceğim. Mrs. Sutherland, gelininizi tanıtmak için ne zaman parti vereceksiniz?»

«Birkaç hafta içinde. Fiona bizi biraz daha yakından tanımalı. Denise, sakın yanlış anlama ama, dolu fırtınası yaklaşıyor. Bir an önce yola çıkmalısın. Şu bulutlara bak.»

Denise onlara veda ederken Logan önden giderek onun kırmızı arabasının kapısını açtı.

Fiona içeri girerken, Logan'ın Denise'e doğru eğilip ciddi bir ifadeyle söylediklerini dinlediğini gördü. Denise, Logan doğrulurken son bir şey daha söyleyip yanağına hafifçe dokundu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

«Fiona, çok yazı birikti,» dedi Logan, «bu sabah biraz daktilo yazabilir misin?»

Fiona kucağında kamelyalarla çalışma odasına girerken gülümsedi. Logan devam etti:

«Üstteki üç yazının çok acele yazılması gerekiyor, ama tümünü bitirebilirsen sevinirim. Jonathan nerelerde?»

«Bisikletle dolaşıyor. Lastikleri üç günde paralayacak galiba,» Fiona keyifli bir sesle devam etti. «Bir haftadır öksürmüyor. Buranın havası ona çok iyi geldi.»

Logan'ın gözleri Fiona'nın yüzünde ve vücudunda dolaştı. Sıcak bir gündü. Fiona uçuk yeşil bir elbise giymişti. Güneşten kolları ve bacakları esmerleşmiş, saçlarının rengi de açılmıştı.

«Buranın havası sana da yaradı,» dedi Logan. Fiona kıpkırmızı oldu. Onu alaycı gözlerle izleyen Logan «Çok iyi görünüyorsun» diye devam etti.

Bakışları karşılaşınca elektrikli bir hava doğdu. Logan sert biçimde arkasını dönerek, «Elindeki çiçekleri yerleştirip yazmaya başlasan iyi

olur. Bugün biterse çok sevinirim.»

«Beş çayına kadar tamamlarım.»

«İyi.»

Çiftlikte bu kadar daktilo işi olması Fiona'yı şaşırtmıştı. Whangatapu'yla ilgili yazılar dışında, dergilere gönderilen yazılar, tutulması gerekli günlükler, hayvancılıkla ilgili notlar ve bir yığın mektup vardı. Logan birçok kuruluşa üye olmuştu. Bu arada, Fiona Yunanistan'dan evlat edinilmiş bir çocuğun mektubunu buldu. Kocası hiç bundan söz etmemişti. Fiona daha sonra da Bangladeş ve Hong Kong'dan gelmiş iki mektup daha gördü. Logan'ın bu yönü Fiona'yı çok duygulandırmıştı. Demek çok az tanıyordu kocasını.

İlk günden sonra Logan, Fiona'ya saygılı ama ilgisiz davranıyor, arkadaşlıklarını geliştirmenin ötesinde, daha yakın ilişki beklediğini ima bile etmiyordu. Gözünde tek bir ihtiras ışığı yanmıyor, Fiona'yı öpmek ya da sarılmak için fırsat kollamıyordu. Arada sırada durumu kurtarmak için kolunu omuzuna attığı oluyordu. Fiona kocasının ilgisizliğinden huzursuz olmaya başlamıştı. Logan'ın kasıtlı olarak böyle davrandığını bilmesi bile onu rahatlatmıyordu.

Ama Logan'ın Jonathan'la ilişkisi harikaydı. Jonathan kendisine ata binmeyi, balık tutmayı öğreten babasına bir kahraman gözüyle bakıyordu. Logan'la Jonathan'ı birlikte görmek Fiona'nın içini ısıtıyordu.

Jinny Jonathan'ı Logan'ın oğlu olduğu için seviyor, Logan'ın karısına da katı bir saygı gösterek onun dostluk kurma çabalarını görmezlikten geliyordu.

Mrs. Sutherland arkasından seslendi. «Çiçek-

leri yerleştirdin mi Fiona. Benim için de biraz daktilo yazabilir misin? On üçüncü bölümün yarısını baştan yazdım, on dördüncü bölümü de tamamladım.»

«Logan'ın yazılacak şeyleri var, ama çok zamanımı almaz. Sizinkileri de akşam yemeğinden önce bitiririm.»

«Lütfen kendini yorma. Ne yapabilirim, biliyormusun. Yemekten sonra Jonathan'ı dışarı çıkartabilirim. Page'lere gideceğim. Lilian biraz rahatsızmış. Önceki gece Denise telefonda annesinin neşelenmeye ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Jonathan bu işi iyi yapar. Böylece sen de öğleden sonra tamamen boş olursun.»

«Güzel. Çalışmam kesilmezse epey vaktim olacak. Hâlâ bisiklete mi biniyor?»

«Evet. Bisikletle kilometrelerce yol gitti diyebilirim. Logan'ın küçüklüğüne o kadar benziyor ki, o da korkusuz ve kararlı bir çocuktu. Logan her zaman önderdi. Kardeşi Stephen gölge gibi onu izler, taklit eder ama asla Logan kadar başarılı olamazdı. Her zaman merak ettim, aralarındaki yaş farkının azlığından mı böyle oluyor diye. On dört ay farkları vardı. Stephen'ın bu durumu canımı sıkardı, Logan'ın kişiliği daha güçlüydü. Stephen da güçsüz sayılmaz aslında, bu durumu yenebilecek kadar Sutherland'dir, ama o her zaman arkadan giden olmuştur.» Eskileri hatırlayan Mrs. Sutherland gülümsedi, sonra yüzüne hüzünlü bir ifade geldi. «Logan sana Stephen'la Mary'den söz etti mi?»

«Birlikte çok mutlu olmadıklarını biliyorum.» Fiona lafı kısa kesmek istedi. Bu acıklı öyküyü bir daha dinlemek istemiyordu.

«Evet, korkarım Mary de ağabeyi gibi denge siz. Ama yine de, başından beri sevdiği Stephen'dı. Bir ara Logan'a tutuldu ama, yine Stephen'a döndü. Onu sevdiğine eminim. Ne var ki Stephen, terk edildiğini unutmadığı için Mary'ye iyi davranmıyor. Birbirlerine uygunlar. Bir de bunu anlayıp, kendilerine acımaktan vazgeçebilseler.»

«Bir çözüm yolu bulacaklarından eminim. Beraberlikleri cehenneme dönmüş olsaydı, bunca zaman birlikte yaşayamazlardı.»

«Bilmiyorum. Stephen da Logan gibi kıskançtır. Mary'nin Logan'a gösterdiği yakınlığı silah gibi kullanmasından korkuyorum.»

Fiona kayınvalidesine dehşetle baktı. «Çok zalim birisini tarif ediyorsunuz sanki.»

«Hayır hayatım, yalnızca ağabeyini kıskanan bir adamı, karısının kendisine sığındığını sanan birisini anlatıyorum. Sana nasıl davranacaklarını da merak ediyorum. Logan'ın evlenmesi, umarım onların yeni bir hayata başlamalarına neden olabilir.»

Fiona onları asla görmek istemediğini düşündü. «Buraya gelecekler mi?»

Kayınvalidesi kaşlarını hayretle kaldırdı. «Logan sana söylemedi mi? Önümüzdeki hafta sonu parti için gelecekler; gece de burada kalacaklar.»

Fiona zorla gülümsedi, «Logan söz etmedi. Herhalde bildiğimi sanıyor.»

«Geçenlerde konuşuyorduk, ama sen yanımızda değildin demek ki. Önemi yok, öğrendin nasılsa. Cumartesi gecesi ne giyeceksin?»

«Bilmem ki...»

«Bırak Logan seçsin. Çok zevklidir, ayrıca sana yakışanı da iyi bilir.»

Ailsa, Fiona'nın yanından ayrılırken onun bakışını fark etse dehşete düşebilirdi.

Fiona burnundan soluyordu. «Bırak Logan seçsinmiş.» Sanki kendisi partiye ne giyeceğini bilemezdi. Ne cesaretle böyle konuşuyordu. Bu Sutherland'ler korkunç kibirliydiler...

Odaya girince, Logan Fiona'nın öfkeli bakışlarını ve kıpkırmızı kesilmiş yüzünü hemen fark etti. Karısının masanın başına oturup daktiloyu önüne çekişini sessizce izledi. Az sonra Fiona'nın yüzündeki kızgınlık silindi, yerini hınzır bir gülümseme aldı.

Logan bir an kaşını kaldırıp baktı, ama yapacak çok işi vardı. Bir süre orada daktilo ve kâğıt sesinden başka bir şey duyulmadı. Kıyıya vuran dalgaların sesi ise çok uzaklardan geliyordu sanki.

Fiona bir mektup uzatarak sordu. «Bunun anlamı nedir?»

«Burada panayır düzenlemek istiyorlar. Çiftlik Danışma Bürosuna sormalarını yaz. Whangatapu'da böyle bir şeye izin veremem.»

«Tamam.»

Fiona mektubu henüz yarılamıştı ki yemek gongu vurdu. Logan, ayağa kalkarak Fiona'ya elini uzattı.

«Çabuk olalım. Jinny yemeğin bekletilmesinden nefret eder.»

Fiona dudağını büktü.

Logan'ın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Soğuk biçimde Fiona'nın elini tutarken, «Ona hâlâ ısınamadın değil mi?» dedi.

«Önemli olan, Jonathan'ı sevmesi.»

«Hayatta tek önem verdiğin şey bu mu? Jonathan'ın mutluluğu mu? Kendini salt Jonathan'ın annesi olarak düşünmekten vazgeçemez misin?»

«Neden? Benim de kendi hayatım var. Ama kimseye kendimi kanıtlamak zorunda değilim. Jonathan'ın bana ihtiyacı var. Bana ihtiyaç duyduğu sürece de yanında olacağım.»

«Sana mutlaka birinin ihtiyaç duyması mı gerekiyor?»

Fiona, 'Logan'ın gösterdiği sabır acaba ne kadar sürecek' diye geçirdi aklından. Ama artık korkmuyordu. Kendisine zorla sahip olamazdı. Bu kez savunma araçları emin ve güçlüydü. Çünkü kocasına yeniden âşık olmuştu ve ancak onun aşkıyla tatmin olabilirdi. İçgüdüsü, Logan'ın kendisine duyduğu yakınlığın aşk olmadığını söylüyordu. Bu ihtirastı, küskünlüktü, kendine ait olan her şeye sahip olabilme duygusuydu. Logan çocuğunu yetiştirdiği için Fiona'ya şefkat duyuyor, uzun yıllar bir koca desteğinden yoksun yaşadığı için de ona acıyordu. Karmaşık bir insandı. Ama Fiona da anlaşılması zor bir kadındı. İhtirasla yetinemezdi. Ancak aşkından emin olursa kendisini ona verecekti ve Logan'ın aşkını kazanmak için dünyada her şeyi yapabileceğini hissediyordu.

Alçak sesle kocasına cevap verdi. «Her kadın kendisine ihtiyaç duyulmasını ister Logan.»

Logan karısının kolunu sıktı. «Ve bunu yalnız sen biliyorsun Fiona, değil mi? Bu büyüleyici tartışmayı şimdi keselim, yoksa Jinny ikimizden birden nefret etmeye başlayacak. Daha uygun bir zamanda sürdürürüz.»

'Bu insanlar hoşlanmadıkları şeyleri de uygarca belli ediyorlar' diye aklından geçirdi Fiona. Ama bu inancı pek uzun sürmedi.

Mrs. Sutherland'le birlikte Denise Page de geldi. Denise Ailsa'ya belli etmeden Fiona'ya hakaretler yağdırarak, onu aşağılamaya çalışıyordu. Fiona, Denise'in güzelliği karşısında kendisini çevresine ters düşen, kişiliksiz bir gölge gibi hissetti. Sanki Jonathan bile Denise'i tercih ediyordu.

Mrs. Sutherland yanlarından ayrılınca Denise «Jonathan, haydi ellerini yıka,» dedi.

«Yemekten önce elimi yüzümü yıkarım, yemekten sonra da banyo yaparım» diye cevap verdi Jonathan. «Bu gece beni sen yıkar mısın?»

Denise'in gözleri parlamıştı. Sevinerek, göz ucuyla Fiona'ya baktı. «Annenin seni yıkamasını istemiyor musun?»

Jonathan kahkaha atarak «Hayır, bu gece yıkamasın,» dedi.

Fiona kızgın kızgın «Seni gidi utanmaz,» diye bağırdı. Jonathan'la bu oyunu sık sık oynarlardı.

«Suları etrafa saçarsam, annem çok kızıyor.» dedi Jonathan.

«Ben olsam, su sıçratmana hiç kızmazdım.»

Fiona gülmemek için zor tuttu kendini. Eğlenceli bir banyo olacaktı. Jonathan'a bu izin verildiğinde, banyonun her tarafının su içinde kalmaması olanaksızdı. Denise'in çekeceği vardı.

Bu arada kumsalda babasını gören Jonathan annesine bir göz atıp kapıdan fırladığı gibi koşa koşa onun yanına gitti.

Büyük oda sessizliğe büründü. Denise kedi gibi koltuğuna gömülerek siyah bukleleriyle oyna-

maya başladı. «Senden gitgide uzaklaşıyor. Bu kadar çabuk değişmesi seni incitmiyor mu Fiona?»

«İncitmek mi, niye?» Fiona ilgisiz gibi görünüyordu ama aklı Denise'deydi. Bu kız, başından beri kendisinden hoşlanmamıştı.

«Burada yaşamak nasıl bir şey Fiona? Jonathan'a çok yaradı, ama senin için aynı şeyi söylemek zor. Yüzün hep böyle soluk mudur? Belki de demir hapları alman gerekiyor.»

«Yüzüm hep soluktur. Kızıl saçla iyi gidiyor.» Denise, Fiona'nın sesindeki alaycı tonu fark etmişti. Birden kıpkırmızı oldu. Kendini kaybederek konuşmaya başladı.

«Logan'ın gözünü boyayan da bu saçlar olmuştur. Başka bir özelliğin de yok zaten. Sanırım farkındasın. Sen böylesine uygunsuz bir zamanda dönmeseydin, biz şimdi evlenmiş olacaktık.»

«Benimle evliyken, seninle nasıl evlenebilirdi ki?» Fiona yalanı fark edilmesin diye gözlerini yere indirdi. 'Ah Logan!' diye geçirdi içinden.

«Doğrusunu istersen o, bana âşıktı, ben de ona.»

Evliliğin içyüzünü biliyor olmalıydı. Fiona birden kıza acıdı. Şımarıktı, güzeldi ama her bakımdan haklıydı. Fiona ve Jonathan'ın Whangakapu'ya Logan'la birlikte gelişleri Denise'in belki de hayatta yediği ilk darbeydi. Logan'a sahip olmak isteği sesinden bile anlaşılıyordu. Bu evin hanımı olmak belki de dünyada en çok istediği şeydi.

Fiona kocasının Denise'e karşı duygularından emin değildi. Kendini ne kadar kontrol ederse etsin, gizlemeye çalıştığı sevgi bir bakışından

Denise'in yanındayken ufacık bir kasılmasından belli olurdu. Logan, etkileyici dış görünüşüne rağmen uçarı olan Denise gibi bir kadına tutulacak erkeklerden değildi.

Fiona, belki de durumu küçümsüyordu. Denise çok güzeldi ve kendinden emin tavırlarıyla Logan'a ideal bir eş olabilirdi.

Fiona düşünerek mırıldandı. «Eğer öyleyse senin için çok üzgünüm.»

«Sen mi?» Denise küstahça kafasını salladı. «Asıl ben senin için üzgünüm. Karısı olabilirsin, ama iddiaya girerim ki senden uzak geçirdiği yılların bir dakikasını bile seni düşünerek ziyan etmemiştir. Şimdi bile gözü seni görmüyor. Jonathan'ı istediği için, pazarlığın bir parçası olarak seni de birlikte getirdiği besbelli.»

Denise'in küstahlığından rahatsız olan Fiona koltuğunun kenarını sıkıca yakaladı. «Çok tatsız bir tartışma bu. İleri gitmeden kessek iyi olacak.»

«Gerçekten renksiz bir kişiliğin var.» Denise yine kendinden emin bir tonla konuşmaya başlamıştı. «Pekâlâ keselim, ama şimdilik. Ben de birçok bakımdan Sutherland'lere benzerim. İstediğimi elde ederim.»

«Eğer bedelini ödemeye hazırsan, güzel bir şey.»

Gençliğin verdiği küstahlıkla gülen Denise, «Memnuniyetle ödemeye hazırım,» dedi. «Kazanacağım ödül çok büyük olacak, göreceksin.»

Bu sözler hâlâ Fiona'nın kulağında çınlıyordu. Bütün gece deliksiz uyuması bile onu huzura kavuşturamamıştı. O konuşmayı izleyen gece Denise söylediklerini ispatlayacak bir tutum ta-

kınmaya başlamıştı. Gülkurusu ve gümüş karışımı kıyafetiyle, etkileyici görünüşüyle hiç çaba harcamadan bütün dikkatleri üstüne çekebilmişti. Sanki Fiona'ya kavgaya kararlı olduğunu göstermeye çalışıyordu. Çekici bir konuktu, ama konuktan da öteydi. Mrs. Sutherland, Forrest Thurston adında sanatçı arkadaşıyla karısını davet etmişti. Ailsa'dan yüz bulan Denise ikinci bir ev sahibi gibi davranıyordu.

Thurston'larda pek sanatçı hali yoktu. Kısa boylu şişman çift, karı-kocadan çok kardeşe benziyorlardı. Onları tanımayan, sanatçı değil de çiftçi sanırdı. Oysa, Mrs. Thurston yetenekli bir seramikçiydi, kocası da portre ressamı olarak uluslararası ün yapmıştı. Fiona ilk bakışta hayal kırıklığına uğramakla birlikte, kısa süre içinde onlardan hoşlanarak rahatladı. Forrest Fiona'ya, resmini yaptığı kişilerden öyküler anlatarak onu güldürüyordu.

«Kararsız ama çok çekici bir gülüşün var Fiona. Daha çok gülmelisin. Sen güldükçe gerçek Fiona'yı görebiliyorum.»

Thurston'un sözlerinden sonra kısa bir sessizlik oldu. Logan keyifle cevap verdi Thurston'a.

«Fiona'da dikkatimi çeken ilk şey gülüşüydü. South İsland'da ikimiz de kayak yapıyorduk. Birden önümde düşüverdi. Yanına gittiğimde kar üstüne boylu boyunca uzanmış, kahkahalarla gülüyordu. Beresi düşmüş, saçları dağılmıştı. Hiç unutamam.»

Logan, kızaran karısının yanına gidip saçını okşadı. Fiona irkildi ama kaçmamaya, gözlerinin önünde canlanan hayali bozmamaya çalıştı.

«Saçları, gerçek bakır rengi» dedi Forrest.

«Çok güzel ve çok ender bir şey bu. Aşk tanrısı Venüs'ün rengidir bakır, bilir misiniz?»

Yine kısa bir sessizlik oldu, Denise'in kahkahası duyuldu. «Kızıl saçlı insanların hep kötü huylu olduklarına inanırdık. Venüs'ün renklerini taşımak harika bir şey, ama onun ahlaki yönü de oldukça tartışma götürür, yanlış hatırlamıyorsam. En azından, aptal bir kadın değilmiş.»

Fiona kapının demirine yaslanmış Denise'i düşünüyordu. Bu kadının kıskançlık dolu sözleri kendisinden başka kimseye batmamıştı. Belki de Denise yalnızca Fiona'nın anlayacağı bir biçimde konuşmaya özen gösteriyordu. Yolun karşı tarafında Logan'ın geçen hafta kendisi için satın aldığı yeşil araba duruyordu. Logan bozuk yolda nasıl sürüleceğini de ona anlatmıştı.

Eski yaşamı Fiona'ya çok uzak ve önemsiz geliyordu artık. Logan'a yeniden âşık olduktan sonra yüreğinin ayrılmaz bir parçası haline gelen sızı bile hafiflemiş önemini yitirmişti.

Zaman zaman, hiçbir şey düşünmeden Logan'ın karısı olabilmeyi istiyordu. Onun aşkını beklemek gökyüzündeki ayı istemek gibi bir şeydi. Ama bunu yaparsa, tutku kadar az ömürlü olacaktı. Buna doyduklarında geriye de bir şey kalmayacaktı. Jonathan'ın bir babaya ihtiyacı olduğu için, Logan da bunu kabul ettiği için evlenmişti onunla.

Ama Jonathan'a, birbirlerine saygısı olan bir aile de sağlaması gerekiyordu. Kendini duygularına kaptırırsa, hem kendine olan saygısını, hem de Logan'ın saygısını yitirecekti. Logan'ın kendisini aldatacağını düşünmüyordu, çünkü söz ver-

mişti ve buna sadık kalacaktı. Esas korkusu Logan'ın bu durumu olduğu gibi kabul etmesi ve bundan duyacağı büyük ıstıraptı.

Logan'a yalnızca Jonathan'ın annesi olmadığını gururla söylemişti. Şimdi kendini ona verirse, kendisini Fiona olarak değil, yalnızca karısı olarak görecek,ama kendi düşüncesi, yetenekleri ve kişiliği olan bir kadın olarak göremeyecekti onu.

O zaman bu sessiz savaş sürüp gidecek ve bu savaşta Logan, mantığı ve düşüncesiyle hareket edecek. Fiona ise sağlam denemeyecek bir zırhla kadın kalbinin içgüdülerine karşı koyacaktı.

«Hayal mi kuruyorsun? Yoksa sahip olmanın verdiği gurura mı kapıldın?»

Fiona yerinden sıçrayarak sessizce yanına gelen adama bembeyaz bir yüzle baktı.

Danny Harmon da korkmuştu. «Bir şeyin yok ya, seni korkutmak istememiştim.»

«Evet ama korkuttun. Kimseyi beklemiyordum. Nasıl geldin buraya?»

«Atla geliyordum, seni görünce atı bırakıp yanına geldim,ama inan korkutmak için değil. Belki bir arkadaşa ihtiyacın vardır diye düşündüm.»

Logan'ın uyarısını hatırlayan Fiona durakladı. «Dönmeliyim. Logan kaybolduğumu sanacak.»

Danny arabaya göz attı. «Nasıl, memnun musun?Kullanması kolaydır.»

«Çok memnunum. Hele korkumu yendikten sonra daha da hoşuma gidiyor. Çok uzun süredir araba kullanmamıştım.»

«İnsanın karısına istediği an böyle bir araba alabilmesi güzel bir şey. Logan ve Mrs. Sutherland şanslı insanlardır. Seninki külkedisi masa-

lına benziyor, değil mi? Burada herkes öyle diyor.»

Fiona öfkesinin kabardığını hissetti,ama kendisini tuttu.

«Öyle mi diyorlar? Dedikodudan başka yapacak işlerinin olmaması çok can sıkıcı bir şey. İzin verirsen hemen gitmeliyim.»

«Logan'a mı döneceksin?» Sırıtarak arabanın lastiğinin tam önüne çöküverdi. «Şimdi gidersen üstümden geçmek zorunda kalacaksın. Ama yeni bir dedikoduya dayanabileceğini sanmıyorum. En azından Logan, seni buraya getirmekle hiç de uygun bir iş yapmadığını düşünebilir. Herkesten saygı ve övgü görmeye alışıktır. Yoksa odaya girince kesilen gülüşmelerden hoşlanmaz.»

Fiona onun ağzına laf vermeye niyetli değildi. Bütün soğukkanlılığını toplayarak konuştu. «Aptallık etmeyin Mr. Harmon. Kavga edilmeyecek kadar güzel bir gün.»

Adamın gözünde beliren çirkin pırıltıdan Fiona yanlış hareket ettiğini fark etti.

«Anasının tehdidiyle ikna olan kıymetli oğlun Sutherland değilim. Seni gördüğümden beri bu anı bekliyordum. Sözümü bitirene kadar burada kalıp beni dinleyeceksin.»

Fiona omuzlarını silkti. «Konuş o zaman. Rahatlarsın.»

Danny mavi gözlerini Fiona'nın yüzüne dikti. «Sanırım, kocan erken davranıp gerçeği kendine göre anlatmıştır. Şimdi hakikati dinle Mrs. Sutherland, herhalde donup kalacaksın. Ama belki de etkilenmezsin. Kocanın sen ortalıkta yokken, bekâr rolü oynadığı yıllarda kız ar-

kadaşlarına uygunsuz davranışlarından sorumlu tutulamazsın. Metresler de diyebilirim, çünkü ayrı kaldığınız yıllarda kocan sana sadık değildi.» Durakladı. Fiona hiçbir tepki göstermiyor, sessizce duruyordu. «Kardeşimi baştan çıkardı. Ondan bıkınca da kardeşi Stephen'la evlendirdi. Zavallı aptal kız, evleneceği adamla yatmasında bir sakınca olmadığını düşünüyordu. Logan'ın onunla evlenmeyeceği ortadaydı, ama onu uyaramadım, çünkü burada değildim. Döndüğümdeyse her şey olup bitmişti. Stephen'la birbirlerine hayatı zehir ediyorlardı.»

Ayağa kalkıp üstündeki otları silkti. «Bir bakıma Mrs. Sutherland, size de acıyorum. Benim gibi, Mary gibi siz de acı çekiyorsunuz. Ne arkadaşınız var, ne de bu evde bir yeriniz. Yalnızca Jonathan'ın annesisiniz. Bir de Denise Page'e neredeyse âşık olan bir kocanız var. Sutherland'lere göre çok yumuşaksınız, Mary gibi sizi de kıracaklar. Sizin ihtiyaçlarınızı düşünen tek bir kimse var mı? Çok, hem de çok yalnızsınız. Hoşça kal Fiona. Seninle partide görüşürüz.»

BEŞİNCİ BÖLÜM

Fiona tam kavganın üstüne gitmişti. Mutfakta, Jinny'nin haykıran sesi geliyordu. Fiona Whangatapu'ya geldiğinden bu yana Jinny'nin ilk kez böylesine kendisini kaybettiğini görüyordu. Kalın kapıların ardından Jonathan'ın titreyen sesi-

ni duymasaydı belki de hiç karışmayacaktı. Ama fikrini değiştirerek mutfağa girdi.

Fiona içeri girince hepsi kalakaldı. Kıpkırmızı yüzüyle iriyarı Jinny, titreyen dudaklarıyla isyan içinde bakan Jonathan ve hayretler içinde bir Ailsa...

Jonathan sessizliği bozdu. «Anneciğim!» diye bağırarak Fiona'nın kucağına atıldı.

«Neler oluyor burda?» diye sordu Fiona yumuşak bir sesle.

«Ne olup bittiğini anlatayım size,» dedi Jinny soğuk soğuk. «Oğlunuz kabalık ve isyankârlık etti. Onu cezalandırmalısınız.»

«Eğer kabalık ve isyankârlık ettiyse, tabii ki cezalandırılacak. Jonathan, anlat bakalım.»

Jonathan gözyaşlarını tutmaya çalışarak annesine döndü. «Senin işe yaramaz bir kadın olduğunu söyledi. Ben kabalık ettiysem, o da etti. Anne, sen işe yararsın.»

«Anladım oğlum.» Jinny'nin yüzüne bakınca Jonathan'ın doğruyu söylediğini fark etti. Kadın utanç içindeydi. Fiona Ailsa'nın da her zamanki soğukkanlılığını kaybetmesinin nedenini anlamış oluyordu. 'Hem Jinny'yi, hem de Jonathan'ı kurtaracak şekilde hareket etmeliyim' diye düşündü.

«Jonathan, biliyor musun, bazen seni ilgilendirmeyen şeyleri de duyabilirsin. Bu da öyle bir şey. Ama bir centilmen ne kadar kızarsa kızsın bir hanıma kabalık etmemelidir. Jinny'den özür dilemelisin. Onu çok üzdüğüne göre, şimdi de sevindirmelisin.»

Bir an beklediği tepkiyi alamayacağını düşündü. Jonathan Jinny'ye isyan içinde baktıktan sonra içini çekip yetişkin bir insanın nezaketiyle

elini uzattı. «Kabalık ettiysem özür dilerim» dedi.
Jinny küçük çocuğa bakarken boynuna kadar kızardı. Ona eğilerek minik elini kavradı. «Benim de kusuruma bakma, sana kabalık ettiğim için,» dedi. «Senin artık bir erkek olduğunu unutmuşum.»

Jonathan elini Jinny'nin elinden çekerek yanağından öpüverdi. «Babam da küçükken sana kaba davranır mıydı?»

Jinny yine kızardı, ama bu kez keyifle cevap verdi. «Arasıra, özür dilemediği zaman onu tahta kaşıkla döverdim. Şimdi bahçeye gidip bana üç tane limon getirirsen, akşama sana limonlu puding yaparım.»

Fiona gitmek için arkasını döndüğünde, Ailsa'nın durumun tatlılığa bağlanmasından duyduğu rahatlığı gözleriyle gördü.

Jinny Fiona'yı kolundan tutarak durdurdu. Kendini zorlayarak, «Afedersin,» dedi, «Böyle konuşmaya hakkım yoktu.»

Fiona kadının bu kadar ezilip büzülmesine dayanamadı. «Jonathan'ın yanında konuşman doğru değildi, ama dilediğin gibi düşünebilirsin. Lütfen canını sıkma.»

Jinny sorunu kökünden çözmeye kararlıydı. «Konuşmamız gerek. Gerçekten bu şekilde konuştuğuma çok üzüldüm. Çok yorgundum, işlerin altından kalkamıyordum, tam o sırada Tom içeri girdi, öyle duracak yerde bana yardım etmesini söyledim. O zaman neden senden yardım istemediğimi sordu. Ben de o şekilde konuşuverdim. Çok üzgünüm.»

Jinny ilk kez kendisine böyle yakınlık gösteriyordu. «Bence mesele kapandı, ama yine de açıklamana teşekkür ederim. Her şeyin insanın sırtına yıkılmasının ne demek olduğunu bilirim. Tom da üstüne tuz biber ekmiş. Erkekler böyledir işte.»

Ailsa da bir kahkaha attı. Jinny iyice rahatlamıştı. «Ah şu erkekler. Bir şey sorup seni çılgına çevirirler, tam bağıracağın zaman ortadan kayboluverirler. Neyse, çok konuştuk. Lafla peynir gemisi yürümez. Şu Mr. Thurston iştahlı bir konuk, karısı da ondan aşağı kalmıyor.»

Fiona tam Jinny'ye yardım etmeyi teklif edecekti ki Ailsa araya girdi. «O zaman biz gidiyoruz, seni rahat bırakalım. Fiona, sana söylemeye çekiniyorum ama, son bölümü yeniden yazmak zorunda kaldım.»

Mutfaktan çıkıp merdivenlere geldiklerinde Mrs. Sutherland şöyle bir etrafa göz attı.

«Fiona, meseleyi çok güzel çözdün. Teşekkürler hayatım. Jinny'yi de öylesine silahsız bıraktın ki, bir süre sonra senden hoşlanmadığını tamamen unutacaktır. Sanırım senden ev işleri için ufak tefek yardım talep edecektir. Ama asla sen ona teklif etme. Yoksa işinin elinden gideceği korkusuna kapılıyor.»

«O zaman size teşekkür ederim, yine bir çuval inciri berbat etmek üzereydim.»

Kayınvalidesi, Jinny'nin tutumunu açıklamak ihtiyacını duymuştu. «Çok haşindir, ama öl desek ölür. Jonathan'a da hayran. Aslında kendisine öfkelendiği için Jonathan'a bağırdı. Söylediği sözleri Jonathan'ın anlayacağını düşünemedi Jonathan bağımsız bir çocuk ama, ikinizin arasında çok güçlü bir bağ var. Jinny şimdi bunu daha iyi kavradı. Sanırım bundan böyle sana iç-

ten saygı duyacak. Çünkü bu zor durumdan onu başarıyla sen kurtardın.»

Fiona odasına dönünce yatağın kenarına oturup boş bakışlarla ayaklarını seyretmeye başladı. Şimdi, konuştukları yeniden aklına geliyordu. Aşağıdaki olay Danny'yi unutturmuştu. Ama şimdi, konuştukları yeniden aklına geliyordu. Gerçek öyle ya da böyleydi, ama Danny'nin konuşması içtendi; bu, duyduğu öfkeden de anlaşılıyordu. Fiona'ya anlattıklarına kesin olarak inanmıştı. Ya kız kardeşinden dinlediklerinden ya da kendi kafasında birleştirdiği olaylardan, bu sonuca vardığı kesindi. Fiona Logan'a kendini savunma fırsatı vermeden bu konuyu yeniden düşünmemeliydi.

Logan geldiğinde yemeğe yarım saat vardı. Fiona Wellington'daki Mrs. Wilson'a mektup yazıyordu. Kocasını karşılamak için kafasını kaldırdığında, Logan'ın öfkeli olduğunu gördü.

Dosdoğdu lafa girdi Logan. «Danny Harmon sana yine neler anlattı?»

«Sanırım tahmin ediyorsun.»

Birkaç adımda Fiona'nın yanına geliverdi Logan. «Mary ile benim iki âşık olduğumuzu mu söyledi?»

Fiona gözlerini kaçırarak kafasını salladı.

«Ve sen ona inandın.»

«Nefret eden bir adamın zarar vermek için neler söyleyebileceğini bilmeyecek kadar aptal değilim. Ama kendisi buna inanıyor Logan, neden?»

«Yani sen inanmadığını mı söylemek istiyorsun?» Haşin bir sesle konuşuyordu. Karısını sertçe çenesinden tuttu, gözlerine baktı.

Fiona bu bakışı soğukkanlılıkla karşıladı.

«Hayır ona inanmıyorum Logan. Sana uygun bir davranış değil bu.»

Fiona'ya dikkatle baktıktan sonra gülerek onu kollarının arasına aldı Logan, göğsüne bastırdı. Çenesini Fiona'nın başına dayadı. Fiona'nın her zerresi canlanıverdi, ama bütün gücüyle kalbinin çarpıntısını bastırmaya çalıştı.

«Durmadan beni şaşırtıyorsun. Neden Fiona?»

«Söyledim sana. Bu durumu fırsat bilecek tiplerden değilsin. Peki Logan, Danny niye böyle düşünüyor?»

«Allah bilir. Ben Danny'nin kafasındakileri okuyamam ya. Buna ancak bir psikiyatrist karar verebilir. Ben bilemem. Ona inanacağını sanmıştım.»

«Bu yüzden mi her şeyi anlatmamıştın?»

Logan istemeye istemeye Fiona'yı kollarından bıraktı. «Bilmem, belki de bu yüzden. İlk baştan söyleseydim, sana masal anlattığımı sanabilirdin.» Logan elini ensesine götürerek sırtından büyük yük kalkmışçasına gerindi. Mavi pantolonun altından belli olan adaleleri erkeksi çekiciliğini artırıyor, Fiona'yı her zamanki gibi heyecanlandırıyordu.

Fiona onun varlığından ne denli etkilendiğini saklayabilmek için konuşmaya başladı. «Logan, o tehlikeli bir insan. Hiç karşı karşıya gelip ikna etmeye çalışmadın mı?»

«Neden canını sıkıyorsun? Sana dengesiz olduğunu söylemiştim. Kendi gözlerinle de gördün, onu düşünüp canını sıkmaya değmez. Seni tarttığına göre, bir zarar veremez artık. Kalkışsa bile onun içindeki zehir seni ya da Jonathan'ı hiç-

bir şekilde etkileyemez.» Yine şeytani küstahlığıyla gülümsedi. «Beni düşünüyorsan... onunla baş edebileceğime ınanmıyor musun?»

«Ah tabii. Kafana koyduğun her şeyle baş edebilirsin.»

Fiona perdenin kıvrımını düzeltmeye gitti. Logan alaycı gözlerle onu izliyordu. Baştan çıkartıcı bir sesle konuşmaya başladı. «Ama bir kız var ki, onunla baş edebilmek için çok ihtiyatlı davranmam gerekiyor. Hem karım, hem değil. Bu güçlü iradeyi nereden buldun Fiona? Bu narin görünüşünün, solgun ve güzel yüzünün altında hepimize demir gibi bir irade sergiliyorsun.»

Fiona gözlerini kaçırdı. «Belki de seni tuzağa düşürmeye çalışıyorum.»

Logan gülerek ayağa kalktı, banyoya yöneldi. «Hayır, sevgilim, sende yalan dolandan eser yok hem de hiç.» Alaylı sesiyle Logan devam etti. «Zaten bu yüzden seni kendi haline bıraktım. Benimle henüz yakın ilişkiye girmek istemeyişinin nedenini makul bulmasam da kabul ediyorum. Kendi kafana göre hareket etmek istiyorsun. Bir süre sonra gerçeği kabul edeceksin. O zaman da bu sahte evliliği sahici bir evliliğe dönüştürmekten hiçbir şekilde alıkoyamayacaksın beni.»

Kısa bir sessizlik oldu. Fiona boş bakışlarla bahçeyi seyretti.

Logan en yumuşak sesiyle konuşmasını sürdürdü. «Seni sessiz kalmaya zorlayan gururunsa dertlenmene gerek yok. Hareketsiz kalmakla gururunu korumuş oldun. Benimle aynı yatağı paylaşmayı kabul etmene bile gerek yok. Durumu yeterince uygun bulduğum an sana seçme

hakkı bile tanımadan gururunu kurtaracağım.»

Fiona uzun bir süre taş bir heykel gibi dondu kaldı. Rahatlayabilmek için tuvalet masasına kadar yürüyüp tarağını aldı.

Ancak Logan'ın aşkını kazanamayacağını anladığı zaman, kırık bir kalple kendini ona teslim edebilirdi. Son zamanlardaki ilgisiz tutumuna bakarak, aşkını kazanmasa bile bu evliliğin yıkılmasına izin veremeyeceğini düşünmüştü. Ama kocasının son sözleri onun eskisi kadar kararlı olduğunu gösteriyordu.

Whangatapu'ya posta öğlen yemeğinden sonra gelirdi. Postacı tepedeki posta kutusuna mektupları bıraktıktan sonra kornasına basarak geldiğini belli ederdi. Tom da postayı ilgili yerlere dağıta dağıta eve dönerdi. Postayla birlikte gazeteler ve köyden telefonla yapılan siparişler de gelirdi.

Yemekten sonra Whangatapu'da herkes evinde sessizce mektubunu gazetesini okurdu.

Ailsa bir ara sinirli sinirli iç geçirip kaşlarını çattı.

«Dert,» dedi. «Gerçekten dert. Artık bu kadarı fazla Logan.»

«Bir şey mi oldu?»

«Sana Kuzey'i gezen Garden Club'dan söz etmiş miydim? Şimdi de sömürgecilik döneminden kalan tek örnek olduğu için, bizim bahçede birkaç saat geçirmek istediklerini yazıyorlar. Mektup derneğin sekreterinden geliyor. Turu ayarladıklarını, cuma günü burada olacaklarını bildiriyorlar.»

«Ne gün geldikleri önemli mi?»

«Yok ama programımı bilmem gerek. Marie Ramsey'e haber vermeliyim, bahçeyi düzenlemesi için. Onlara akşam çayı veririz. Daha on gün gelmezler sanıyordum. Erguvan ağacının açmasına daha bir hafta vardı.»

Mrs. Thurston okumakta olduğu kitabı bırakarak «Hepimiz yardımcı oluruz» dedi.

«Çok güzel. Çayı Jinny hazırlar. Ben de yapılacak işlerin listesini çıkarırım. Fiona, hadi gel, birlikte bitirelim şu işi.»

Fiona kayınvalidesinin arkasından gidiyordu ki Logan müdahale etti.

«Anne, sen şimdilik yalnız git. Ben Fiona ile biraz konuşacağım.»

Kayınvalidesi hayretle baktı, ama acelesi olduğundan odadan çıktı. Fiona da Logan'la birlikte yandaki odaya geçti.

«Neden sana hizmetkâr gibi emirler yağdırmasına izin veriyorsun?»

«Onun tarzı böyle. Bilmiyor musun Logan?»

«Hayır, sen izin verdiğin için böyle davranıyor. Birazcık çaba göstersen, dizginleri memnuniyetle sana bırakacaktır. Annem zaten ev işleriyle asla ilgilenmemiştir. Ama sen benim karımsın, Fiona. Evliliğimin tartışma konusu olmasını istemiyorum. Herkes senin neden kendini kabul ettirmek için uğraşmadığını merak etmeye başlayacak. Zaten hakkımızda yeterince dedikodu var.»

Logan'ın sert konuşması Fiona'yı öfkelendirdi. Hiç düşünmeden cevap verdi. «Ev sahibesi olarak burada bana ihtiyaç yok ki. Her iş bana gerek kalmadan yürüyüp gidiyor, ayrıca ev sahibeliğine Denise Page kadar cazip bir aday da varken.»

«Demek kıskanıyorsun. Herkese güler yüz gösterip konukları memnun ettiği için mi? Ondaki bu özellikler sende eksik Fiona, üstelik geliştirmek için de hiçbir çaba göstermiyorsun.»

Fiona'ya ters ters bakarak devam etti. «Pekâlâ Fiona, artık çevreni de düşünmen gerekiyor. Whangatapu her zaman misafirperverliği ile ün yapmıştır. Sen de bu şöhreti yok edemeyeceksin. Buraya ait bir insan olduğunu kavramanın tek yolu var. Jinny'ye söyleyeceğim. Artık evi annem yerine sen yöneteceksin.»

«Eğer bunu yaparsan, istediğin gibi bir kadın olabilmem için bütün şansımı yok edersin. Böyle bir yeri yönetmek konusunda hiçbir deneyim yok. Nasıl yapılacağını bile bilmiyorum. Anneni ve özellikle Jinny'yi buna zorlarsan, benden haklı olarak nefret ederler.»

«O zaman nefretlerine göğüs germeyi de öğrenirsin. Üstelik fazla dramatize etme. Kararımı biraz hayretle karşılasalar bile, asla garip bulmazlar. Asıl bu durumun sürmesine izin verirsem garip karşılayacaklar. Karım bu evde hiçbir varlık göstermesin ve ben de buna seyirci kalayım. Olacak iş değil. Denise'i kıskanıyorsun, çünkü senin yapman gerekeni o yapıyor. Evin içindeki yerin belirlendikten sonra, onu kıskanman için hiçbir neden kalmayacak. O zaman belki de onun çok hoş bir kız ve çok iyi bir arkadaş olduğunu görebileceksin.»

Fiona dayak yemiş gibiydi. «Pekâlâ o zaman» dedi, «İstediğin gibi olsun.»

«Evet istiyorum. Haklarım konusunda bir süre daha beklemeye hazırım, ama diğer görevlerini yerine getirmelisin. Kaldı ki Jonathan'ın da artık

senin sürekli ihtimamına ihtiyacı kalmadı, bunu öne sürerek sorumluluktan kaçamazsın.»

«Lafı çok güzel süslüyorsun Logan. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Benim için yaptıkların karşılıksız kalmamalı! İstediğin olacak. Umarım tatmin olursun.»

Logan'a nefretle bakarak odadan çıktı. Birlikte geçirdikleri o geceden sonra da aynen böyle görmüştü onu. Bu zalimliğe daha fazla katlanamayacağını hissetti. Doğru mutfağa yürüdü.

Jinny onu bu halde görünce elindeki havluyu düşürdü. «Ne oldu, oturun da size bir bardak su vereyim.»

«Kusura bakma, Logan'la kavga ettik.» Söyler söylemez pişman oldu ama Jinny zaten kavganın kokusunu almıştı.

«Kusura bakmayın ama hiç şaşmadım. Kavga edeceğiniz belliydi. Gerekiyordu da.»

«Logan'ı o kadar iyi tanımıyorum ki»

«O da sizi tanımıyor. Kavga neden çıktı?»

«Evin yönetimini üstlenmemi istiyor.»

«Ne varmış bunda? Yapabilirsiniz pekâlâ. Mrs. Sutherland bu görevi memnuniyetle devredecektir, eh ben de bu yardımdan şikâyetçi olacak değilim herhalde.»

«Çok can sıkıcı. Yani iş demek istemiyorum, bana gösterirsen yaparım tabii. Ama evin hanımı, Mrs. Sutherland hiçbir zaman anlayamayacak.»

«Sanırım, gerçekleri pek göremiyorsunuz. Geldiğinizden beri neden arka planda kalmakta ısrar ettiğinizi merak edip duruyor. Sizinle konuşmamız gerek. Şimdi şu çayı için ve beni dinleyin.»

Jinny birkaç saniye kafasındakileri toparlamak için sustu. «Aslında nereden başlayacağımı kestiremiyorum. Dosdoğru konuya girmek en iyisi. Buraya gelişinizi pek de hoş karşılamadık, çünkü hepimiz Logan'ın Denise Page'le evleneceğini düşünüyor ve bundan hoşlanıyorduk. Bir Sutherland'de olması gereken her şey vardı onda. Güzel ve çekiciydi. Mrs. Sutherland'in görevlerini üstlenebilecek, iyi bir ev sahibi olacaktı. Whangatapu önemli bir yerdir. Buranın sakinleri yıllardır Sutherland'leri, diledikleri zaman başvurabilecekleri bir aile olarak kabul etmişlerdir. Denise her bakımdan uygundu. Popülerdir ve çevredeki herkesi yakından tanır. Bu aileye Denise gelseydi, her şey eskisi gibi devam edecekti. Ama birden siz çıkageldiniz.»

Çayından bir yudum aldı. «Meraklı olduğumuz için bizi suçlamayın. Nasıl bir insan olduğunuzu bilmiyorduk. Ama Jonathan'la Logan'ın işlerini kolaylaştırmak için elimizden geleni yapmaya karar verdik. Beklediğimizden çok farklıydınız. Fizik olarak uygundunuz, güzeldiniz, düzgün konuşuyordunuz, iyi terbiye görmüştünüz. Ama hepsi bu kadardı. Denise her gelişinde sizi bastırıyor, siz de buna aldırmaz görünüyordunuz. Logan'a âşık olmadığınız açıktı. Logan'ı kendi oğlumdan ayırmam. Bu yüzden de yanlış bir iş yaptığını düşündüm.»

Jinny omuzunu silkerek kaşlarını çattı. «Sıkılgan da değildiniz. Sorun bu olsa size yardımcı olup çözerdik. Tamamen ilgisizdiniz. O zaman biz de ilgisiz davranmalıydık. Sizin kişisel işlerinize karışmak istemem ama Logan'ın iyiliği için söylemeliyim. Artık ortalıkta ruh gibi dolaşacağını-

za, ona eşi gibi davranmalısınız. Çok geçmeden yazlığa konuklarımız gelir. Auckland'e döndüklerinde hikâyeler anlatmalarını istemem. Bu dedikoduya fırsat vermemelisiniz. En azından Logan'a bunu borçlusunuz.»

«Bu kelimeden nefret ediyorum. Ben herkese bir şeyler borçluyum, ama kimse bana bir şey borçlu değil.»

«Kendinize acımaktan vazgeçin. Kolay bir hayat istiyorsanız, o zaman Sutherland'lere karışmamalıydınız.»

Fiona isteksizce gülümsedi. Jinny'nin açıklamaları kendisi üstünde esrarengiz bir etki yapmış, haftalardır yitirdiği güvenini yeniden kazandırmıştı.

«Onlara karıştığımı söylemek hafif kaçar,» dedi. «Neredeyse yörüngelerine girdim.»

«Elinizden geleni yapmalısınız. Maddi olarak her şeye sahipsiniz. Logan milyonerdir, belki de bilmezsiniz. Hırslı bir insan değilsiniz.»

Fiona'nın ağzı açık kaldı. «Gerçekten mi? Yeni Zelanda'da milyonerler olduğunu bilmezdim. Hele Logan'ın milyoner olacağı hiç aklıma gelmemişti.»

«Evet milyonerdir. Çayınız bitti mi?»

«Bitti ama, bir fincan daha içerim.»

«Jonathan nerede?»

«Uyuyor, yorgundu, yatırdım onu.»

«Çocuk bahçesini sevdi mi?»

«Hem de nasıl. Bir sürü arkadaş edindi. Öksürüğü de tamamen geçti.»

«Buraya gelmekle isabetli bir iş yaptınız.»

«Jonathan için çok iyi oldu.»

«Herkes için iyi oldu. Bunu bir gün anlayacak-

sınız. İşe gelince, toz alma, cilalama ve tertipleme işini yapabilirsiniz. O zaman bana da yemek ve bulaşık için daha çok zaman kalır. Ben olsam Mrs. Sutherland'e hiçbir şey söylemem. Gerekli olanı yapın. Belki farkına bile varmayacaktır. O, evden çok bahçeyle ilgilenir zaten.»

«Bahçe dedin de aklıma geldi.» Fiona Jinny'ye Garden Club'ın ziyarete geleceğini anlattı.

Jinny'nin suratı asıldı. «Bir dolu kadının mutfağıma girmesinden hiç hoşlanmam. Onlara pasta yaparım. Bu Garden Club'ın kadınları hep şişman olurlar, ama kremalı pastaya da bayılırlar. Hem partiyi de konuşmamız gerek. En az elli kişi oluruz. Açık büfe yapmalıyız. İçkilerle Logan ilgilenir. Bir öneriniz var mı?»

«Henüz yok. Böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim.» Fiona gülümsedi. «Benim konuk ağırlama tarzıma hiç benzemiyor, ama düşüneceğim.» Fiona'nın gözleri dalmıştı.

«Sinirli misiniz?»

Kafasını kaldırınca Jinny'nin bakışlarındaki o anlayışlı ifadeyi gördü, kafasını salladı. «Evet ama gayret edeceğim. Logan'ın bu kadar önemli bir kimse olduğunu bilmiyordum. Ailemle sakin bir hayat sürerdik. Babam öğretmendi, annem de ev kadını. Babam işini ve yaşadığımız yeri çok severdi. Değişiklik aramazdı. Bu tür bir yaşam süren insanların varlığından bile habersizdim. Galiba biraz aşağılık duygusuna kapıldım. Ama asıl sorun bu değil.»

Her türlü mutfak malzemesinin yer aldığı büyük mutfağı çaresiz gözlerle inceledi. «Her şey bana çok yabancı geliyor. Ama karşılaştığım bütün insanlar yaşamlarını çok normal görüyorlar.

Lüks içinde yetişmişler, konuşmaları ve davranışlarıyla hep yukardan bakıyorlar. Zaman zaman kendimi yabancı gibi hissediyorum.»

«Ama hepsi de insan. Sizin o yakışıklı kocanız bile; ihtiyaçları, istekleri, başarısızlıkları herkesinkinden farksız. Onları böyle düşünebilirseniz sürekli kendinizle ilgilenmek zorunda kalmazsınız. Partide ne giymeyi düşünüyorsunuz?»

Fiona kayınvalidesinin patavatsızlığını hatırlayarak bir kahkaha attı. «Hepsini hizaya getirecek bir kıyafet» dedi esrarengiz bir tonla. «Yakışıklı kocamın bile gözleri yerinden oynayacak.»

«O zaman sonuçlarını göze almalısınız. Logan'ın katı fikirleri vardır.»

«Uygunsuz bir şey giymeyeceğime söz verebilirim. Ve senin hatırın için Jinny, herkese fevkalade davranacağım.»

«Logan'ın iyiliğini, daha doğrusu kendi iyiliğinizi düşünün.» Jinny'nin ciddi, ama yumuşak hali ev halkından herhangi birini o anda hayretlere düşürebilirdi.

ALTINCI BÖLÜM

Jinny ile aralarındaki anlayışlı hava Fiona için önemli bir değişiklikti. En azından evdekilerden biri Fiona'ya tarafsız davranabilecekti. Jinny'nin açıksözlülüğü sayesinde birçok sorununu kolayca çözebilecekti.

Ne var ki, en önemli sorun dağ gibi önünde

uzanıyordu. Logan yalnız kaldıklarında buzdan bir duvarın ardındaymış gibi davranıyor, başkalarının yanında ise soğuk saygısını esirgemiyordu. Sabah akşam Thurston'larla birlikteydiler. Karı-koca gündüzleri araziyi dolaşarak çeşitli taslaklar hazırlıyorlardı. Fiona onlara yakınlaşmıştı. Çünkü aralarında gizli saklı bir şey yoktu. Bu karı-kocanın yanında kendini rahat hissediyordu. Jinny ile ilişkisinde, kadının her zaman Sutherland'lerin itibarını korumak amacıyla hareket ettiği aklından çıkmıyordu. Thurston'lar bu apansız evliliği ve Fiona'nın beklenmedik dönüşünü bildikleri halde, bu konuya kesinlikle değinmiyorlar, onun evdeki varlığını garip karşılamıyorlardı.

Garden Club'ın ziyaretinden bir önceki gece hava yaz gibiydi. Akşam güneş batarken bütün kapıları açıp içkilerini verandada içtiler. Çoban yıldızı gökyüzüne yükseldiğinde hafiften çiy düşmeye başladı.

«Ne kadar yakın duruyor, elimi uzatsam sanki tutacakmışım gibi geliyor,» dedi Mrs. Thurston. «Kuzeyin alacakaranlığına bayılırım. Dışarda değilsen mutlaka kaçırırsın, çünkü kısa sürer, ama benzerine de başka yerde rastlayamazsın. Frezyalar ne kadar da güzel kokuyor.»

Sessizlik içinde hepsi gökyüzünü seyrettiler. «Bir şeyler çal Fiona» dedi Logan. «Hüzün kapladı birden içimi. Uygun bir şeyler çal.»

Fiona gülümseyerek ayağa kalktı, müzik odasına geçti. İstediği zaman piyano çalabilsin diye, müzik odasının kapıları artık kapatılmıyordu.

Parmaklarını piyanoya alıştırmak için tuşlara rasgele dokundu. Sonra eski bir hasret şarkısı

çalmaya başladı. Bir yandan da söylüyordu. Berrak sesi, şarkının hüznünü yansıtıyordu.

Fiona bitirince Forrest, «Sözlerini biliyorum» dedi. «Üç yüz yıl önce Bristol Kontu John tarafından yazılmış, yanlış hatırlamıyorsam. Peki Fiona, şimdi de neşeli bir şey çal, şöyle duygusallıktan uzak bir şey.»

Fiona bu kez de Hayvanlar Karnavalını çaldı.

«Çok iyisin Fiona» dedi Ailsa.

Thurston bir şey söylemeye hazırlanarak içki bardağını masanın üstüne koydu. Dikkatle karısına baktı, onun belli belirsiz başını salladığını görünce Logan'a döndü. «Karının resmini yapmak istiyorum. İtirazın yoksa tabii.»

Fiona bir kocasına, bir de ressama baktı. Forrest ısrarlı görünüyordu. Henüz ışıkları yakmadıklarından, Fiona oturduğu yerden kocasının yüzünü seçemiyordu. Ama Logan'ın kendisine ters ters baktığını fark edince, ressamın isteğini yanlış yorumladığını düşündü.

Logan yumuşak bir sesle cevap verdi. «Daha olmaz Forrest. Fiona yeterince olgunlaşmadı.»

«Doğru ama, benim yakalamak istediğim de ondaki masumluk. Seninle bir yıl birlikte olunca, bu masum ifadeyi mutlaka yitirir.»

«İltifat olsun diye söylemediğini biliyorum ama yine de bunu bir kompliman kabul ediyorum. Dört yaşında bir çocuk annesinin masum göründüğünü kim iddia edebilir ki?»

Hiç yoktan ortaya çıkan gerginliği yumuşatmak isteyen Mrs. Forrest yumuşak sesiyle araya girdi. «Bir iç masumluk vardır ki bu asla yok olmaz,» dedi. Bir ses duyuldu. «Şu ağacın üstündeki yabanı güvercin olmalı. Nesillerinin tükendiğini sanıyordum.»

Fiona ayağa kalkarak verandaya yürüdü. «Burada dolu var. Şuraya bakın,bir de eşi var.»

Logan alaycı bir tonla Fiona'ya karşılık verdi. «Tabii. Bahar çiftleşme zamanıdır, farkında değil misin Fiona?»

«Çiftlikte yaşarken dikkat etmemek elde mi? Dün Jonathan bana yaşamın gerçeklerinden söz ediyordu.»

Herkes güldü. Ailsa, «Sanırım bir çiftlikte yaşamanın en büyük yararı da budur» dedi. «Çocukların seks konusuna daha rahat yaklaşabilmelerini sağlar. Bugün Denise telefon etti, Jody yavrulamış. 'Beğendiğinizi alın' dedi. Jonathan'a vermek istiyor herhalde, ama bana kalırsa, bir çiftlik köpeği daha uygun düşer. Kurt köpeğini ne yapalım buralarda?»

«Bizim değil, Jonathan'ın ne yapacağı önemli.» diye söze karıştı Logan. Sonra Fiona'nın yanına giderek onu bahçeye çekti. Kolundan tutarak merdivenleri indirip alt bahçeye götürdü. Karanlık basmak üzereydi. «Hayal kırıklığına mı uğradın?»

«Ne için?»

«Sanatçının seni ölümsüzleştirmesine izin vermediğim için?»

«Hayır, resmimi yapmak istediğinden haberim yoktu.»

«Gözlerindeki o parıltıyı bir kez daha fark etmiştim. İzin vermeyeceğimi biliyordu. Ama denedi, bu yüzden ona kızamazsın.»

Bahçe buram buram bahar çiçeği kokuyordu. Fiona dallardan birini tuttu, Forrest'i neden geri çevirdiğini sormayacaktı, ama sessiz kalırsa Lo-

gan rahatsız olabilirdi.

«Kızmadım ki» diye mırıldandı. Her adım atışlarında limon kokuları geliyordu.

«Merak da mı etmiyorsun?» Sesindeki alay çok açıktı Logan'ın.

«Neyi?»

Logan haşince karısının saçlarından tuttu. «Bana numara yapma sevgilim.» Parmakları Fiona'nın ipek saçları arasında dolaşıyordu.

Fiona durmak zorunda kaldı. Logan'ın yakınlığı onu yine heyecanlandırmıştı. Parmakları ve sesi Logan'ın öfkesini açığa vuruyordu. «Benden sakındığını bir başka erkek alamaz. Yani senin zamanını, ilgini ve güvenini demek istiyorum. Forrest çok iyi bir gözlemcidir. Tualin üstüne ruhunun çıplak resmini çizebilir. Vücudun da ruhun da bana ait, resmine bakacak bir başkasına değil.»

Sesinin titremesini engellemeye çalışan Fiona, «Bunun için mi beni buraya getirdin?» dedi.

Logan saçından çekip başını koluna dayadı Fiona'nın. Fiona karanlıkta Logan'ın yüzüne baktı. Solgun bir ışık yaseminlerin önündeki kocasını aydınlatıyordu.

«Çobanyıldızının ışığı» dedi Logan. «Bu yıldız nadiren bu kadar ışık saçar. Belki de iyiye işarettir.»

Öpüşü vahşiydi. Fiona'nın dudaklarını morartarak, sanki öfkesini ve bastırılmış hislerinin acısını çıkartmak istiyordu. Ama bir iki saniye içinde değişti. Fiona'yı sıcak bir duygu sardı, kafası bulandı. İçini çekerek iradesini bir yana atıp kendini bırakıverdi. Logan başını geri çekecekken Fiona'nın kolları boynuna dolandı.

«Fiona» dedi Logan kısık bir sesle, elleri karısının kalçalarını okşuyordu. «Sevgilim?»

Fiona ona bir şeyler söylemek için ağzını açınca, Logan karısının kendisine sunduğu lezzeti zevkle kabul etti ve Fiona başdöndürücü bir duyguyla eriyip gitti.

Dakikalar sonra karısını bıraktığında nefesi sıklaşmıştı Logan'ın. Güzel yüzüne gülümseyerek baktı.

«İyi davranışının ödülü olarak kabul edebilirsin,» dedi tatsız bir tonla. «Evdeki çalışman gözümden kaçmadı.»

Fiona birden kaskatı kesildi. «Masrafımın karşılığını istemiştin. Umarım kazanmışsındır.»

«Onu sen söyledin, ben değil. Senden ne beklediğimi bildiğini sanıyorsun, ama daha anlayamadın. Ev sahipliğini başaracağından kuşkum yoktu. Şimdi de misaperverliğini göstereceksin. Yarın ve hafta sonu seni izleyeceğim. Somurtkan kardeşim ve dalgın karısıyla bakalım nasıl başa çıkacaksın. Onlar annemi bile ürkütürler.»

Fiona kocasının yanından uzaklaşarak denize baktı. Eliyle parçaladığı yaseminler ortaya nefis romantik bir koku saçtılar.

«Logan, neden evlendin benimle? Buraya uygun düşmeyeceğimi biliyordun. Geleceğim yerin neye benzediğinden benim haberim yoktu, ama senin vardı.»

«Servete bu kadar çok mu değer veriyorsun? Pekâlâ biliyorsun, seninle neden evlendiğimi. Jonathan'ı istiyordum. Eğer bu evle başa çıkamayacağını düşünüyorsan, bence bu bir aşağılık kompleksidir. Whangatapu pek çok yerden fark-

sızdır. Yalnızca biraz daha büyükçedir. Hükümetin verdiği parayla çocuğunu tek başına büyütebilen bir kadın böyle bir evi pekâlâ çekip çevirebilir. Üstelik de Jinny gibi bir yardımcısı varsa.»

«İlk iki yıl ailem vardı. Onlar olmadan bu işin altından kalkamazdım.»

«Benim sana yardım etmem gerekirdi. Jonathan'ı hiç evlatlık vermeyi düşünmedin mi?»

«Asla. O benimdi. Bunu yapamazdım. Belki de bencillik ettim. Daha iyi bir ailesi olabilirdi.»

«Yalnızca merak ettim. En iyisini yapmışsın. Sana hem bir koca,hem de istikbal kazandırdı. Bu ikisi bir kadının en büyük ihtiyacı olmalı, öyle değil mi?»

Fiona bu söze kızmıştı ama belli etmedi. «Öyle derler. Kadınların çoğu sanırım böyle düşünür.»

«Fiona Sutherland dışında. Çünkü ikisinden de yoksun olduğu halde durumu idare etti.» Logan gülerek Fiona'nın koluna girdi. «Bak,ay doğuyor. Her ne kadar seninle burada oyalanmaya can atıyorsam da içeri dönmeliyiz. Yemek saati geldi.»

Logan'ın sözlerini Fiona tamamladı. «Ve Jinny bekletilmekten nefret eder.»

Oturma odasında kendilerini bekleyenler karıkocayı gördüklerinde aralarında bir anlayış havası doğduğunu fark ettiler. Forrest Thurston Fiona'nın öpüşmekten kızarmış dudaklarına keskin gözleriyle bakarak, yüzünü Logan'ın küstah gülümseyişine çevirdi. Aklından ne geçtiğini kimse anlayamadı.

Saat üç buçuğu vurduğunda,Fiona yorgunluktan yıkılıyordu,ama yaptığı işin verdiği keyifle

gözleri pırıl pırıldı. Garden Club'dan gelen hanımlar, Tom, Ailsa herkes hayatından memnundu. Jinny bile rahatlamış haliyle hoşnutluğunu açığa vuruyordu.

Pırıl pırıl bir bahar günüydü. Rüzgâr kesilmiş, deniz elmas gibi parlıyordu.

Garden Club'ın hanımları arabalarını park ettikten sonra çay için yanlarında getirdikleri yiyecekleri tabaklar içinde masaya taşıdılar. Sonra da çaylarını hazırlayıp sofrayı kurdular.

Çay saati gelince hanımlar Jinny'nin pastalarını, sandviç ve çörekleri iştahla yediler. Fiona aralarında dolaşıyor, gülüyor, konuşuyor, konuşmalar dinliyor, çaylarını yenileyip servis yapıyordu. Herkes bahçenin keyfini çıkarmaya kararlı görünüyordu. Fiona da kendisini bu hava içinde gayet rahat hissediyor,acemilik çekmiyordu.

Sonra kulüp başkanı kısa bir konuşma yaparak teşekkür etti ve Ailsa'ya İngiltere bahçeleri üzerine güzel bir kitap hediye etti. Üyeler, ziyaretlerini tamamlayıp malikâneden ayrıldıklarında ev sahiplerine yapacak bir sürü iş kalmıştı.

Fiona kayınvalidesinin kaşlarını çatarak alnını tuttuğunu fark edince hemen yanına gitti.

«Başınız mı ağrıyor?»

«Çok belli oluyor muydu?»

«Hayır. Benden başkasının fark ettiğini sanmam. Neden yatmıyorsunuz? Jinny ile birlikte ortalığı toplarız.»

Ailsa önce itiraz etti ama sonunda razı oldu. «Hayatım, sana teşekkür etmeliyim. Daha önce bir şey söylemedim ama,sırtımdan büyük bir yük kaldırdığın için çok memnunum. Biraz sonra kendime gelirim, merak etme.»

Masanın toplanmasına yardımcı olurken hanımlar Fiona'ya dostça davranmışlardı. Ama meraklı halleri Fiona'nın gözünden kaçmamıştı. Biri Denise'den söz ettiğinde, diğerleri Fiona'nın tepkisini görmek için yüzüne bakıyordu. Fiona bundan rahatsız olmakla birlikte soruları dedikoduya yol açmayacak ilgisiz bir sesle cevaplandırmıştı.

Arka bahçe Jinny'nin yeriydi. Maydonozlar, salatalık ve karnabaharlar yabani otların arasında boy veriyorlardı. Arka bahçe akşam güneşi alıyordu. Tam orta yerde de eski bir ceviz ağacı yükseliyordu. Fiona kütüklerden birinin üstündeki plastik kovayı kaldırıp oturdu ve sakinleşmeye çalıştı.

Arılar leylaklardan portakal ağaçlarına gidip geliyorlardı. Arkadan bir koyun melemesi duyuldu.

Fiona gülümsedi. İlk kez kendini evinde hissediyordu. Bahçenin sesi onu dinlendirmişti. Fiona'nın arkasından;eski ev içinde yaşamanın verdiği bir eskilik ve güzellikle duruyordu. Jonathan dilerse, burası bütün ömrünü geçirebileceği yuvası olabilirdi. Çünkü o bir Sutherland'di. Ve evin bir parçasıydı. Ne meslek seçerse seçsin, Whangatapu ile bağları sürecekti.

Fiona kapı mandalının tıkırtısıyla irkildi, başını kaldırıp baktı. Baba oğul çardağın altından yürüyerek gelmekteydiler. İkisinin üstünde de mavi kot pantolon ve kısa kollu pamuklu gömlek vardı. Kazakları omuzlarına atmışlardı.

«Merhaba anne!» Jonathan koşarak geldi, Fiona'ya sarılarak başını göğsüne gömdü. «Ne güzel kokuyorsun. Biz babamla bütün gün koyunların

yanındaydık. Hanımlarla hoşça vakit geçirdiniz mi?»

«Teşekkürler. Çok güzel vakit geçirdik.» Fiona başını oğlunun sıcak kafasına yasladı. «At gibi kokuyorsun.»

«Babamla Sultan'a bindik. Çaydan artan bir şeyler var mı, açlıktan ölüyorum. Babam da çok aç olmalı.»

Fiona gülerek kafasını kaldırdı, Logan'a baktı. Gülüşü dudaklarında donuverdi. Logan kendisini eskiden de tanıdığı o delici bakışlarıyla süzüyor, Fiona'yı savunmasız bırakıyordu. Jonathan'ın televizyonda görüp sevdiği ince uzun kovboyları andırıyordu.

Fiona heyecanlanmıştı. Kocasına elini uzattı ama o durduğu yerde hareketsiz,kendisine bakmaya devam etti. Fiona'nın eli aşağı düştü ve kıpkırmızı oldu. «Logan, nasıl geçirdiniz günü?» diye sordu.

«Gayet iyi.»

Fiona ayağa kalktı, farkında olmadan eteğini silkti ve Logan'ın yanında duran Jonathan'ı elinden tuttu. «Hadi canım, yıkanalım, sonra yemeğe ineriz. Yukarı sessiz çıkmalıyız, çünkü büyükannenin başı ağrıyor.»

«Olur.» Jonathan ağzını kocaman açıp esnedi. «Babam dedi ki, yakında kendi atıma binebilirmişim. Hattâ sen de ata binmesini öğrenirsen üçümüz kırlara gidebilirmişiz.»

«Hoşuna gider miydi?»

«Tabii, piknik yaparız.» Jonathan bir daha esneyip sendeledi.

Logan duygularını belli etmeyen maske gibi bir ifadeyle oğlunu kucağına aldı ve yürümeye

devam etti. Fiona arkalarından kafası karmakarışık onları izliyordu.

Eve geldiğinde Thurston'lar dönmüştü. Kadın güneşte kalmaktan şikâyet ediyordu.

«Artık güneşlenemeyecek kadar yaşlı olduğumu düşünürdüm. Ama Fiona,en büyük aptal yaşlı aptaldır. Ailsa'nın nesi var, iyi değil mi?»

«Başı ağrıyordu. Yatmaya razı ettim onu.»

«Yorgunluktan. İyi bir uyku onu kendisine getirir.»

«Evet. Nasıl geçti gününüz?»

«Güzeldi. Geceyi de güzel geçirmeye niyetliyim. Forrest bana neredeyse on kilometre yol yürüttü. Erkenden yatacağım.»

Kocası araya girdi. «Ben de. Çok hamlaşmışım, her yanım ağrıyor.»

Karı-koca erkenden yatarak Logan'la Fiona'yı müzik odasında başbaşa bıraktılar. Fiona koltuğuna gömülmüş müzik dinlerken, hafif ışıkta dalgın ve solgun duruyordu. Karşısında kitap okuyan Logan'ın her hareketini dikkatle izlediğini kimse anlayamazdı.

Plak bittiğinde Logan Fiona'nın hiç beklemediği bir sıcaklıkla gülümsedi. «Çok güzelsin Fiona ama çok uzak oturuyorsun. Yanıma divana gel.»

Hiçbir bahane bulamayan Fiona kocasının yanına gidip oturdu. Gerginliğini belli etmemek için hemen sordu. «Ne okuyorsun?»

«Hayvancılıkla uğraşan birisi için gerekli bilgiler.»

Fiona kitaba göz atıp kaşlarını çattı. «Zor gibi görünüyor. Anlıyor musun?» Parmağıyla kitaptaki rakamları gösterdi.

Logan gülerek Fiona'nın elini yakaladı, önce

göğsüne bastırdı sonra dudaklarına götürdü. Ona bir şeyler fısıldadı. «Evet anlıyorum, ama haklısın, şu anımıza uymayan bir şey. Güzel karım, farkında mısın haftalardır ilk kez seninle yalnız kalıyoruz. Nabzın nasıl da atıyor. Fiona, benden korkuyor musun?»

Fiona zorlanarak güldü. «Evet, sen böyle baktığında korkuyorum.»

«Harcanmış bir gençliğin belirtisi.» Logan döndü ve Fiona'yı dizlerine yatırdı. Kitabın yere düştüğünü fark etmediler. Elleri ağır ağır karısının yüz hatlarında dolaşıyor, güzel tenini bir âşığın şefkatiyle okşuyordu. «Ama ne kadar da güzelsin. Bu kadar prensiplerine bağlı bir kadınla neden evlendim sanki? Ve neden bunlara değer verecek kadar aptalım ben? Seni bu gece baştan çıkarıp bu tatsızlığa bir son vermeliyim.» Eliyle Fiona'nın dudaklarını örttü. «Hiçbir şey söyleme. En azından şu anda.»

Başını kocasının göğsüne gömüp kalbinin atışlarını dinledi Fiona.

Logan karısını çok sıkıyor, dudağını alnında gezdiriyordu. Plaktan yükselen soprano sesi odayı kaplamış,Fiona kendini Logan'ın kollarına bırakmıştı. Kocasının akşam üzeri kendisine yönelttiği haşin bakışlardan sonra böylesine rahatlamak, Fiona'nın yorgun beynini neredeyse uyuşturmuştu. Logan'ın öpüşüne direnmedi, hattâ dudakları ve elleri çok şeyler istemeye başladığında bile Fiona karşı çıkmadı. Logan elbisesinin fermuarını açınca biraz itiraz etti, ama kocası gülerek onu yatıştırdı. Daha sonra da zaten hiçbir şey düşünemez oldu. İçindeki ihtiras erkeğin arzusu karşısında artmış, bedenini ve ka-

fasını sanki yıllardır bu an için yaşıyormuşçasına bu zevke terk edivermişti.

Fiona'nın yeniden aklını başına getiren, telefonun zili oldu. Logan da kafasını Fiona'nın parfüm kokan göğüsleri arasından kaldırarak söylendi. «Allah kahretsin.» Ama yine de ayağa kalktı.

«Denise... evet ne oldu?» -

Fiona oturduğu yerde dikiliverdi. İlk aklına gelen elbisesinin fermuarını kapatmak oldu. Biraz keyfi kaçmıştı, ama kısa süre içinde beraberliklerini bölen telefona şükranla baktı. Logan'ın telefondaki sıcak ve samimi konuşması Fiona'nın kulaklarını yakıyordu.

«Evet, evet, yolladığın haberi aldm. Ama başka işlerim vardı.»

. 'Karını baştan çıkarmakla meşguldün' dedi kendi kendine Fiona. Sabırsızca saçlarını çekiştirdi.

Logan bir kahkaha attı. «Hayır yavrum, unutmuş değilim. Tabii seni de birlikte götürmekten çok memnun olacağım. Ama erken çık yola, gecikirsen beklemem haa. Geceden mi gelirsin? Harika.» Gözleriyle Fiona'yı aradı. Karısı plaklarla ilgilenirmiş gibi görünüyordu. «Yok, Fiona'nın bir itirazı olmaz. Neden olsun ki?»

Kendisini bu kadar hafife alarak nasıl konuşabiliyordu. Daha birkaç dakika önce büyük bir istekle onu seviyordu. Denise'in telefonundan önce Logan'a teslim olmakla Fiona kendisini yine aşağılanmış hissetti. Değişen bir şey yoktu.

Logan hâlâ gülüyordu, tumturaklı bir havayla telefonu kapattı. Fiona bir plak çekerek görmeyen gözlerle baktı.

«Ondan hoşlanmazsın,» dedi Logan. «Denise'in romantik plaklarından biri.»

«Umarım zamanında işe yaramıştır,» diyen Fiona plağı aldığı yere geri bıraktı.

Tatsız bir ifadeyle karısına baktı Logan. «Tahmin etmişsindir, Denise pazartesi günü benimle birlikte Auckland'e gelecek; sabah erkenden yola çıkabilmemiz için yarın gece burada kalacak.»

«Anlıyorum. Halılı odada kalabilir.»

«Denise pembe odayı tercih eder.»

Fiona omuzlarını silkerek arkasını döndü. «Tabii, nasıl isterse.» Pembe oda Logan'ın giyinme odasının bitişiğiydi. Ama Fiona bu konuda kafasını yormak istemiyordu. Ölçülü bir sesle devam etti. «Artık yukarı çıksam iyi olacak. Çok yorgunum.»

«Yorgun mu, benim yüzümden mi?»

Bu alaycı haline Fiona o kadar kızdı ki, suratına bir şey atmak geldi içinden. Ama Logan'ın büründüğü zırhı kıracak kelime bile bulamadı.

«Belki de, iyi geceler Logan.»

«İyi geceler dileme.»

Sesinde öylesine çirkin bir anlam vardı ki, Fiona'nın yüreği burkuldu. Kapıya doğru yürürken Logan'ın geldiğini fark edince durakladı. Bir an için fena halde korktu. Logan'ın gözlerindeki şeytani ifade, karısının yüzünü görünce kayboluverdi. Fiona'yı bileğinden yakaladı. «Önümüzdeki günlerden ya da gecelerden birinde çok ileri gittiğini fark edeceksin sevgili karıcığım. Dikkatli ol, yoksa acımasız davranırım.»

Fiona'nın kolunu kıracakmışçasına sıktı. Fiona bembeyaz bir yüzle soğuk soğuk konuştu. «Beni bununla tehdit etme Logan. Zorla sahip

olmak istemezsin. Benliğin, arzu dolu bir teslimiyeti tercih eder.»

Logan'ın gözlerinde ateş yandı. Dudaklarını sanki kıpırdatmadan konuşuyordu. «Seni küçük sülük. Şimdi seninle yukarı gelsem, beş dakika sonra seninle sevişmem için yalvarırsın. Denise'in telefonundan önce yaptığın gibi. Benim benliğim üzerinde bir daha yorumlarda bulunma Fiona. Seni öptüğüm zaman yaşamaya başlıyorsun. İstediğin kadar inkâr et, bunun gerçek olduğunu biliyorsun. Ben seni ne kadar arzuluyorsam, sen de beni o kadar arzuluyorsun; bunu asla aklından çıkarma.»

«Madem öyle, neden bana sahip olup bütün bunlara son vermiyorsun?»

«Bundan hoşlanırdın, yalan mı? O zaman kendini şehvete kurban etmiş bir kadın gibi görmeye devam ederdin, hem de arzularını tatmin etmiş olurdun. Yok, yok, sırtımda böyle bir yük taşıyamam.»

Fiona'yı aniden bırakıp yanından uzaklaşıverdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Denise o gün sabahın köründe geldi. Onun arabasını gören Fiona'nın yüzü asılıverdi.

Evde yalnızdı. Jinny bir arkadaşını görmeye gitmiş, Ailsa da Jonathan'la birlikte Thurston'larla pikniğe çıkmıştı. Evde otursam mı, yoksa

gitsem mi diye kara kara düşünen Fiona sonunda böyle güzel bir günü berbat edecek bir sebep olmadığına karar vermişti.

«Logan'a yolda gerekecek yazıları daktilo edeceğim,» demişti Fiona kayınvalidesine. «Ayrıca Denise gelirse, onunla da meşgul olabilirim. Sizin evden uzaklaşmaya ihtiyacınız var. Baş ağrısı sizi halsiz bırakmış, yüzünüzden de belli oluyor. Dilerseniz Jonathan benimle kalabilir.»

«Tabii ki hayır. Ona bakabilirim, teşekkürler Fiona, gerçekten gezmeye ihtiyacım var.»

Ailsa torunuyla birlikte Landrover'a binip uzaklaşmıştı. Fiona onlara el salladıktan sonra aşağıdaki odaları süratle toparladı, toz aldı, süpürdü. Daha sonra yukarı çıkıp Denise için pembe odayı hazırladı. Pembe çarşaflar ve koyu pembe bir battaniye çıkarttı. Hazırladığı havlular bile pembeydi.

Tuvalet masasına yasemin ve kamelyaları yerleştirdiğinde, Denise'in arabasının gürültüsü duyuldu. Boş odada Fiona kendi kendine. 'İşte geldi' dedi. 'Pespembe bir oda oldu. Bu odada bir gül goncasına benzeyecek.'

Önlüğünü üstünden attığı gibi saçını tarayıp aşağıya indi. Denise arabayı park etmeden, Fiona kapıyı açmıştı bile.

Denise şarkı söylercesine «Merhaba» diye bağırdı ahenkli sesiyle. Vücudunun güzel hatlarını çıkaran bir elbise giymişti.

Denise ev halkını aranarak etrafına bakınınca Fiona için için keyiflenerek durumu anlattı.

«Demek ev sahibi olarak seni bıraktılar.» Denise gülerek arabanın arkasında duran valizini çıkardı. «Logan nerede?»

«O da işlerini ayarlamaya gitti.»

«Evet, Logan yağmur nedeniyle geciktiklerini söylüyordu. Zavallının canı sıkılmıştı. Bana hangi odayı hazırladın Fiona?»

«Pembe odayı. Valizini taşıyayım mı?»

«Katiyen. Çok ağır değil zaten. Yıkanmaya da ihtiyacım yok. Hemen aşağıya inerim.»

Birkaç dakika sonra Fiona'nın çiçeklerine teşekkür ederek indi aşağıya. Geceyi burada geçireceği için Fiona'nın kendisine kızıp kızmadığını sordu.

Bir önceki geceyi hatırlayan Fiona, «Neden kızacakmışım» dedi. «En uygunu bu. Alışverişe mi gidiyorsun?»

«Hem evet, hem hayır. Vereceğiniz parti için yeni bir elbise alacağım, hem de dişçime görüneceğim. Logan gideceğini söylemişti. Ben de birlikte gideriz diye düşündüm, benzin çok pahalı.»

Çalışma odasına girerek çay tepsisinin durduğu terasa geçtiler. Denise yukarı çıktığında Fiona çay ve kahve hazırlamıştı.

«Kahve lütfen» dedi Denise. Fiona, pamuklu bir elbise giymişti. Denise patavatsızca sordu. «Fiona senin derin hiç esmerleşmez mi? Bütün yazı yanmadan bembeyaz mı geçirirsin?»

«Yanarım. Ama fazla değil. Dikkat etmem gerekiyor.»

«Jonathan'ın, Sutherland'lerin buğday tenini almış olması iyi bir şey. Kuzey güneşini kavrulmadan kaldırabilir. Logan da yazları nefis bir kahverengi tene bürünür.»

«Logan da şanslı» dedi Fiona, bir yer seçip oturdu. Denise, koltuklardan birine yaslanmış oturuyordu. Kendini evinde hissettiği her halinden belliydi. Fiona dayanamadı. «Yeni doğacak çocuklarımız da umarım renklerini Sutherland' lerden alır,» deyiverdi.

Denise birden sessizleşti. Sonra aldırmaz bir tonla sordu. «Yeni çocuk yapmayı düşünüyor musunuz?»

Fiona hafifçe gülümsedi. «Logan düşünüyor. Yeni çocuklarımız olsun istiyor. Jonathan'ın kümesin tek horozu gibi yetişmesinden hoşlanmıyor. Ayrıca Ailsa da yeni torunlara sahip olmak istiyor.»

Bir sessizlik oldu. Sonra, «Demek Logan bir hanedan kurmaya hevesleniyor,» dedi Denise. «Peki, sen ne düşünüyorsun?»

«Benim de hoşuma gidiyor. Tabii hamilelik sırasında insan hantallaşıyor ama sonucuna değiyor.»

Denise fincanını masanın üstüne bırakıp, ellerini ensesine götürdü. «İnsanların birbirlerine yakınlık duyması bana her zaman ilginç gelmiştir. İkiniz arasında çok önemli bir etkileşim olmalı. Yoksa annene babana rağmen onunla evlenmezdin herhalde. Hayret, o yıl Logan buradan yalnızca altı hafta uzak kalmıştı. Fiona, duygularını hiç belli etmiyorsun, Logan'ın ne düşündüğü de hiç anlaşılmaz zaten.»

Denise gülerken zeki gözleri Fiona'nın profilini inceliyordu. «Durgun sular derin akar derler. Logan'ın iyiliği için böyle olmasını yeğlerim. Olağanüstü çekici bir erkektir çünkü.» Denise sonunda baklayı ağzından çıkardı. «Peki Logan'ın sana ihanet etmiş olması canını sıkmıyor mu? Burası o kadar küçük bir yer ki, dedikoduya kulak vermeden yaşayamazsın. Ama şu da var tabii, bir

erkeğin tecrübeli olduğunu bilirsen, sevişmek daha heyecanlı gelebilir. Böyle erkekler daha iyi koca olur.»

'Bunu sen başlattın ve sonucuna katlanacaksın' diye düşündü Fiona. 'Her tartışmadan başarılı çıkacağını sanıyorsan, yanılıyorsun' dedi içinden. Sonra ciddi bir ifadeyle Denise'e cevap verdi. «Onu terk ettiğimde her türlü hakkımdan da vazgeçtim, ayrı kaldığımız yıllarda yaptıkları beni üzmüyor.»

«Belki senin de bir iki maceran olmuştur. Bu yüzden kimse seni suçlayamaz, ama erkeklerin bu konularda garip inanışları vardır. Logan dilediği kadınla sevişmeyi normal kabul eder. Kaldı ki Logan'la sevişmek istemeyen kadın da düşünemiyorum. Ama bu hakkı sen kullandığında çok öfkelenebilir.»

Fiona biraz rahatladı. Denise kendisini aptalca itiraflara zorlamayı tasarlıyordu. Ama Fiona'nın geçmişinde hiçbir şey bulamazdı. Bir başka erkeğe ilgi duyduğu bile vaki değildi.

«Böyle bir şey olmadı,» dedi Fiona.

«Ne, ufacık bir kaçamak bile mi? Sadık Fiona! Logan'ın anılarıyla evli kalacak kadar soyluymuşsun sen.»

Denise acaba yeni nikâhlandıklarını biliyor muydu? Kendilerini bir gören olduysa bu çok kötüydü. Denise mutlaka bir şeyler bildiğini ima ediyordu. Anlamlı bakışı bunu gösteriyordu.

Ama henüz bildiklerini açıklamaya niyetli görünmüyordu. Kurnaz bir tebessümle devam etti. «Onunla bir daha karşılaşacağını bilemezdin. Wellington'da buluşmanız çok büyük bir rastlantı. Rastlantılar en garip zamanlarda ortaya çıkar.

Seni buraya getirdiğinde kendini külkedisi gibi hissetmişsindir. Herhalde berbat bir yerde, gecekonduda falan oturuyordunuz.» Denise gecekondu derken pis bir şeyden bahsediyormuş gibi dudaklarını bükmüştü.

«Pek sayılmaz,» dedi Fiona. 'Logan söz etti mi' diye düşündü içinden. Ama, Logan karısının arkasından konuşacak bir adam değildi, hele böyle bir şeyi eski sevgilisiyle asla konuşmazdı. Denise ikisinin arasını açmak istiyordu.

«En azından böyle bir yerde oturmuyordunuz herhalde. Logan'ın ne kadar zengin olduğunu öğrenmek de senin için harika bir şey olmuştur. Wellington'da dünyanın alışverişini yapmışsınız. Amma da şanslısın!»

Fiona öfkesini bastırmaya çalıştı. «Evet, çok şanslıyım. Ama hayatımızın değişmesi en çok Jonathan'a yaradı.»

«Evet. O berbat öksürüğü kesildi,» dedi Denise. «Boyunun uzadığına da eminim. Büyüyünce Logan gibi uzun olacak. Jonathan için yaptığın her fedakârlığa değer diye düşünüyor olmalısın.»

Denise'in sesinde meraklı bir hava vardı.

«Evet» dedi Fiona rakibinin gözlerine dürüstçe bakarak. «Bütün fedakârlığa değer.»

Denise oturduğu yerden keyifle baktı. «Ben de aynen böyle diyeceğini tahmin ediyordum. Kimse Jonathan'a duyduğun sevgiyi inkâr edemez. Anne sevgisi çok güçlü bir duygu olmalı.»

«Duygu demek doğru olmaz. Bir parçan, benliğin can damarı oluyor ve bütün yaşamına yön veriyor.»

Denise dalgın dalgın, «Tabii,» dedi. Gözleri

bahçeye dalınca, dudaklarında garip bir gülümseme belirdi. Denise Logan'a baktığı zaman gözlerinde Fiona'yı kıskandıran, hattâ üzen bir ifade oluyordu. Logan 'Sutherland'ler boşanamazlar' dediğine göre, Denise'in umutları boşa çıkmaya mahkûmdu.

«İşte Logan geliyor,» dedi Denise. Ona gülerek elini salladı. «Merhaba Logan, gelsene çay içiyoruz.» Denise birden canlanmıştı. Damarlarındaki kan sanki daha hızlı akıyordu. Logan'ın merdivenleri çıkışını izlerken, yüreğindeki bütün düşler yeniden canlanıvermişti.

Fiona, Denise'in bu utanmazca sevincini görmemek için kafasını çevirdi. Karşılaşma sahnesini görmedi ama, Denise'in merdivenleri koşa koşa indiğini, daha sonra da kocasının kolunda yanına geldiğini fark etti.

Fiona'nın tebessümü dudaklarında dondu. Logan'ın Denise'e umut vermesi haksızlıktı. Logan da Denise'in umutlarının boş olduğunu, gençliğini olmayacak bir şey için harcadığının farkında olmalıydı. Logan Fiona'nın gözlerindeki öfkeyi fark etmişti. Denise'i bırakarak Fiona'ya eğildi ve onu cezalandırırcasına dudaklarına bir öpücük kondurdu.

«Merhaba sevgilim,» dedi. «O kadar daktilo varken burada misafircilik mi oynuyorsun?»

Fiona'nın gözlerinde öfkeli bir kıvılcım yanıp söndü, ama kendisini zorlayarak gülümsedi. Denise'in endişeyle dudaklarını büzmesi bile Fiona'yı yatıştırmamıştı.

«Yazılacak, merak etme,» dedi. «İşte çayın.»

«Güzel, boğazım kupkuru olmuştu.» Logan her zamanki yapmacıksız tavrıyla Denise'e baktı.

«Annen nasıl Denise?»

«Doktor, annemin şehre inip uzman birisine görünmesini tavsiye etti. Önemli bir şeyi olduğunu sanmıyor, ama yine de emin olmak istiyor. Zavallı annem şaştı kaldı. Babam onu bir seyahate götürmek istiyor, ama bir türlü karar veremiyor. Beni düşünüyor. İkinci balaylarına çıkarken onlarla birlikte gitmek istemiyorum. Ama yalnız kalırsam, bu sefer de beni merak edecekler.»

«Burada kal,» dedi Logan rahatlıkla. «Fiona da sevinir, annemden söz etmeye gerek bile yok. O seni her zaman çok sever.»

'Ceza' diye düşündü Fiona. Daveti desteklemek için elinden geleni yaptı.

«Harika olur!» dedi Denise. Sevinçten neredeyse havalara uçacaktı. Uzanıp Logan'ı yanağından öpüverdi. Sonra da gülerek gözlerini Fiona'ya çevirdi. «Affet beni Fiona, çaldığım öpücük için. Ama bu çok harika bir plan. Annem Logan'la birlikte olduğum sürece beni merak etmez. Ben de Whangatapu'da kalmaya bayılırım. Teşekkürler Logan, düşündüğün için.»

Fiona faydasız ve ilkel bir kıskançlığa kapılarak 'Sanki bunu planlamıyordun' diye geçirdi içinden. 'Sevgili kocam, umarım sen de ne yaptığının farkındasındır.'

Bu fikir Ailsa'yı da çok memnun etmişti. Haberi alır almaz Mrs. Page'le konuşmak için telefona koştu. Mrs. Page de durumdan hoşnuttu. Jonathan bile sevinmişti. Herkes keyifliydi. Fiona yemek hazırlığı için mutfağa gitti.

«O patatesleri soyacak yerde mahvediyorsunuz» dedi Jinny.

«Öfkemi bunlardan çıkarıyorum.»

«Ama ekmek hamuru yoğursanız daha iyi olur. Alışmanız gerek. Sutherland'ler her zaman misafirperverdirler.»

Fiona patatesleri soğuk suda yıkarken cevap verdi. «Bu onları öldürecek olsa bile,» dedi.

Sonunda patatesler tuzlu suya konarak büyük elektrik ocağının üstüne yerleştirildi. «İşte oldu, ama pişene kadar burada kalsam fena olmayacak. Jinny, neden bana bu kadar yakınlık gösteriyorsun?»

«Ailenin selameti için. Ayrıca siz çok çaba gösteriyorsunuz buraya uymak için. Akılsız insanlara karşı hep zaafım vardır.»

Fiona gülerek kadını yanağından öptü. İlk kez ona bu kadar yakınlık göstermeye cesaret edebilmişti. «Seni seviyorum, ayağımı yere basmama yardımcı oluyorsun.»

«Hadi canım.» Jinny'nin yanakları al al olmuştu. Çok yumuşak bir sesle devam etti. «Yumuşak bir insansınız ama başkalarıyla geçinmesini bilmiyorsunuz. Neden aynı şeyi Logan için denemiyorsunuz?»

Fiona kızardı, ama söyleyecek kelime bulamadı.

«Neyse,» dedi Jinny, «Benim üstüme vazife değil. Ama o yalnız bir erkek; onun, menfaatlerine uygun kadını sevmesi kolaydır.»

«Daha fazlasını istiyorum,» dedi Fiona alçak bir sesle.

«Siz daha iyi bilirsiniz. Şimdi gidip üstünüzü değişin ve Allah aşkına kim olduğunuzu aklınızdan çıkartmayın.»

Fiona mavili yeşilli şifon bir elbise giyip Lo-

gan'ın kendisine Rotoura'da aldığı egzotik parfümü sürdü. Sonra da odada 'Sana da koku süreceğim' diye Jonathan'ı kovalamaya başladı. Gülüşmeleri duyan Logan üstünü yarı yarıya değişmiş bir vaziyette odalarına girdi. Fiona'nın elini kavrayarak durduruverdi.

«O kız şeyi» dedi Jonathan. «Ben kız değilim.» Önlerinde dans edip duruyordu.

«Hayır. Tabii ki sen kız değilsin.» Logan bir an Jonathan'a baktıktan sonra Fiona'ya döndü. Fiona, oyunlarını bozduğu için Logan'a kızmış görünmeye çalıştıysa da heyecanını bastıramadı. Gözleri karşılaştı ve öylece kalakaldı. Fiona parmağını parfümleyip kocasının yüzüne sürdü.

Jonathan gülmekten katılmıştı. «Baba, bir hanım gibi kokuyorsun. Annem yaramazlık etti!»

«Gerçekten yaramazlık etti, ona ne ceza verelim Jonathan?»

Jonathan düşündü, «Eline şap diye vuralım,» dedi.

«Yok, daha güzel bir fikrim var. Elindeki parfümü al ki dökülmesin Jonno.»

Jonathan bir hamlede küçük şişeyi annesinin elinden kaptı. Fiona ilgisiz ve soğuk durmaya çalışıyordu. Ama mümkün değildi. Logan alaycı ifadesiyle karısının kızarmış yüzüne bakıyordu.

«Ne yapacaksın, baba?»

«Onu öpeceğim,» dedi Logan, Fiona'nın başını kendisine çekerek.

Jonathan'ın canı sıkılmıştı. «Ama öpünce hoşuna gidecek.»

«Canını acıtarak öpeceğim. İşte böyle.»

Dudaklarını arzuyla Fiona'nın dudaklarına

bastırdı. Fiona'nın kulakları zonkladı. Kollarını Logan'ın omuzlarına koyarak kocasının sırtını okşadı. Jonathan aralarına girerek onları ayırmak için tepindi. Sonunda Logan oğlunu kucağına aldı. İki küçük kol Fiona ile Logan'ın boynuna dolandı, sonra yine kafalarını birleştirdi.

«Şimdi birbirinizi doğru dürüst öpebilirsiniz,» dedi Jonathan keyifle.

Fiona'nın gözleri doldu. Başını Logan'ın göğsüne yasladığında, içinde ihtirasın zerresi kalmamıştı. Logan'ın göğsü hem Fiona'ya, hem de Jonathan'a yetecek kadar genişti.

«Sulu gözlüsün» dedi Logan Fiona'nın kulağına.

Fiona güldü. «Ne güzel kokuyorsun sevgilim.»

Kısa bir sessizlik oldu. «Benim için kullandığın ilk sevgi kelimesi,» dedi kocası. «Sanırım bir ödülü hak ettin.»

Jonathan'ı yere bırakırken içerki odanın şifonyerinde duran küçük paketi getirmesini söyledi. Jonathan'ı beklerlerken Logan karısının omuzundaki kollarını indirmedi. Fiona ona yaslanırken gevşediğini hissetti. Çıplak omuzlarını ve göğsündeki kıvırcık tüyleri okşamak için duyduğu kuvvetli isteği zorla bastırdı.

Jonathan gelmişti. Çocuk getirdiği kutuyu dikkatle babasına uzattı. Logan kutuyu açtığında Fiona hayretini gizleyemedi. Platinin içine ustaca yerleştirilmiş kocaman pembe pırlantalı bir yüzüktü bu.

«Bugün getirdiler,» dedi Logan, karısının parmağına takarken. Alaycı bir gülüşle Fiona'nın elini kaldırdı, önce yüzüğü, sonra da karısının avucunun içini öptü.

«Çok güzel, gerçekten pembe mi?»

«Evet, elinde daha da güzel durdu Fiona.»

Kızaran Fiona kocasına baktı. Yüzündeki alaycı ifadenin yerini, onu korkutan ciddi bir ifade almıştı.

«Teşekkür ederim Logan,» dedi. İçinden gelen bir hareketle uzanıp kocasını yanağından öptü.

Logan oldukça durgun görünüyordu. «Eğer tepkin bu olacaksa, sana daha sık mücevherler almalıyım,» dedi. «Pırlanta bir gerdanlık için acaba neler vermeye ikna olurdun?»

«Yüzük önemli değil,» dedi Fiona telaşla. Logan karısının yüzündeki korkulu ifadeye bakarak güldü ve kolunu yine omuzlarına attı.

«Biliyorum! Şimdi beni rahat bırakırsan giyineyim. Yoksa yemeğe geç kalacağım. Hadi Jonathan, sana da tıraş losyonu sürelim. Annenin parfümünden çok daha iyidir.»

«Seninki gibi mi?»

«Aynı benimki gibi.»

Arkalarından bir iki saniye gözü dalan Fiona saçlarını düzeltmek için aynanın karşısına geçti. Logan saçlarını dağıtmıştı, Denise aşağıdayken bu saçla yemeğe inemezdi.

Denise yüzüğü hemen fark etti. Siyah gözlerini yüzüğe diktiği an Fiona nerdeyse öteki eliyle kapatıverecekti. Denise'in yüzünde hiçbir ifade yoktu. Yapma bir bebek gibi oturuyordu. Ama Logan'la Jonathan gelince canlanıverdi.

Denise istediği zaman yıldız gibi parlayabiliyordu. Yemek öncesi saatini neredeyse bir partiye çevirdi. Bütün güzelliğini ve cazibesini herkesin dikkatini çekmek için seferber ediyor, Jonathan'dan Forrest Thurston'a kadar herkesi et-

kiliyordu. Hattâ Denise'in çeşitli hikâyeler anlattığını gören ressamın eşi bile onun cazibesine kapılıvermişti.

Fiona acı acı yine her şeyin dışında kaldığını düşündü. Ama boyun eğmeyecekti. Yukarda Logan'la geçirdikleri güzel dakikaları hatırladı. Ve farkında olmadan kendi kendine gülümsedi. Denise'in yanında oturan Logan karısının gülümsemesine karşılık verip yanına geldi. Kocasının yakınlığından Fiona'nın kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

«Ne haber?» Fiona cam masanın üstündeki ufak tefek şeylere bakıyordu. «Çok mu ilginç?»

«Bu madalya, Logan Sutherland yazıyor ama sen herhalde Birinci Dünya Savaşına katılmadın.»

Büyükbabamın. Yanında duran enfiye kutusunu beğendin mi? Üstü mineyle işlenmiş.»

«Çok güzel.»

Odanın öbür ucundan Denise'in kahkahası duyuldu. «Gizli gizli ne konuşuyorsunuz?»

«Aile sorunları,» dedi Logan.

«Yoksa yemek hazırlıklarıyla ilgili olarak Fiona senin canını mı sıkıyor? Zavallı Logan, güçlüler nasıl da düşüveriyor. Parmağını şaklattığında her işini hallettiğini sanırdım.»

Logan maksatlı olarak kolunu karısının omuzuna koyarak Fiona'yı yanına çekti. Ama Denise'e cevap vermesine fırsat kalmadan Ailsa telaşla yanlarına geldi.

«Yarın ne zaman yola çıkıyorsunuz?»

«Gün doğar doğmaz» dedi Denise şarkı söylercesine.

Logan hiç istifini bozmadan, «Saat altıda» diye

cevap verdi.

Fiona farkında olmadan bir kahkaha attı. «Demek ki sabahın beşinde kalkmamız gerekecek. Denise, sana Jonathan'ı yollarım. Her sabah beni uyandırmak için gelip öper, çalar saatten daha şaşmazdır.»

«Seni yanağından öperim,» dedi Jonathan. Denise çocuğa şefkatle eğilerek sarıldı. «İşte buna bayılırım hayatım. Hep öyle erken mi kalkarsın?»

«Genellikle,» dedi Logan. «Ama kimseyi uyandırmaz. Belki de annesinin yüzünden. İki fincan kahve içmeden Fiona sabahları kimseyle konuşmaz çünkü.»

«Yalancı» dedi Fiona şakacıktan bir öfkeyle. «Yalnızca çabuk uyanamıyorum, o kadar.»

Sonra çeşitli konular üstüne söyleşmeye başladılar.

Yemek oldukça iyi geçti. Jonathan'ın başı, babasının göğsüne düşünce Logan oğlunu yukarı çıkarmak için kucağına aldı. «Baba, ne güzel kokuyorsun,» dedi Jonathan, «Annemin parfümünü yıkamamışsın.»

«Hayır yıkamadım.»

Denise merakla araya girmese, konuşma burada bitecekti. «Logan, yoksa tıraş losyonu yerine Fiona'nın parfümünü mü sürdün?»

«Annem sürdü üstüne. Ama bana süremedi. Babam da onu cezalandıracağını söyledi ama yalnızca öptü oysa, bu, annemin hoşuna gidiyor. Ama babam öperken canını acıttığını söyledi bana.»

Herkes güldü, en çok da Denise'in kahkahası duyuldu.

«Ne hallere girmişsin Logan!» İçki bardağını kavrayan elleri bembeyaz olmuştu. «Seni böyle çoluk çocuk oyunu oynarken düşünemiyorum. Senin tipin değilmiş gibi geliyor bana.»

Logan kucağındaki oğluyla çok hoş görünüyordu. «Benim de tipim mi varmış? Gazetelerde politikacılarla ilgili çok hikâye okuyorsun herhalde Denise. Hadi Fiona, kucağımdan düşmeden bu oğlanı yukarı çıkaralım. Kurşun gibi ağır.»

Daha sonra ortalıkta anlamsız bir gerginlik oldu. Denise sabah erken kalkacağını söyleyerek odasına çıktı. Belki de Logan'la Fiona çalışma odasına geçtikleri için bu bahaneyi bulmuştu.

«Fiona,» dedi Logan, «Joe burada olup bitenlerle ilgilenecek. Bir problem çıkarsa gelip seni görecek. Ona tamamen güvenebilirsin.»

«Herhangi bir sorun çıkabilir mi?»

«Bir çiftlikte her zaman sorun çıkabilir. İşte kalacağım otelin telefonu. Beni sabahları odamda bulabilirsin. Ayrıca geceleri de ben arayacağım. Yalnız bir şey var. Danny'den uzak dur. Joe, onun yine bir şeyler peşinde olduğunu söylüyor.»

«Yani, ne gibi?»

«Denise'e âşık olduğuna inanıyor. Ama Denise onunla ilgilenmiyor. Onun benimle birlikte Auckland'e gelmesinden hoşlanmayabilir.»

Danny demek Logan'a bu yüzden kızıyordu. Logan'ın günahkârlığının esas nedeni Danny'nin Denise'e duyduğu aşktı. «Zavallı Danny» dedi.

«Dilersen ona acıyabilirsin, ama uzak dur, olur mu?»

«Tabii. Ondan hoşlandığımdan değil ama, yine de üzüldüm.»

«Allah bilir, sen şeytan için bile üzülürsün.

Ama şefkatin bana uzanmıyor.»

Logan'ın sesindeki yorgunluk Fiona'yı duygulandırdı. Kocasının yanına giderek elini kolunun üstüne koydu. «Zavallı Logan,» dedi, «Benden beklediğin şefkat miydi?»

Logan'ın alnı kırış kırış oldu, kaşları çatıldı. «Tanrı adına hayır, bunu sen de pek iyi biliyorsun. Neden bana âşık olmuyorsun Fiona? Bu gurur mu, bağımsızlık mı; yoksa kurnazlık mı senin yaptığın?»

«Üçünün karışımı diyebilirim. Sanırım bu her şeyi kolayca çözerdi. Ama sen de çok kolay çözümler peşindesin.»

«Sanırım öyle. Ama yine de bu yarıştan hoşlanıyorum. Senin teslim olmanı beklemek hayatıma tat katıyor.»

«Daha geçenlerde başka türlü konuşmuştun. Gururumu kurtarmak için kararı senin vereceğini söylemiştin.»

«Düşüncemi değiştirdim sevgilim. Karar tamamen senden çıkmalı. Kaba iltifatlarla kazanılacak bir kadın değilsin. Ben de bundan tatmin olacak adamlardan değilim. Beni arzuladığını biliyorum, bunu en başından beri biliyorum. Sana istediğim zaman sahip olabileceğimi bildiğim gibi. Ayrıca hatırla. Sana daha önce de söylemiştim. İraden dışında sana sahip olup, sana kendini benim şehvetime kurban etmiş gibi dolaşma fırsatını vermeyeceğim. Senin için bu iş kolay olmayacak Fiona.»

Fiona bir an iç geçirdi. Neredeyse aşkını açığa vurup sonuçlarına katlanmak geldi içinden.

«Haydi yatağa,» dedi Logan. Karısını alnından hafifçe öperek iyi geceler diledi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Whangatapu'nun altın renkli kumsalı göz alabildiğine uzanıyordu. İskele ve teknelerin bulunduğu taraf sığlaşarak, çalılarla ayrılmış küçük bir gölcükle birleşiyordu. Burası çocuklar için savaşçılık oynamaya son derece uygundu. Jonathan iki arkadaşıyla çalılardan yaptıkları tüfeklerle oynuyordu.

Fiona da büyük bir ağacın gölgesinde keyif çatıyordu. Yanındaki kitabı okuyamayacak kadar uyku bastırmıştı. Çalıların arasında zafer nidalarıyla koşuşan çocukların sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Warrior dağları maviye bürünmüştü, doruktaki en yüksek tepe ise güneşin ışınlarıyla bembeyaz parlıyor, denizde martılar uçuyordu. Büyük bir deniz kuşu balık avlamak için suya daldı, sonra da keyifle kanatlarını çırparak kuzeye doğru, eşinin onu beklediği kumsala gitti.

Fiona esnedi, ama uyumamalıydı. Logan akşam üzeri dönecekti. Geldiğinde kendisini uyurken bulmasını istemezdi. Denise'le birlikte gideli dört gün olmuştu. Fiona onsuz kendisini bomboş hissediyordu. Telefonla sık sık konuşmuşlar, ama Fiona tatmin olamamıştı.

Her şey yolunda gitmişti. Joe her gün eve uğrayıp işlerin düzgün yürüdüğünü haber vermiş, Ailsa romanını kolaylamış, Thurston'lar da taslaklarını çizmeye devam etmişlerdi. Danny ile bir kez karşılaşmışlardı ama,o Fiona ile konuşmaya kalkışmamıştı. Jinny ile birlikte parti hazırlıklarını tamamlamışlardı.

Fiona artık ayaklarının yere bastığını hissedi-

yordu. Whangatapu'daki durumu emin görünüyordu. Başlangıçta onlardan sadece hoşgörü beklemişti. Ama galiba Ailsa ile Jinny'den hoşlanmaya başlamıştı. Bu da beklediğinden fazlasıydı. Geçmiş,hafızasında bulanık bir anı halini alıyordu. Jonathan'a düzgün bir yaşam sağlamak için verdiği mücadeleyi bile unutmuştu.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Güven içinde olmak birkaç ay öncesinin acılarını gidermiş, Fiona'yı ılık bir örtü gibi sarmıştı. Yüreğinin bir köşesinde hâlâ acı ve üzüntü kırıntıları vardı ama,yıllardır ilk kez kendini bu kadar mutlu hissediyordu.

Yine de buna tam bir mutluluk denemezdi; çünkü Logan'a duyduğu aşk içini kemiriyordu. Ayrıca Denise'i de fena halde kıskanıyordu. Denise ile Logan'ın geçmişteki ilişkilerinin son bulduğu kesindi, ancak Fiona kocasının bunu pişmanlıkla hatırlamasından endişe ediyordu. Kendisini,Logan'ın o davetkâr dudakları öpmediğine, onunla ihtiraslı dakikalar yaşamadığına inandırmak için uğraşması boşunaydı. Bu konuda bildiği tek somut şey, Logan'ın Denise aleyhine tek söz duymak istemeyişiydi. Karısının Denise hakkında söylediği öfkeli sözler Logan'ı vahşi bir misillemeye yöneltiyordu. Bir daha bu aptallığı yapmayacaktı. Denise Page'in Logan için mukaddes bir varlık olduğunu görüyor ve buna katlanmayı öğrenmesi gerektiğine inanıyordu.

Avucunu kumla doldurdu. Çocukların kahkahaları bir ara kesilince Fiona kulak verdi. Çalılıkların arkasından birisi kendisine doğru geliyordu. Umutla baktı ama gelen Logan değildi.

Danny eliyle büyük ağacın dallarından birine

tutundu, ayakları kuma gömülüyordu, sonra doğrularak kararlı adımlarla Fiona'nın yanına yürüdü, birkaç metre ötesinde durdu. «Nasılsın?»

Fiona güneşe kanıp açık bir elbise giymesine şükrederek, uzandığı kumda kalkıp oturdu.

«Merhaba, bir şey mi var?»

«Yoo. O gün için senden özür dilemeye geldim. Ne zamandır fırsat kolluyordum.»

Fiona bacaklarını geri çekerek çenesini dizlerine dayarken, Logan'ın Danny hakkındaki uyarısını hatırladı.

«Dert etme Danny,» dedi.

«Çok kaba davrandığım için kendimi affedemiyorum. Senin neler düşüneceğini hiç akıl etmedim. Canını sıktım. Lütfen affet beni.»

O kadar içten ve üzgün konuşuyordu ki Fiona yumuşayıverdi. «Tabii affettim. Bu konuyu unut artık.» Yarı gülümseyerek adamın yüzüne baktığında gözünü kırpıştırmak zorunda kaldı. Danny'nin yüzündeki hayranlık ifadesini daha önce de birçok erkeğin gözünde görmüştü. Ama Danny'ninkinde öylesine bir yalnızlık vardı ki, Fiona'nın içi burkuldu.

«Teşekkürler» dedi Danny, «Şimdi daha iyi hissediyorum kendimi, ama aslında buna bile layık değilim.» Bir an gitsem mi diye duraksadı, sonra Fiona'nın birkaç adım ötesinde kuma oturdu. «Davet için heyecanlanıyor musun? Sutherland'lerin dostlarını ilk kez göreceksin.»

«Evet.» Fiona bütün bu meraklı insanlarla karşılaşma düşüncesinden aslında fena halde rahatsız olduğunu kendisine bile itiraf etmiyordu.

«Ben olsam, onları birer ikişer tanımayı tercih

ederdim. Ama sen hepsini bir anda tanıyacaksın, ben de orada olacağım.» Fiona'nın gözlerine baktı. «Mesele çıkarmam, merak etme, sana söz veriyorum. Toplulukta çok kibar davranırım.»

Fiona hayret etti. Düşüncelerini okuyabilen biri daha çıkmıştı. «Hadise çıkaracağını zaten düşünmüyordum,» dedi.

«Doğru, düşünmemişsindir, kişiliğine uygun değil.»

Fiona söyleyecek bir söz bulamadı.

Danny gölcüğe bakarak gülümsedi. «Eğleniyorlar. Küçük Jonathan esaslı bir oğlan. Ata da iyi biniyor.»

«Oh! Bundan söz etme. Atlarla arası nasıl gidiyor bilmemem gerekiyor. Yeteneğiyle beni şaşırtmayı planlıyor.»

«Şaşırtacaktır, şüphesiz.»

Yeni bir sessizlik oldu ama bu kez daha dostçaydı. Danny Fiona'ya bir sigara uzattı, istemeyince kendisi yaktı.

«Yaz geldi diye düşünüyorsun herhalde. Daha önce hiç Kuzeyde yaz geçirmiş miydin?»

«Hayır.»

«Göreceksin, çok sıcak olur. İlk geldiğimde ben de, Mary de bunu fark ettik. Tabii bir süre sonra iklime alışıyorsun. Ama ilkyaz zor geçer. Çok da iş olur, bir sürü konuk gelir, her yer dolar taşar.» İçini çekti. «Fiona, sana bir şey daha söylemek istiyordum. Mary gelince onunla arkadaş olmayı dener misin? Aileden birisinin sevgisine ihtiyacı var. Ortak yanlarınız var, Mary çok mutsuz. Münasebetsiz bir adam olabilirim ama, kız kardeşimi çok severim, onun mutluluğu için bütün hayatımı verebilirim.»

«Senden böyle bir şey beklediğini hiç sanmam,» dedi Fiona örtüsünü toplayarak. «Kardeşin arzu ederse, onunla arkadaşlık etmek beni sevindirir.»

«İster,» dedi Danny. O da Fiona'yla birlikte ayağa kalktı. Dış görünüşüyle yakışıklı bir erkekti. Fiona'ya sorununa yardım bekleyen bir insan edasıyla baktı. «Ailede tek bir yakını yok. Bunun insanı nasıl yalnızlığa ittiğini bilirsin.»

Fiona ağzını açtı ama konuşmaktan vazgeçerek kapattı. Danny son sözleriyle Fiona'nın işine burnunu sokuyordu. Kendisinin evdeki durumu onu ilgilendirmezdi. Gülerek konuştu. «Çok geç oldu, kusura bakmazsan gitmeliyim.»

«Tabii, ben de gitmeliyim. Yoksa işten kovulabilirim. Örtüyü ben taşırım.»

Fiona karşı çıkamadı. Birlikte yürüdüler. Bu arada Fiona, Jonathan'a seslendi.

Yarım saat sonra Fiona bir kuzu butunu fırına koyarken Logan'la Denise geldiler. Jonathan'ın çığlığı ile Logan'ın arabasının sesi aynı anda duyuldu.

«Hadi sen git» dedi Jinny.

Fiona önlüğünü çıkarıp koştu. Ön kapıya gelince durup derin bir nefes aldı, sonra merdivenleri inerek arabanın yanına gitti.

Jonathan çoktan babasının yanına gitmişti. Logan kapıyı açıp Jonathan'a sıkı sıkı sarıldı. Fiona'yı görünce merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı. Karısına sarılıp içtenlikle öptü. Fiona da kocasına bütün kalbiyle karşılık verdi. Logan kafasını kaldırarak yumuşak bir sesle sordu.

«Her şey yolunda gitti mi?»

«Evet, ya senin?»

«Bütün işlerimi tamamladım, geri döndüğüme de memnunum.»

Denise'in kahkahası ikisinin suçlu gibi birbirlerinden uzaklaşmalarına yol açtı. «Logan sana olanlar olmuş. Arabadan kendi kendime çıkmak zorunda kaldım.»

Logan özür dileyerek kenara çekilince, Fiona Denise'in yüzündeki ifade karşısında dondu kaldı. Denise iyi besili bir kedi gibi, tatmin olmuş bir kadının gözleriyle mahmur mahmur bakıyordu. Logan'a bakışındaki anlamı yanlış değerlendirmesi imkânsızdı. Logan genç kadını uyarırcasına alnını kırıştırınca, Fiona iyice umutsuzluğa kapıldı. İhanetin hançerini tam yüreğinde hissetti. Bağırmak, Denise'in suratını tokatlamak ve küfretmek istiyordu. Ama Logan Sutherland'in karısı bunların hiçbirini yapamazdı. Renksiz bir sesle konuştu. «Susamışsınızdır. İçecek bir şeyler ister misiniz?»

«Hem de nasıl» dedi Denise. Logan'ın uyarısı etkisini göstermiş olmalıydı. Çünkü âşığına bakan bir kadın pozundan çıkıp ailenin dostu genç kız havasına bürünüvermişti! Ailsa geldiğinde annesinin doktora görünmek için şehre indiğini, bir gece daha konukları olacağını söyledi.

Gece olduğunda Fiona da patlamak üzereydi. Logan çalışacağını söyleyerek yanlarından ayrıldı? Fiona kararsızdı. Logan'ın yanına gidip her şeyi bitirmeyi düşündü. Ama mantığı üstün geldi. Her şeyi bitirmesi için yeterli neden var mıydı. Yanıldığını düşünmeye zorladı kendisini. Bu, Denise'in yeni hilelerinden biri olmalıydı. Ama seven her kadın gibi bir türlü ikna olamıyordu.

Soyunmadan yatağının üstüne oturdu, karan-

lıkta ellerini şakaklarına koyarak aklından geçenleri kovmaya çalıştı. Başı ağrıyordu. Ne kadar acı olursa olsun, gerçeği kabul etmek zorundaydı. Bu düşünce Fiona'yı biraz rahatlattı.

Logan ve Denise sevişmişlerdi. Denise Logan'ın hayatındaki ilk kadın olamazdı. Sonuncusu da olmayacaktı. Kadınları dayanılmaz buluyorsa, kız da kendisini kollarına atıyorsa, Logan Fiona'nın hayranlık duyduğu kontrolünü kaybetmiş olabilirdi.

Fiona'nın kabul etmesi gereken bir gerçek daha vardı. Tamamen yanılmış olabilirdi. Logan Denise'i belki de seviyordu. Fiona onunla evlenmekle ikisine birden kötülük etmiş olabilirdi. Ama Logan'ın hatası daha ağırdı. Oğluna karşı olan görev duygusuyla sevdiği kadına sırt çevirmişti. Jonathan'ın Sutherland olarak yetişmesine o karar vermişti ve bu büyük karışıklık doğmuştu. Jonathan'ın annesi olduğu için buradan gitmesine de asla izin vermeyecekti.

Fiona Jonathan'ı terk etmedikçe.

Bu düşünce Fiona'yı kahretti. Kanatıncaya kadar dudaklarını ısırdı. Ama kendini yalnızca daha kötü hissetti. Logan'ı özgürlüğünü vererek mutlu edebilmesinin tek yolu vardı. Ama bu Fiona'ya çok pahalıya mal olacaktı.

Midesi bulanıyordu, vücudundaki bütün kan sanki kafasına hücum etmişti. Fiona artık açık seçik düşünemez durumdaydı. Uyumak istiyordu. İhtiyar bir kadın gibi el yordamıyla yürüdü. Büyük banyodaki dolapta Ailsa'nın uyku hapları duruyordu. Bir tane içebilirse, sükûnete kavuşacaktı.

Salondaki loş ışıkta etrafı ancak seçebiliyordu.

Logan duymasın diye ayaklarının ucunda halıya basa basa yürüdü, hapı alıp geri dönüyordu ki merdivenlerin başında, kocasıyla Denise'yi sarmaş dolaş görüverdi.

Hiç durmadan odasına yürüdü, üstünü değişip yatağına girdiğinde, yüreği sanki parça parça olmuştu.

Kapısı vurulduğunda, Logan uyuduğunu düşünsün diye hiç sesini çıkarmadı. Ama Logan içeri girip ışığı yaktı. «Fiona, uyumadığını biliyorum.»

Titreyerek yatağında doğruldu. Işıkta yüzü ve dudakları kireç gibi görünüyordu.

«Kalktığını duydum,» dedi Logan. Kapıya sırtını dayayıp kollarını kavuşturdu. Soğuk ve uzak bir ifadeyle Fiona'ya baktı. Gözleri kutup denizinden farksızdı. «Ne anlam çıkardığını biliyorum.»

«Bu seni rahatsız ediyor mu?»

«Pek değil. Ama Denise'i rahatsız edebilir.»

Denise'in adını ağzına alınca Fiona'nın bütün cinleri öfkeyle tepesine çıkıverdi.

«Allah aşkına Fiona» dedi Logan öfkesini bastırmaya çalışarak. «Kıskanç eş rolüne son ver,» diye devam etti buz gibi bir sesle. «Ayrıca böyle davranmaya hakkın olmadığını da bilmelisin.»

Fiona tokat yemiş gibi oldu. «Kusura bakma,» dedi. «Sen tabii ki haklısın. Başkalarına gösterdiğin yakınlıktan şikâyetçi olmamam gerekir. Özellikle Denise'den. Senin üstünde her türlü hakka sahip görünüyor.»

«Zavallı Fiona. O gün o otel odasına çıkagelmeseydin, Denise'le evlenecektim. Bu seni çok mu rahatsız ediyor? Hiç olmazsa her gece bir

buz yığınına bakmak yerine, kollarımda sıcak ve arzu dolu bir karım olurdu.»

Fiona'nın öfkesi geçiverdi. Gözleri boş boş bakıyordu. «Her zaman gidebilirim,» dedi.

Zalim bakışıyla «Olmaz» diye cevap verdi Logan. Fiona'ya doğru yürüdü. «Hayır sevgilim. Sen benim karımsın. Jonathan da oğlum. Burada kalacaksın.»

Dudaklarını zorla kıpırdatan Fiona, «Sakın, sakın bana dokunma» diye bağırdı.

«Niçin? Kollarımda hâlâ Denise'in sıcaklığından, dudaklarımda onun öpüşünden izler bulunması yoksa seni iğrendiyor mu?» Logan'ın vahşi ve alaycı kahkahası Fiona'yı ürküttü. Yatak örtüsünü bir yana atarak nefret ettiği bu odadan, insanı andırmayan bu adamdan kaçmak istedi.

Ama, Logan'ın kolları ve dudakları Fiona'yı kavradı. Öpüşü son derece aşağılayıcı geldi. Fiona'nın geceliğinin önünü açarak vücudunun her noktasını dudaklarıyla öptü Logan. Tecrübeli elleri Fiona'nın bedeninde gezindi durdu.

Başını yastığa gömen Fiona bu vahşi zevkten arınabilmek için dişlerini sıktı. Gücü yetene kadar direndi, sonra utanç dolu iç çekiş ve korkuyla tükenerek hareketsiz kaldı. Logan onu son kez zorla öptü, sonra karısını itip, elinin tersiyle ağzını sildi.

Fiona'nın çıplak vücudunu soğuk gözlerle süzerek, «Sana tecavüz etmeyeceğim,» dedi. «Bana öyle bakıp durma. Sana son kez elimi sürüyorum. Bana yalvarana kadar da bir daha sürmeyeceğim.» Fiona'nın gözünde Logan'ın esmer hatları bulandı. Dudaklarından bir hıçkırık çıktı.

Üstünü bile örtmeye çabalamadan başını yastığa koyup gözlerini kapattı.

«Fiona!»

Uykusunun arasında sesi duydu Fiona. Gözlerini zorlukla açtı.

Logan'ın yüzündeki endişeyi görünce hafifçe gülümsedi. «Ailsa'nın uyku hapından aldım. Yalnız iki tane. Çok yorgunum.»

Logan konuşmadan Fiona'nın üstünü örttü. İçini çeken Fiona, Logan'ın eline dokunmak için elini uzattı, sonra bir şey fısıldadı. Ardından derin bir uykuya dalıverdi.

Logan karısına baktı. Dudaklarında Fiona'nın hiç görmediği bir ifade vardı. Sonra ışığı kapatıp dışarı çıktı.

Whangatapu'da verilen partiler bütün yöre için gerçek bir toplumsal olaya dönüşürdü. Bu, ailenin şöhretinden çok, misafirperverliğinden gelirdi. Ya da Jinny böyle olduğuna inanırdı. Herkes hareket halindeydi, Thurston'lar bile. Forrest eşyaların yerini değiştiriyor, Fiona'nın hazırladığı çiçekleri yerlerine yerleştirmeye çalışıyordu.

Fiona, Thurston'dan hoşlanıyordu ama, o zeki bakışlarından ürküyordu. Özellikle Logan'la birlikte olduğu zamanlar. Logan aralarında hiçbir gerginlik yokmuşçasına hareket edebiliyor, Fiona da onu izliyordu. Ama yine de Thurston karı-kocanın arasında aksayan bir şeyler olduğunun farkındaydı. Kendisi de, karısı da Fiona'yı zaman zaman koruyorlardı. Başka zaman olsa, bu davranışları Fiona'nın kalbini ısıtırdı ama, kalbi artık bir buz parçasından farksızdı.

Mary ile Stephen cumartesi günü öğle yeme-

ğinden hemen önce geldiler. Onları karşılamak ve gözlerindeki merakı göğüslemek Fiona'ya pek zor gelmedi.

Mary ufak tefek, sarışın bir kadındı. Güzelden çok, hoş denebilirdi. Kocası ise Logan'ın daha silik bir kopyasıydı. Ondan biraz daha kısa, biraz daha topluydu, ama mavi gözleri ağabeyininkinin aynıydı. Kibar davranıyorlardı. Mary gecikmiş bir evlilik armağanı getirdiklerini söyledi.

«Eminim, kimse size evlenme hediyesi getirmemiştir. Utanılacak bir şey. Ben evlenme hediyelerime bakarken çok keyiflenirim, en çirkinlerine bile hattâ.»

Logan'a göz attıktan sonra paketi açtı. İçinden nefis biblolar çıktı. İsa'nın çocukluğu, çobanlar, yavrusunu emziren bir koyun, geviş getiren bir inek, bir de kafasını kaldırmış atla eşek vardı.

«Nefis» dedi Fiona. Yüzüne renk gelmişti.

Bu arada Thurston da karısına bakarak kafasıyla küçük bir işaret yaptı. «Özür dilerim» diye mırıldanarak odadan kayboldu. Bir iki dakika sonra, dört köşe bir tualle döndü.

«Bu resmi yapmama izin vermemiştin ama, iyi bir konu bulunca kolay kolay kimse beni engelleyemez. Bunu aklımdan yaptım.»

Küçük bir resimdi ama, Fiona çok canlı çizilmişti. Parmakları stilize edilmiş tuşlara dokunurken, gözleri Thurston'un fırçasının ima ettiği bir yere hasretle bakıyordu.

«Fiona piyano çalıyor,» dedi Thurston tuali yüksekçe bir yere yerleştirirken. «İzin çıktığında daha güzel bir portresini yapacağım Logan, bu yalnızca bir taslak.»

Sessizliği bozmak için Ailsa lafa karıştı. «İyi yakalamışsın» dedi. «Piyano çalarken, ben de bir iki kez bu pozuna dikkat etmiştim. Piyano çalarken neler düşünüyorsun Fiona?»

«Romantik rüyalar» dedi hafifçe gülümseyerek. «Müziğe dalıp gidiyorum, bu yüzden de iyi bir piyanist olamam. Teşekkürler Forrest. Çok sevdim bu resmi. Ama saçımda gerçekten bu yeşil ışıklar var mı?»

Herkes gülüştü ve elektrikli hava kayboldu.

Fiona kaldırmak üzere resme uzandığında, Logan bırakmasını söyledi.

«Odaya yakıştın Fiona.»

«Dekorun parçası olamam ki Logan»

«En hoş parçası oldun, hem de sürekli bir parçası. Bunun eşine ne dersin Forrest? Onun adını da 'Fiona Gülüyor' koyarsın.»

«Demek kabul ediyorsun.»

«İznime gerek duymadığın aşikâr.»

Yemekten sonra kadinlar dinlenmek için odalarına çekildiler. Stephen'la Logan da araziyi gezmeye gittiler. Bu gece Fiona için gerçekten zor olacaktı. Kocasıyla arası bu kadar gerginken Sutherland'lerin bütün yakınlarıyla tanışması gerekecekti.

Birden Jonathan'ı görmek istedi. Odasına girdi. Şakakları azıcık terlemiş, yatakta kıvrılmış uyuyordu. Battaniyesini düzeltirken kımıldayınca Fiona'nın yüreği ağzına geldi. Elleriyle yüzünü kapattı. Jonathan'dan ayrılamazdı, Logan'ın mutluluğu için bile olsa oğlunu bırakamazdı. Jonathan'sız bir hayat düşünemiyordu.

Karar anı yaklaşırken kendini iyice umutsuzluğa kaptırmıştı. Bu kadar konuk geleceğine gö-

re, Jinny'nin kendisine ihtiyacı olacaktı. Henüz gidemezdi. Kararı ertelemek korkak işiydi, ama şu anda başka çaresi de yoktu.

'Kabul et,' dedi kendi kendine, 'buradan gitmek istemiyorsun.' Sevdiği iki insanı arada bırakmaktan daha başka nedenler de vardı. Pencereye yürüyüp, dışardaki harikulade manzarayı seyretti. Whangatapu'yu sevmişti, burayı bir daha görmemek üzere terk etmek Fiona'ya sonsuz bir acı veriyordu. Ailsa, Jinny, onun sessiz kocası, tanıdığı öbür aileler, hepsini sevmeyi ve onlarla birlikte yaşamayı öğrenmişti. Buradaki yaşamı her yönüyle dopdolu geçiyordu.

Aşağıdan gelen seslere kulak verdi. Logan'la Stephen yürüyüşlerini tamamlamışlar terasa dönmüşlerdi.

«Yeşil Alan İdare Kurulundan istifa ettiğini duydum,» dedi Stephen. «Senin çok ilgilendiğin bir konuydu. Neden bıraktın?»

«Şartlar değişti. Eve daha çok zaman ayırman gerekiyor.»

«Doğru, haklısın. Karından hoşlandım. Hiç de beklediğimiz gibi birisi değilmiş.»

«Sahi mi? Nasıl birisini bekliyordunuz?»

«Çok tutarlı ve parlak bir kadın. Denise, Mary'ye güzel olduğunu yazmıştı ama, çok kişiliksiz birisi gibi söz etmişti. Senin ne kadar güzel olursa olsun, kişiliği silik birisiyle evleneceğine inanamamıştım. Denise bunca zamandır evli olmanı pek hoş karşılamamıştır herhalde.»

«Denise'in kıskanması için hiçbir neden yok.» Logan'ın sesi soğuk çıkıyordu. Öfkesini yatıştırmaya çalıştığı belli oluyordu.

Ama kardeşi aldırmadan güldü. «Hadi Logan,

böyle konuşma. Herkes evleneceğinizi sanıyordu, senin için mükemmel bir eş olurdu.»

«Hepsi yanıldı demek ki.»

«Yani Denise kendisiyle evlenmeye niyetin olmadığını biliyordu demek mi istiyorsun?»

«Sana bir şey söylemeye çabalamıyorum Steve. Bu konuyu bırak. Denise'le aramızda neler geçtiği bizim meselemiz, bir başkasının karışması gereksiz.»

«Nasıl istersen. Ama bana sorarsan, bu işten kârlı çıkan sensin. Denise hoş bir kız, ama Fiona'da olağanüstü bir şeyler var. Buraya iyi uymuş. Annemle ilişkilerini de beğendim. Oğlan da esaslı. Tam bir Sutherland.»

Fiona pencereden uzaklaştı, ama Logan'ın gurur ve şefkatle oğlundan söz edişini duyabiliyordu. Logan'ı sevgilisinden uzaklaştırmışsa da, ona gurur duyabileceği bir şey vermişti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Mutfakta son dakikaların telaşı yaşanıyordu. ama Jinny her şeye göz kulak olduğundan ortada hiçbir karışıklık yoktu. Fiona giyinmek için yeterli zamanı bile buldu.

Fiona aynada dikkatle kendisini süzdü, Logan acaba ne diyecekti. Bu kıyafetini hiç görmemişti. Gözlerine uygun açık yeşil bir elbiseydi. Boyundan bir bantla tutturulan elbisenin sırtı tamamen açıktı. Kalçaya kadar dar olan eteği aşa-

ğıya doğru kat kat yumuşak volanlarla ayaklarına uzanıyordu. Modayı hiçe sayarak saçlarını tepesinde toplamıştı. Yumuşak bir topuz başını süslüyordu.

Mücevher olarak da pırlanta yüzüğünü ve şelaleyi andıran gümüş küpelerini taktı. Bunları annesine Tayland'dan getirmişlerdi.

Bileklerine ve boynuna hafifçe parfüm sürdükten sonra,banyo kapısından çıkan Logan'ı karşılamak için döndü.

Gece elbiseleri içinde harika duruyordu Logan. Uzun, yakışıklı, kendinden emin hali neredeyse sinirlerini bozdu Fiona'nın.

«Hazır mısın?» dedi Logan.

«Gördüğün gibi.»

«O zaman lütfen şu kol düğmelerimi takar mısın?»

Fiona birden kendisini rahatlamış hissetti. Modern bir tanrı gibi görünse bile,kol düğmeleri bütün erkekleri ortak bir noktada birleştiriveriyordu.

«Sinirli misin Fiona?»

«Evet.»

«Sinirli olmana gerek yok. Senin yanında olacağım ve herkes, çok meraklı olanlar bile sana dostça davranacaklar. Yalnız laf ebelerine dikkat et. Onları zaten köşeye kıstırmış durumdasın, öyle değil mi?»

«Evet.»

«Başardın Fiona.»

Merdivenden inerken başka bir şey konuşmadılarsa da Logan'ın sözleri Fiona'ya güç verdi. Logan büyük odada karısına içki koydu. Ailenin diğer fertleri birer ikişer geldiklerinde, karı-ko

cayı karşılıklı konuşurken buldular.

Fiona iki saat sonra bu partinin sözlerle anlatılamıyacak kadar değişik bir toplantı olduğunu fark etti. Herkes birbirini tanıyordu. Partinin verildiği yer de harikulade güzellikteydi. Konuklar konuşuyor, kahkahalar atıyor ve çok iyi vakit geçiriyorlardı.

Mary, bir grup kadının arasında açık mavi elbisesiyle çok çekici duruyordu. Yüzünde her zaman taşıdığı o sıkıntılı ifade kaybolmuştu. Fiona gözleriyle Stephen'ı arandı. İşte oradaydı. Yine kaşları çatıktı. Elinde dolu bir içki bardağı vardı. Fiona'nın gördüğü kadarıyla bu dördüncü içkisiydi. Yüzündeki hafif kırmızılığa rağmen ayıktı, orta yaşlı bir çiftle konuşuyordu. Logan konukların arasında dolaşıyor, herkesle ilgileniyordu. Annesi de divana oturmuş, yukarı koydan Bob Standish'le konuşuyordu. Denise'in annesiyle babası da kendi yaşıtları bir grupla tatlı tatlı sohbet ediyordu.

Ve Denise... Lame şifondan elbisesiyle göz alıyor, aralarında Danny Harmon'un da bulunduğu üç gençle flört ediyordu. Fiona'nın bakışını fark eden Danny ona baktı. Aralarında sessiz bir anlaşma olmuşcasına, kalabalıkta kendine yol açarak Fiona'ya yöneldi.

'Hay Allah' dedi Fiona. Ama yerinden kıpırdamadı. Bu kalabalıkta kendine ne söyleyebilirdi ki? Fiona Danny'ye duyduğu yakınlığa rağmen ondan huzursuz oluyordu. Hiç konuşmamayı tercih ederdi.

«Merhaba,» dedi Danny. «Yalnız mısın? Kocan olacak adam nerelerde?»

«Meşgul.»

«Ah tabii. Mükemmel ev sahibi. Sen de evin hanımı olarak kusursuzsun. Eğleniyor musun?»

«Eğleniyorum diyemem ama hoşuma gidiyor. Orkestra şefinin çalınan müzikten hoşlanması gibi.»

Danny güldü. «Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Çok iyi idare ediyorsun toplantıyı. Herkes harika vakit geçiriyor, altı ay unutamazlar bu daveti. Efsanevi bir görünüşün olduğunu söyleyebilir miyim?»

Fiona hafifçe kızardı. «Tabii söyleyebilirsin. Sanırım herkes öyle görünüyor. Güzel insanların kibar bir toplantısı. Şu köşede duran esmer kadın kim Danny? Biraz ürkmüş görünüyor.»

«Sonia Raintree. Denise'le flört eden şu sarışın, onun kocası.»

«Zavallı kız.» Fiona şöyle bir baktı, Sonia ile ilgilenen yoktu. «Yanına gitsem iyi olacak Danny. Çok dalgın duruyor.»

«Ben de geleyim. Aramızda neşelenebilir.»

Birkaç dakika içinde Sonia Raintree de gülerek kendisini davetin zevkine bırakıvermişti.

Fiona bir süre sonra özür dileyerek yanlarından ayrıldı, tam odadan çıkıyordu ki elinde bir içki bardağıyla dolaşan Logan'la karşılaştı.

Fiona'nın kulağına fısıldayarak, «İçki ister misin, susamış olmalısın,» dedi.

Bardağı memnuniyetle alan Fiona bir iki yudum içti. «Çok sıcak, değil mi? Nedir bu, güzelmiş.»

«Şampanya. Ağır iç. Yoksa seni yukarı taşımak zorunda kalabilirim.»

Dış görünüşleriyle birbirlerine bağlı bir çifti andırıyorlardı. Logan gülerek karısına eğilmişti.

Kimse onun dudaklarındaki gülümsemenin gözlerine ulaşamadığını fark edemezdi.

«Peki, çok ağır içeceğim» dedi Fiona. Logan'a hayatının tek aşkı ve ışığı gibi bakarak ona içtenlikle gülümsedi. «Her şey yolunda sanırım. Plak koyayım mı?»

«Evet zamanıdır. Ben koyarım.»

Gençler ve bir kısım yaşlılar ay ışığında dans etmeyi çok cazip bulmuşlardı. Kısa süre içinde orkestranın sesi kalabalığı dağıtıverdi. Fiona da oyun bahçesinden tanıdığı Silvia Bond ile konuşuyordu. Bir ara gözleri Denise'e takıldı. Bir çiçek gibi başını Logan'a kaldırmış, ondan bir şeyler istiyordu, ama Logan'ı razı edememişti. Cevabına dudak bükerek arkasına bakınca, Fiona ile göz göze geldiler.

Karanlık bakışında bir nefret belirdi. Ama Denise ev sahibine cakayla gülümsedikten sonra Raintree ile birlikte yürüyüp gitti.

Denise'in bakışındaki meydan okumadan sarsılan Fiona dikkatini zorla toplayarak Silvia ile konuşmaya devam etti. Silvia içtenlikle anlatıyordu. «Yakın bir zamanda beni görmeye gelmelisin. Topu topu on kilometre ötede oturuyoruz.»

«Seve seve» dedi Fiona. «Ailsa söz etmişti, bir dokuma tezgâhın varmış galiba, siparişleri yetiştiremiyormuşsun.»

Silvia hafifçe kızardı. «Evet. Önce hobi diye başladım, ama sonra bu tip şeylerin muazzam bir pazarı olduğunu fark ettim.» Silvia Fiona'nın arkasına baktı. «Merhaba Logan, bu harika parti için karını kutluyordum.»

Logan, «Memnun kaldığına sevindim» diyerek, kolunu Fiona'nın omuzuna attı. «Kevin ne-

rede?»

«Yine koyunlardan konuşuyordur. Ama günahını almışım. İşte geliyor.»

Birkaç dakika sonra Logan,özür dileyerek Fiona'yı dansa kaldırdı.

Çok iyi dans ediyordu. Fiona dans etmeyeli uzun yıllar geçtiği halde, kısa süre sonra ayaklarının Logan'a gayet iyi uyduğunu fark ederek kocasının kollarında rahatladı.

· Dans ederken konuşmazlardı. Logan konuşmanın kendisini danstan uzaklaştırdığını söylerdi. Bu huyu Fiona'ya çok değişik gelmişti. Logan'ın eli Fiona'nın ipek sırtında dolaşıyordu. Yavaşça mırıldandı Logan. «Sana kimsenin böyle dokunduğunu görmesem iyi olacak.»

Fiona cevap olarak pırıl pırıl gözleriyle gülerek kollarını Logan'ın boynuna doladı ve kocasını tahrik etmek için elinden geleni ardına koymadı.

«Kendine gel Fiona.»

Logan'ı kızdırmak için büyük bir istek duyuyordu. «Niçin. Karın olduğumu unuttun mu? Herkes bu evliliğin normal gittiğini düşünmeli, böyle dememiş miydin? Bir kadının kocasıyla flört etmesinden daha doğal ne olabilir ki?»

«Hiçbir şey. Ama sen karım gibi davranmıyorsun ki. Baştan çıkarmaya niyetli bir kadından farksızsın.»

Fiona, Logan'ın çok kızdığını fark ederek kollarını gevşetti ve klasik biçimde sarıldı. Evliliklerini kurtaracak bütün fırsatları tüketmişti. Logan'ın duygularına hitap edecek hareketleri bile onda neredeyse nefret uyandırıyordu. 'Haklı' diye düşündü Fiona. Çok fazla istediği için her şeyi

kaybetmişti. Kocasına baktığında kızarmıştı.

«Niye öyle bakıyorsun, ilginç bir şey mi var?»

«İlginç olan sensin. Kocasının bakışından kızaran tek kadın sensin yanılmıyorsam bu salonda.»

«O zaman bakma... Logan, Bob Standish kimdir?»

Logan Fiona'nın maksadını anlamıştı. Alaylı alaylı güldü. «Annemin çok eski ve sadık bir arkadaşı. Bir ara evleneceklerini düşünürdüm ama ikisi de arkadaşlıkla yetiniyorlar. Çöpçatanlığa mı niyetlendin? Benim fikrimi sorarsan, ikisi de olgun insanlar. Kendi hayatlarını çizebilecek yaştalar.»

«Böylece bana haddimi bildirmiş oldun.»

«Ah bunu, yalnız sen yaparsın.»

Fiona yine kızardı, ama dürüst gözleriyle kocasının gözünün içine baktı.

Logan başını salladı. «Böyle güzel dans etmesini ne zaman öğrendin? Serçe gibi sekiyorsun.»

«Sen öğretmiştin, hatırlıyor musun?»

«Evet hatırlıyorum. Sen unuttun mu diye merak etmiştim. İlk karşılaşmamızı da hatırlıyor musun?»

«Evet ayaklarına düşmüştüm, çok müsaittim, değil mi?»

«Belki de. Ben de hayatımda ilk kez kendimi tamamen kaybetmiştim. Çok güzel ve masumdun. Kendini büyük bir özlemle sunmuştun. Sen gittikten sonra epey aradım ama, izini bulamadım, şansım yokmuş. Babamı kaybettiğim için geri dönmek zorunda kaldım.»

«Babanın ölümü sizler için büyük darbe olmuştur. Beklenmiyordu herhalde.»

«Evet. Sana ne söylemek istediğimi anlıyor mu-

sun Fiona?»

«Evet, ama yılların ardında kalan şeyler için özür dilemen gerekmez. Ne kadar masum olursam olayım, senin için ilk kadın olmadığının farkındaydım Logan. Gerçekten mükemmeldin çünkü.»

Fiona'yı kavrayan kolları gerginleşti Logan'ın. «Beni herhangi bir çapkın olarak mı düşündün?»

Fiona bu düşünceyi kocasının kafasından atmak istiyordu. «Oh Logan... hayır. Ben de senin gibi kendimi kaybetmiştim. O kadar istekle sunduğum bir şeyi kabul ettiğin için seni nasıl suçlayabilirim? Suçlamadım. Şimdi de suçlamıyorum. Böyle bir şey düşünemezdim. Düşünsene, Jonathan bu beraberliğimizin ürünüydü.»

«Evet. Ailenle tanışmayı çok isterdim.»

«Onlar iki sevgili insandı. Mantıklı ve naziktiler. Bir çocukla çıkagelmem onları da hayrete düşürmüştü, ama çok anlayışlı ve şefkatli davrandılar. Tanısan, onları severdin Logan. Jonathan'a taparlardı.»

Logan, müzik durunca, karısını belinden tutarak Mary'nin yanına götürdü.

Mary solgun görünüyordu. Fiona, «İçki ister misin?» diye sordu.

«Çok iyi olur. Yeterince şampanya içtim, benim için limon suyu getir Logan.»

«Oturalım istersen» dedi Fiona. «Sen ne durumdasın bilmiyorum ama ben ayaklarımın ağrısından ölüyorum.»

«İşte burası iyi. Fiona, parti çok iyi düzenlenmiş, belki de söylemem gereksiz.»

«Evet, iyi gidiyor. Haftalardır telaş ediyordum ama Jinny ve Logan olduktan sonra bir karışıklığa imkân yok.»

«Yok, sen de iyisin Fiona. Burası yeri değil ama sana anlatmak istediğim birkaç şey var.»

Fiona'nın midesine bir kramp girdi, ama kendini topladı. Mary ile kalp kalbe konuşmak en son istediği şeydi. Ama kadının yüzündeki ifade çok kararlıydı.

«Başla o zaman» dedi Fiona.

«Logan'la benim hakkımda. Aslında bir şey yoktu. Sadece ben bir ara kafamı takmıştım. Her zaman Stephen'a yakınlık duymuştum. Ama bunu görmem için Logan'ın kaba sözleri gerekliymiş. Ne var ki, Danny bana inanmıyor. Denise'i istiyor ve yüz vermediği için kıskanıyor. Olay çıkartma hevesinde ve ona gerçeği kavratamıyorum. Sanırım artık pek önemi yok.»

Fiona'ya bakarken gözlerinden bir gölge geçti. «İkiniz birlikte mutlu gözüküyorsunuz. Steve ile beni gözlediğini fark ettim. Onunla evlenmekle sevdiğim erkeğin kendisi olduğunu ispatlamak istemiştim. Ama işler düşündüğüm gibi olmadı.» Mary gülümsemeye çalıştı. «Çoğu zaman birbirimizi yiyoruz, sen de biliyorsun herhalde.»

Fiona genç kadına büyük bir şefkat duydu. Elindeki mendili sıkan Mary'ye dokundu. «Çok cesursun,» dedi. Bir an el ele oturdular, sonra Danny geldi.

Mary kardeşine bakmadan önce, «Logan çok şanslıymış» diye fikrini açıkladı.

Danny bir iskemle çekip Fiona'nın yanına oturdu.

«Salonun en güzel kızları burada ve onlara eşlik edecek tek bir erkek yok» dedi. «Sevgili kızlar, kocalarınız hiç de size layık değillermiş.»

Sesindeki mana açıktı, ama Fiona anlamazlıktan geldi. «Hangi koca karısına layıktır ki?» dedi neşeli sesiyle.

«Bak hele. Kadınların kurtuluşunu isteyenler varmış içimizde meğer. Logan bir bilse?»

«Logan neyi bilse?» Logan, Mary ile Fiona'ya içkilerini uzattı. Danny'ye de gülümseyerek selam verdi.

«Karının kadınların kurtuluşu takımından olduğu çıktı ortaya. Göğsünde bir yılan beslediğini biliyor muydun Logan?»

«Tabii.» Logan kolunu Fiona'nın omuzuna doladı. «İyi bir propagandacıdır.»

Danny ayağa fırlayarak Fiona'nın önünde bir reverans yaptı. «O zaman onu dansa davet etmeliyim. İzninle Logan.»

Danny meydan okuyordu. Fiona Logan'ın omuzunda duran kolunun sertleştiğini fark etti. Ama Logan önemsemezcesine, «İznime ihtiyacı yok Danny,» dedi.

«O zaman, güzel Mrs. Sutherland, benimle dans edin. Mary'yi Logan'a iç rahatlığıyla emanet edebilirsiniz.»

Fiona dudaklarını ısırdı, ama onunla gitmek zorundaydı. İki üç adım atar atmaz, «Kardeşini müşkül durumda bırakmaktan zevk mi alıyorsun?» diye söylendi.

Danny da yaptığından utanmış görünüyordu. «Yine berbat bir şey yaptım. Özür dileyeceğim.»

«Onu yalnız bırak. Bir daha da böyle bir şey yapma.»

Danny derin bir iç çekişten sonra Fiona'yı kollarına aldı. «Seni kızdırdım, ama artık çok dikkatli davranacağım. Hey, rahat olsana, seni ısı-

racak değilim ya.»

«Çok sıkı tutuyorsun.»

Danny gülerek kollarını gevşetti, gözlerinde şakacı bir parıltı vardı. «Pekâlâ çok uslu olacağım. Ama kolay değil, üstündeki şu elbise var ya tam dans ederken flört etmek için dikilmiş.»

Gece devam ediyordu. Yaşlılar yemekten sonra ayrıldılar. Ama gençler davetin iyice tadını çıkartmak için saat üçe kadar kumsalda ateş yakıp şarkılar söylediler.

Logan'la Danny'nin arasında oturan Fiona da kendini geceye kaptırmış eğleniyordu. Bir ara gitarist «Ben tükendim, biraz da sen çalabilir misin Fiona» diye sordu.

Fiona şaşırmıştı ama gitarı aldı. Logan kolunu Fiona'nın omuzundan çekerek, «Hadi başla» dedi.

Fiona dargın âşıkları anlatan güzel bir parça söylemeye başladı. Herkes eşlik ediyordu. Birkaç folk şarkısı ve pop parçadan sonra konukların esnediğini fark eden Fiona «Saat Geldi» diye veda parçası olarak bilinen bir şarkıya başladı. Herkes gülüştü. Parti böylece son buldu.

Fiona ortalığı toplarken, Logan da Denise'i evine götürmek için çıktı. Denise'in ailesi partiden erken ayrılmıştı.

Fiona'nın canı sıkıldı ve yine içini kıskançlık kapladı. Vakit doldurmak için tablaları dökmeye başladı.

Mutfağa üçüncü gidişinde, Stephen'ı başını masaya dayamış otururken buldu. Fiona içeri girince kafasını kaldırıp gülümsedi. «Kusursuz ev sahibesi» dedi. «Yoksa Logan'ın Denise'i kaç saatte evine bırakacağını mı merak ediyorsun?»

Oldukça içmişti. «Karım Denise'den nefret eder. Senden de nefret ediyor.»

«Öyle mi düşünüyorsun? Galiba yanılıyorsun. Umarım benden nefret etmiyordur, yoksa bu çok saçma olur.»

Fiona'ya baykuş gibi bakıyordu. «Soğukkanlısın. Logan sende ne buluyor diye düşünüyordum, bakışlarının dışında. Belki de, bu yanına yaklaşılmaz havana hayran olmuştur. Ağabeyim kendisine meydan okuyanlara bayılmıştır hep, sen de onlardan biri olmalısın. Mary'ye gelince, senden nefret ediyor. Logan senin çünkü. Oysa o hâlâ Logan'ı istiyor. Küçük kardeş yeterince iyi değil. Onu yıllardır gözlüyorum. Ne komik, o da Logan'ı gözlüyor, Logan da seni. Sense orda kedi gibi oturmuş kimseye bakmıyorsun, tabii oğlun dışında. Mary'nin sürekli kırılmasını gözlemekten bıktım. Seviyorum onu.»

Fiona izlediği taktiğin vereceği sonuçtan pek emin değildi ama deneyecekti. «Seviyor musun? Kasıtlı davranıyorsun.»

«Kasıtlı mı,ne kastı.»

«Onu hep kendini savunmak zorunda bırakıyorsun.»

«Ne demek istiyorsun sen?»

«Karını çok iyi tanımıyorum ama, senin yaptığın, bir insanı aşağılamaktır. Durmadan kendisini gözlediğini görünce,onun da huzuru kaçıyor. Onu zor durumda bırakmaktan hoşlandığına inanıyor. Onu seviyor olsaydın...»

Fiona sesini alçatarak omuzlarını silkti.

«Ama seviyorum.» Çektiği acı yüzünden belli oluyordu Stephen'ın.

Fiona 'Bu adama acımanın sırası değil' diye ge-

çirdi içinden. Katı kalpli olmalıydı. «O zaman intikam hislerin aşkından büyük olmalı, ya da çok aptal bir adamsın sen. Seni terk etmemesi garip. Bu duruma isyan etmemesi için sana âşık olmalı.»

Stephen inatla cevap verdi. «Logan'a âşık.»

«Bu durumda Mary bir mazoşist olmalı.» Fiona adama bir fincan kahve uzattı. «İçinde bulunduğu durumdan zevk alması için başka bir şey düşünemiyorum. Mutsuz duruyor ama.»

Stephen farkına varmadan kahveyi içti.

«Beni sevseydi, bunu gösterirdi,» dedi.

«Ona bu konuda cesaret verdiğini sanmıyorum. Ne yapmasını bekliyorsun ki? Seni sevdiğini söylese,inanacak mıydın?»

Bir an bakakaldı Stephen, sonra kafasını salladı. «Niye inanayım ki?»

«Herhalde aşkını sana ispat etmesi için büyük bir jest yapması gerekir. Artık günümüzde kimse aşkından ölmüyor. Mary'nin de sana bağlı kalmak dışında yapabileceği bir şey yoktur sanırım.»

Uzun bir sessizlik oldu. «Niye bizi kendine dert ediyorsun? İkimizi de tanımıyorsun bile.»

Fiona sözlerini dikkatle seçmeliydi. «Çünkü yakınımdaki iki insanın kendilerini çürüterek etraflarını rahatsız etmelerinden rahatsız oluyorum. Eğer onun seni sevdiğini anlayamıyorsan, sayın eniştem,ona ve bebeğe layık olamayacak kadar duygusuz bir insansın.»

Fiona kumar oynadığının farkındaydı. Mary sırrını açığa vurduğum için inşallah beni affeder diye geçirdi içinden.

Stephen bakakalmış, yüzü kıpkırmızı kesilmiş-

ti. «Ne... ne diyorsun?»

«Pekâlâ duydun. Kimseye söylediğini sanmıyorum, onu görür görmez hamile olduğunu anladım.»

Stephen birdenbire ihtiyarlamıştı sanki. Kafasını salladı. «Ben... o niçin bana söylemedi?»

Fiona son darbesini de indirdi. «Babasının Logan olduğunu iddia edebilirdin.»

Gözleri dolu doluydu Stephen'ın. Yutkundu. «Ben onu hiçbir zaman sadakatsizlikle suçlamadım ki. Asla.»

Fiona birden Stephen'dan hoşlanmaya başladığını fark etti. «Laf olarak söylememişsindir. Ama her davranışın bunu ima ediyordu.»

«Tanrım» dedi Stephen fısıldayarak. Başı önüne düştü. Kafasını ellerine dayayarak bir süre öyle durdu. Sonra Fiona'nın beklemediği bir vakarla konuştu. «Küçük kedi. Gerçekten beni fena vurdun. Sen bana neyi hatırlatıyorsun, biliyor musun, bir kediyi, kendi kendine yürüyen soğukkanlı bir kediyi. Peki, şimdi ne yapmam gerekiyor? Her şeyi bildiğine göre, bunu da söylemelisin.»

«Güven ona ve bunu göster. Onun da gururu var. Gururlu olmak için Sutherland olmak gerekmez herhalde. Bebeği bildiğini fark etmesin, kendisi söylemek isteyecektir. Karına nasıl davranacağını sana ben anlatacak değilim ya. Onu mutsuz etmekte bu kadar başarılı olduğuna göre, nasıl mutlu edeceğini de en iyi sen bilirsin.»

Stephen Fiona'yı kolundan yakalayarak yalvarırcasına baktı. «Ama bendeki bu ani değişikliğin sebebini bilmek isteyecektir.»

Fiona hınzırca gülümsedi. «Belki seninle iddia-

ya girebilirim, o kadar memnun olacak ki, fazla soru sormayacaktır. Ne söylesen, kabul etmeye hazır bulacaksın onu.»

Bu kez Stephen da güldü. Fiona'yı omuzlarından kavrayarak sıcak bir şekilde sarıldı. «Sanırım ağabeyim seni tuzağına düşürdüğünde beklediğinden daha fazlasını bulmuş. Denise senin bir hiç olduğunu söylemişti. Ne kadar yanıldığını anladığı zaman yüzünü görmek isterdim.»

«O gün de gelecek.»

Logan'ınkine çok benzeyen gözlerinde birden derin bir hüzün belirdi Stephen'ın. «Belki, ama...»

«Üzülecek bir şey yok Stephen. Şimdi git sen. İyi şanslar.»

Hâlâ endişeli duran Stephen içtenlikle güldü. «Sana da iyi şanslar. Yürekten hem de.»

'Şans kendi kendine gelmez,' dedi Fiona içinden. Stephen'ın evliliğine yardımcı olabildiyse burada kalması bir işe yaramıştı.

ONUNCU BÖLÜM

Geceyi uykusuz geçirdiği halde, Logan en zinde haliyle duruyordu Fiona'nın karşısında.

«Uyan» diye omuzunu sarsıyordu. «Saat on oldu Fiona. Oğlun sana bir şey gösterecekmiş.»

Fiona gözlerini zorlukla açıp esnedi. «Niye beni rahat bırakmıyorsun! Ne, saat on mu? Olamaz. Ben yediye kurmuştum.»

«Geldiğimde ileri aldım,» diyen Logan yatağın

ucuna oturdu. «O kadar derin uyuyordun ki, beni fark etmedin bile.»

Fiona dehşetle kocasının alaycı yüzüne baktı. Sonra da yatağın öbür tarafının bumburuşuk olduğunu gördü.

«Böyle bir şey asla gerekmezdi.»

«Evde bu kadar konuk varken tehlikeyi göze alamazdım. Zaten sen de hiç itiraz etmedin. Yoksa yatağına kim gelse onu kucaklamak gibi bir alışkanlığın mı var?» Uyuyan Fiona'ya yaklaşmak, uyanık Fiona'ya yaklaşmaktan çok daha kolaymış.»

«Ne» diye bağırdı Fiona kıpkırmızı olarak. Denise'in kollarının sıcaklığı henüz bedenindeyken Fiona'nın isteyerek vermediği şeyi çalacak kadar cüretkâr olamazdı.

«Rahatına bak. Senin açık davetine uyamayacak kadar yorgundum. Ama yine kendini öyle hissediyorsan, gücümü toplayabilirim. Bu gecelik kapanması gereken her yerini açıkta bırakmış. Çok fettan ve tahrik edici.»

Fiona'nın bütün sinirleri ayağa kalkmıştı. «Git kendini göle at,» dedi.

Fiona'yı kollarının içine hapsederek isyan dolu yüzüne alayla baktı Logan.

«Lütfen patlama ateş bombası. Öfkelenmeye vaktin yok. Bugün çok işin var. Jonathan'la sana yarım saat izin veriyoruz, giyinip kahvaltı etmen için, sonra ahıra gideceğiz. Yarın makastarlar gelecek. Denise de sana yardım edecek, çünkü Thurstonlar bugün ayrılıyor.» Fiona'nın kaskatı kesildiğini fark edince, zalim bir tonla devam etti. «Böylece dün gece Denise'le sevişip sevişmediğimi de anlarsın.»

Fiona sinirden ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kapı vuruldu. Mary telaşla içeri girdi.

«Umarım konuşmanızı kesmedim. Öyleyse de umrumda değil. Fiona, sevgili kız. Seni seviyorum, seviyorum, seviyorum! Senin için yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyle. Nikâh yüzüğümü satmak pahasına yapacağım.» Fiona'yla Logan'ı kucaklayıp ikisini birden öptü. Sonra kızardı, gülerek yatağın kenarına oturdu. İkisi birden Mary'ye hayretle bakarlarken gözleri doldu.

«Çok komik duruyorsunuz. Logan, merak etme, aklımı oynatmadım, sadece sevinç benimkisi. Fiona'ya sor istersen, anlatsın sana. Fiona, Steve'le dün gece uzun uzun konuştuk. Sanırım aramızdaki sorunu çözdük ve bu tamamen senin sayende oldu. Harika, düşünceli ve çok akıllı bir kadınsın. Bebeği de söyledim ona... Logan, altı ay sonra amca olacaksın. Kızımız olursa, adını Fiona koyacağım. O kadar mutluyum ki, ağlamak istiyorum.»

«Burada değil,» dedi Fiona. Sözlerinin bu kadar çabuk sonuç vermesine çok sevinmişti. Azıcık kıskandı hattâ. Mary ile Stephen inatçı gururlarının ve birbirlerini yanlış anlamalarının verdiği sağlıksız ilişkiden sonra bu sevinci hak etmişlerdi. «Kadınların ağlaması erkekleri çok korkutur. Zavallı Logan'ın cesaretini kırma,» dedi.

Mary burnunu çekerek mendilini cebine koydu. «Logan'ın cesaretini hiçbir şey kıramaz.»

Mary mutluluk içinde odalarından çıktı. Kapı arkasından kapanınca Logan, «Yoksa kıskanıyor musun Fiona?» dedi. «Hiç yakışmıyor sana. Nasıl becerdin?»

«Birazcık konuşarak.» Fiona Logan'ın kollarından kurtulmak için kıpırdandı. Ama Logan sıkı sıkı tutuyordu.

«Dur böyle. Whangatapu'dan ayrılmayı falan düşünmüyorsun, değil mi?» Fiona söyleyecek söz bulamayarak suçlu suçlu sustu. Logan'ın bakışları sertleşti.

«Haklıyım demek. Fiona, buradan ayrılmaya kalkarsan seni bulur ve doğduğuna pişman ederim. Bunu gerçekten yaparım.»

«Nasıl anladın?» diye fısıldadı. Artık saklaması anlamsızdı.

«Aklından geçenleri kitap gibi okuyorum. Seni küçük aptal, beni kör mü sanıyorsun?»

Karısını kendinden uzaklaştırdı. «Şimdi konuşamayız ama sakın unutma. Ne olursa olsun, kafanda neler hayal edersen et, Whangatapu'yu asla bırakamazsın.»

«Ama sen bana Denise'den söz etmemiştin. Yoksa seninle evlenmezdim.»

«Söyleyecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.»

«Logan... ben.»

«Fiona, kendi iyiliğin için bana güvenmelisin. Güvenseydin, şimdi sıkıştığın köşeye sıkışmazdın. Hep güveneceğini umdum, ama yalnızca ben sana güvenmekle yetinmek zorunda kaldım. Bana güvenmeye karar verdiğin zaman yolumuzda yürüyeceğiz. Şimdi lütfen kalkar mısın? Yoksa Jonathan'ı bekletmek mi istiyorsun?»

«Hiç olmazsa» Fiona yatakta kıpırdamadan duruyordu. «Logan burdan gider misin?»

«Hayır. Karımsın ve giyinirken seni seyretmeye pekâlâ hakkım var.»

Fiona kocasına ters ters bakarak yataktan

kalktı. Üstüne sabahlığını sarındı, giyeceklerini eline aldığı gibi banyoya gitti. Hazırlandıktan sonra yatak odasına geri döndü.

Logan tuvalet masasının üstündeki Fiona'nın annesiyle babasının resmine bakıyordu. Sadece profilden görüyordu kocasını. O kadar büyük bir aşk ve istek duydu ki ürperdi. «Logan» diye seslendi.

«Hazır mısın? Hadi o zaman. Oğlun sabırsızlıktan Jinny'yi mutfakta deli etmiştir.»

Ve Fiona dilinin ucuna gelenleri söyleyemeden o sihirli an geçiverdi.

Ahıra doğru yürürlerken güneş pırıl pırıl parlıyordu. Denizin gri rengi bile inanılmaz bir hızla maviye dönüşmüştü. Hep birlikte gülüşerek yürürlerken, Danny karşıda atların yanında oyalanıyordu. Bir kardeşinin, bir de Stephen'ın yüzüne baktı. İkisi de son derece rahat görünüyorlardı. Stephen Mary'ye sarıldı, sonra da alnına bir öpücük kondurdu. Danny düşünceli düşünceli onları süzdü. Sonra hayretini belli etmemek için onlara sırtını döndü, sanki bu mutluluktan huzuru kaçmıştı.

Welsh ailesi de çocuklarıyla birlikte oradaydı. Jonathan herkese selam verdikten sonra cebinden bir havuç çıkararak uzun bir ıslık çaldı. Kestane renkli bir tay koşarak geldi. Tay kafasını havucu yemek için eğince, Jonathan da atın üstüne eğeri takıverdi. Sonra tayını bir ağacın yanına çekti. Göz açıp kapayana kadar Jonathan atın sırtına binivermiş, ayaklarını mahmuzlara yerleştirmişti. Jonathan'ın talimatlarını harfi harfine dinleyen tay önlerinde küçük bir tur attı. Fiona büyülenmiş gibiydi. Boğazına bir şeyler

takıldı.

«Harikasın hayatım,» dedi. «Fevkalade. Mükemmel bir öğrencisin.»

«Artık ata binerken beni merak etmeyeceksin.»

«Zaten merak etmiyordum. Baban yanındaydı.»

«Ne kadar kolay olduğunu gördün, artık sen de öğrenebilirsin anne.»

«Sanırım» dedi, Logan'ın yukardaki sözlerini hatırlayarak. «Oğlumun yaptığını ben de yaparım. Babanla birlikte öğretirsiniz bana da. Şaşacaksınız ama ikinizden daha iyi bir sürücü olacağım.»

Logan'ın tepkisini görebilmek için suratına baktı. Ama sırtı dönüktü. «Uslu kız» dedi Logan. «Onu attan düşürene kadar çalıştırırız, ne dersin Jonno?»

Fiona sözlerine bir karşılık alamamıştı. Ama gün boyunca yaşamını değiştirecek önemli bir kararın arifesinde olduğunu hissederek dolaştı durdu.

Mary ile Stephen yemekten sonra, makastarların geleceğini öğrenen Thurstonlar da onların ardından Whangatapu'dan ayrıldılar.

Fiona bütün öğleden sonrayı çalışarak geçirdi. Jinny de durmadan kek ve ekmek hazırlıyor, makastarlar için gerekli şeyleri pişiriyordu. Denise geldiğinde, Fiona dondurulmuş yiyecekleri naylonlara koyup buzluğa yerleştirmekteydi. Neredeyse iki rafı yiyeceklerle doldurmuştu Sonunda Jinny ikisine de birer fincan çay vererek mutfaktan sepetledi.

Denise evin hanımı sanki kendisiymiş gibi, «Yandaki odaya geçelim istersen,» dedi.

Ama Fiona'nın Denise'e kızacak vakti yoktu. Ayrıca Logan'a bu zevki vermek de istemiyordu. Aralarında önemli bir konuşma olacağını hissetti. Denise en sonunda açık konuşmaya karar vermiş olmalıydı.

Artık Fiona için bundan kaçış yolu yoktu. Jonathan'la Logan makastarların yanına gitmişler, Ailsa dinlenmek için odasına çekilmişti. Jinny'den de yardım bekleyemezdi.

Denise odada şöyle bir tur attıktan sonra rahat bir koltukta oturan Fiona'ya baktı.

«Maskeleri düşürmenin zamanı geldi» dedi.

Fiona'nın gülmesi tuttu. «Böyle klişelerle konuşacaksan gereksiz.»

Kendisiyle alay edilmesinden nefret eden Denise'in ağzı çizgi gibi incelmişti. «Ne kadar küstahsın!» dedi ama hemen kendini topladı. «Artık evi terk etmenin zamanı geldi. Kalman için hiçbir neden yok. Jonathan da bizlere alıştı. Ona iyi bakacağıma söz veririm sana. Yanılmıyorsam seni en çok endişelendiren de bu.»

Denise'in açık konuşması Fiona'yı fazla sarsmadı. İmalı hareketleri ona daha tahammül edilmez geliyordu. Doğrudan saldırıyı göğüsleyebilirdi.

«Elinden geleni yapacağına eminim. Logan'a benzediği için onu seviyorsun. Ama unutma, Jonathan babasının bir kopyası değildir.»

Ve Denise en büyük hatasını yaptı. «Müziğe olan ilgisini kastediyorsan, tabii. Logan Whangatapu'yu yönetecek bir oğlan çocuğu istiyor. Jonathan da bunu gerçekleştirecek. Logan da benim gibi katı bir insandır. Ama oğluna hayran, çünkü Jonathan soyunu devam ettirecek. Bu ço-

çuk senin oğlun bile olsa, seviyorum onu.»

Fiona hayretler içinde kaldı. Denise Logan'ı hiç tanımamıştı. O sadece Whangatapu'nun efendisini tanıyordu.

«Denise,» dedi Fiona, «Bu tartışmayı sürdürmenin anlamı yok. Whangatapu'dan ayrılmıyorum. Nedenini merak ediyorsan, yakında anlarsın. Lütfen beni söylemeye zorlama.»

Denise hayasızca güldü. «Mücadele etmeden gitmeyeceğini biliyorum. Burada rahatın yerinde. Ama gerçeği kabul etmelisin. Ben de hakaret etmekten hoşlanmam, ama anlamaya niyetin yoksa, merhametsiz olmaya kararlıyım. Maddi açıdan hiçbir sıkıntın olmayacak, Logan bunu halleder. Jonathan'dan ayrılmak senin için çok zor. Ama onun istikbaline çok önem verirsin.» Denise bir an tereddüt etti ve sonra darbesini indirdi.

«Logan'la seviştiğimizi biliyorsun, değil mi? Bu göstermelik evlilikten duyduğu mutsuzluk Auckland'e gittiğimizde nihayet onun direncini kırdı. Sadık kalmak istiyordu ama, insan bedeni ve kanı ne kadar direnebilir ki, üstelik sadık olacağı ne vardı? Onu sadece çocuğunun babası olarak gören ve kocasının verdiği maddi şeyleri kabul edip ona hiçbir şey vermeyen buz gibi soğuk bir kadından başka. Senin ona verebileceğin her şeyi ben Logan'a verebilirim, üstelik onu seviyorum ve sevmeye de devam edeceğim. Metresi olarak ona bu gerçeği ispatladım.»

Fiona ayağa kalktı, gözleri şeffaflaşmış, dudakları kıpkırmızı olmuştu. «Yeter» dedi. «Logan'ı seviyorsan, senin için çok üzgünüm, ama gitmiyorum buradan.»

Nefesi sıklaşan Denise'in dişleri birbirine ke-

netlendi. «Seni orospu. Benim iyi yönlerime hitap etmeye niyetliysen, boşuna uğraşma, çünkü Logan söz konusu olduğunda iyi huyum falan kalmaz. Hiç gururun yok mu senin? Kocanın başka bir kadını arzuladığını bile bile, fırsat bulur bulmaz onunla seviştiğini bile bile burada kalıyorsun. Ayrıca bu evde kaldığım sürece pek çok fırsat daha çıkacaktır. Bu da mı seni etkilemiyor? Kocanın...»

«Kes Denise. Benim ya da kendin hakkında istediğini söyleyebilirsin ama Logan'ı buna karıştırma.» Fiona derin bir nefes aldıktan sonra bu konuşmaya son verecek kelimeleri bulabilmek için dua etti.

«Üzgünüm diyorum. Auckland'de neler olduğunu bilmiyorum ve aldırmıyorum. Ama eğer Logan'ın kendi evinin çatısı altında, sevdiklerinin gözü önünde böyle aşağılık entrikalara göz yumacağını sanıyorsan, onu hiç tanımıyorsun. Hem de hiç. Şimdi lütfen buna bir son verelim. Daha fazlasına dayanamayacağım. Ben buradan gitmiyorum.»

Ne var ki Denise kabul etmedi. Yüzündeki bütün güzellik yok oluverdi. Odanın içinde şeytani bir gülümsemeyle başı öne doğru kaykılmış, yürüyordu.

«Ama tahammül edeceksin. Benim sözümü dinleyip buradan gitmezsen ne zaman evlendiğinizi bütün bölgeye yayarım.» Fiona ne yapacak diye durup bekledi. «Bunu bildiğimden haberin yoktu değil mi? En başında şüphelenmiştim. Evraklara baktırttım. Burada kalmaya devam edersen, oğlun bir piç, sen de bir orospu olarak damgalanacaksınız. O zaman Logan'ın sana nasıl

davranacağını merak ediyorum doğrusu. Sutherland'lerin en gururlusu odur ve kalbinden hançerlenmiş gibi hissedecektir kendisini. Bunun duyulması annesini de öldürür.»

«Bu kötülüğü onlara yapar mısın?»

Denise bir kahkaha attı. «Hem de bayıla bayıla. Merhametsiz olduğumu söylemiştim. Eğer Logan'ın karısı olamayacaksam, sen de benim yerimi aldığın için kahrolacaksın.»

Ne pahasına olursa olsun kendisinden başkasını düşünmeyen bu kız Fiona'yı fena halde öfkelendirdi. Zarif bir hareketle ayağa kalktı. İşte şimdi, oğlu, kocası, Ailsa ve Jinny için mücadele etmesi gerekiyordu.

«Bütün söylediklerin bir yana, son sözlerin bana burada kalmam gerektiğini her şeyden fazla kavrattı. Beylik laflarla bir oyun sahneledin, ama aşırı gittin. Logan'ı hiç anlayamadığını ortaya serdin. Ona ancak kendi egoist emellerin açısından bakıyorsun. Öteki dediğine gelince, evet, biraz dedikodu olur, bazılarının diline düşeriz, ama hikâyede senin oynadığın rol de kolay unutulmaz.» Denise Fiona'ya bakakaldı. Yavaş yavaş benliğini büyük bir korku kapladı. Bu tanımadığı bir Fiona idi. Daha da kötüsü hiç beklemediği bir şeydi. Tamamen kendine hakimdi, Denise onun bu gücüne ayak uyduramıyordu.

«Beni ikna etmeye kalkışma. Bundan sonra bu eve tek bir namuslu insan adım atmaz, bu da senin suçun olur.»

«Aptallık etme. Bunun boş bir tehdit olduğunu sen de pekâlâ biliyorsun. Yirminci yüzyılda yaşıyoruz Denise. Herkes bu nefretinin geçerli bir sebebi olduğunu düşünecektir. Bu da annenle

babanın hoşuna gitmeyecektir.»

Denise'in yüzü allak bullak oldu. Çekiciliğinin ayrılmaz parçası olan canlılığını yitirmişti. Başını kayaya çarptığını kavramıştı. Yaşamının temelleri yerinden sarsılıyordu. Kişiliksiz bir kadın sandığı Fiona şantaja ve tehdide göğüs gerebilen güçlü bir yaratıktı. Denise'den çok daha kuvvetliydi. Bu yenilgi Denise için olgunluğa doğru bir adımdı. Ama Fiona'nın yüzündeki acıma hissini görünce kinini bastıramadı.

«Merhametini istemiyorum. Ben sana acıyorum. Her zaman ikinci kadın olma duygusuyla yaşayacaksın. Ve bu benim Logan'la ilişkilerimde hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Seviyor beni, seviyor.»

«Seviyorsa bile, sana bu sevgide bir gelecek yok Denise. Senin olacak erkeğe verecek çok şeyin var. Çocukluğu bırak ve değiştiremeyeceğin bu gerçeği kabul et.»

«Gitmemi istiyorsun değil mi?» Denise'in omuzları aşağı düşmüştü. «Seni anlayamıyorum, hiç anlayamıyorum. Halbuki anladığımı sanıyordum.»

«Çok içine kapalı bir hayatın var, hep seni sevenlerle birlikte olmuşsun. Benim yaşamım farklıydı Denise. En azından geçmişte kalan yaşamım. Beni nasıl anlayabilirdin ki? Ben bile çoğu zaman nasıl bir insan olduğumu anlayamıyorum.»

Denise, Fiona'yı ilk defa görüyormuş gibi baktı. Köşeli çeneyi, şefkatli ve ihtiraslı dudakları, berrak, telaşsız gözleri gerçek anlamıyla yeni görüyordu. «Çok aptalım, değil mi? Her şeyi bildiğimi sanırım. Yok, yok, bir şey söyleme. Şu an-

da senden nefret ediyorum, ama zamanla belki de sevmesini öğrenirim. Bilemiyorum. Artık gitsem iyi olacak.»

«Biraz daha kal!» dedi Fiona. Onun cesaretine hayranlık duymuştu, ama bu durumda araba kullanmasını istemezdi.

«Kalabileceğimi sanmıyorum, merak etme, araba kendi kendine yolunu bulur. Ama gitmeden söylemem gerek. Sana yalan söyledim. Logan benimle hiçbir zaman sevişmedi. Çok onurlu bir insandır. Kasıtlı olarak seni seviştiğimize inandırmak istiyordum. O da bunun farkındaydı galiba. Dün gece senden kurtulmaya karar verdim. Çünkü beni eve bırakırken boş bir çaba peşinde koştuğumu söylemişti bana. Nazik ama kesin konuştu. Onu bırakırsan, bana döneceğini düşünüyordum. Ben salak bir kadın değilim. Yenildiğimi biliyorum. Umarım birlikte mutlu olursunuz.» İstemeye istemeye özür dileyen bir çocuğu andırıyordu.

«Denise...»

«Hayır, sus. Gururumu kırmamalısın. Logan'ı büyük bir memnuniyetle senden alabilirdim ama şimdi anlıyorum, o hiçbir zaman benim değilmiş zaten. Seni yönetebileceğimi sanıyordum ama kendimi aptal yerine koymaktan başka bir şey yapamadım. Logan'a anlatacak mısın?»

«Hayır,» dedi Fiona sessizce.

Denise omuzunu silkti. «Umrumda değil. Artık hiçbir şey umrumda değil. Yok, merak etme, bir saçmalık etmem. Ailsa'ya ailemle birlikte yolculuğa gitmeye karar verdiğimi söyle... yok, yok, ben yarın telefon edip söylerim.» Dimdik kapıya doğru yürüdü Denise, sonra kafasını çevirip baktı. «Ona âşıksın, değil mi?»

Fiona kafasını salladı.

«Evet. Bu pek çok şeyi açıklıyor. Onu hak ettiğine inanmıyorum, ama umarım sen ne yaptığının bilincindesindir. Hoşça kal.»

Birkaç dakika sonra Denise'in arabası yola koyulunca, Fiona derin bir nefes aldı. Elindeki çiçeği farkında olmadan hamur gibi ezmişti. Çiçeğe gözü takıldı bir an, sonra kararlı adımlarla şömineye yürüdü, ezilmiş çiçeği şömineye atıp, arkasına bakmadan odadan çıktı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Bulutlar güneşe karşı yeni bir zafer daha kazandılar. Akşam bastırırken rüzgârın sesi, hışırdayan çiçeklerin mırıltısına karıştı. Logan huzursuz görünüyordu. Koyunlar kırkılmaya hazırdı. Yağmur yağarsa kırkılamayacaklardı. Ayrıca, bir gün de kurusunlar diye beklemek gerekecekti.

Yemekten sonra Logan makastarlarla konuşmak için çıktı. Fiona da Jonathan'ı yatırdı. Merdivenlerde Ailsa'yla karşılaştılar.

«Erken yatacağım,» dedi. «Gece geç yatmak artık bana ağır geliyor, yarına zinde olmalıyım. Logan'a benim yerime iyi geceler dilersin.»

Sıcak günün akşamı oldukça sakindi. Fiona şömineye bir kibrit çaktı, perdeleri kapattı, sonra da bir plak koydu. Odadaki divana uzanıp Beet-

hoven'in Pastoral Senfonisi'yle biraz dinlenmeyi umuyordu.

Ama bir türlü huzur bulamadı. Müzik pek etkileyemiyordu. Bir süre sonra Fiona kendisini kafese kapatılmış bir kaplan gibi odada bir aşağı, bir yukarı volta atarken buluverdi. Gerçeği görmeliydi, hem de her yönüyle, aksi halde kafası hiçbir zaman huzura kavuşmayacaktı.

Oturup Denise'in anlattıklarını düşünmeli, bunların ışığında ne yapması gerektiğine karar vermeliydi. Logan hakkında düştüğü kuşkuların aslı bulunmadığını öğrenmek onu mutlu etmeliydi. Ama Fiona mutlu olmaktan çok uzaktı. Tam tersine, bu kadar kolaylıkla kandırıldığı için pişmanlık duyuyor, aptallığına lanet okuyordu. Logan'ın gururu ve kibri, karısına gerçeği söylemesine engel olmuştu. Belki de Fiona'nın inanmayacağını düşünmüştü.

«Aptal, aptal, aptal» diye söylendi kendi kendine yumruklarını sıkarak. Logan kendisine güvenmesini istemiş, o ise âşık olduğu halde, ondan güvenini esirgemişti. Başından beri yaptığı en büyük hata, Logan'a oğlunun babası gözüyle bakmaktı. Aralarında sevgi yokken Logan'ın gerçekten kocası olmasını kendisine bir hakaret kabul etmişti. Ama aslında gururuydu önemli olan. Beş yıl öncesinin hayal kırıklığının acısını çıkartmayı amaçlamıştı.

Logan Fiona'nın gönülsüz olarak karısı olmasını istemiyordu. Bunu açıkça belirtmişti. Daha fazlasını, güvenmesini ve inanmasını bekliyordu. Fiona bunu verebilirdi ona. Logan kendisine karşı bu kadar sabır göstermiş, fiziki yakınlığını, Fiona'dan faydalanmak için kullanmamış, böyle-

likle bir bakıma sevgisini göstermiş sayılabilirdi. Stephen'la konuşmasının üstünden henüz bir gün bile geçmemişti. «Mary'nin sana aşkını mı ispat etmesini bekliyorsun? Nasıl?» diye sormuştu.

Kendisi de aynı şeyi beklemiyor muydu? Belki de Logan'dan yüreğinde mevcut bile olmayan bir aşkı ispat etmesini bekliyordu. Jonathan uğruna ikinci derecede sevilen bir kadın olmaya boyun eğebilecek miydi? Saygı, şefkat ve tutkuları karşılıklıydı. Buna göğüs gerebilecek miydi?

Fiona portresinin karşısına geçerek durdu. 'Kabul et' dedi, 'her ne koşul altında olsun olsun mutlu olacaksın.' Logan'ın kalbinin seviştikleri zaman daha hızlı atması Fiona için bu kadar önemli miydi? En başından beri evliliklerini yaşatmaya çalışan Logan değil miydi? Fiona ise romantik bir rüya peşinde koşarak kendisini ona vermemekte direnmişti.

Belki de aşk günlük hayatın bir dokusuydu, bir hoşgörü, bir kahkaha, koyunların kırkılma arifesindeki yağmur damlası ve Jonathan'ın son öyküsüydü. Belki de hayalindeki aşk, gözlerini açınca kaybolup giden, ulaşılamayan bir genç kız rüyasıydı.

Pencereye yürüdü, perdeleri yeniden açtı. Gökyüzü berraklaşmıştı, ama hava hâlâ yağmur kokuyordu. Henüz ay görünmüyordu ama Çobanyıldızı ağacın dalları arasından parıldıyordu. Plak bitince ortalığı derin bir sessizlik kaplamıştı. Holden geçip çalışma odasına giren Logan'ın ayak sesleri Fiona'ya gökgürültüsü gibi geldi.

Fiona çalışma odasından süzülen ışığa doğru yürüdü.

Logan son ekonomik gelişmeleri inceliyor, kâğıtlarını karıştırıyordu. Fiona kapıda belirince kafasını kaldırdı, soğuk ve ölçülü bir bakışla karısını süzdü.

«Yattın sanıyordum. Beni mi görmek istiyordun?»

«Ben... evet.» Fiona kızardı yutkunarak devam etti. «Hâlâ istiyorsan, evliliğimizin gerçek bir beraberliğe dönüşmesini istiyorum.»

Bir kâğıt hışırtısı duyuldu. Fiona söylediklerini işittiğinden emin olamadı. Sonra Logan'ın soğuk gözlerle kendisine baktığını gördü.

«Öyle mi?» Logan'ın sesi inanılmaz bir öfke taşıyordu.

«Evet» diye fısıldadı Fiona.

Fiona'nın sinirlerini patlatırcasına geren yeni bir sessizlik oldu. «Pekâlâ. Yorgun gözüküyorsun. Sen çık, ben işlerimi bitirince gelirim.»

Sanki bir iş anlaşması yaparmışçasına konuşuyordu. Fiona arkasını dönüp odadan çıkarken bir kez daha yutkundu. Kendisini büyük bir sevinçle karşılamasını beklemiyordu, ama en azından bundan daha iyi karşılayabilirdi. Logan'ın soğukluğu Fiona'ya bu evden kaçıp karanlık bir yerlere saklanmak isteği verdi. Hareketini yarım kalmış bir işin bitirilmesi gibi görebilirdi, ama ne büyük bir gayretle bu sözleri söylediğini kavraması gerekirdi. Neden Fiona'ya bu kadar kızgındı?

Merdivenleri çıkarken bir an durakladı, sonra rahat olması gerektiğine karar vererek yoluna devam etti. Artık geri dönemezdi. Logan kaybedilen zamana kızıyordu belki de. Büyük bir tatlılıkla kendisini öptüğü zamanları hatırladı. O vakit duygularına boyun eğseydi, kocasına teslim oluşunda hiçbir aşağılanma hissetmeyecekti. Bu duruma yol açan tamamen kendi inadıydı. Kocasını her defasında kendisine hakim olmaya zorlamıştı. Evliliklerinin bugüne kadar tek ayak üstünde yürümesinin cezasını şimdi Fiona ödeyecekti.

Yatak odasının kapısı yarıya kadar açık duruyordu. Fiona arkasından kapayarak ışığı yaktı. Odayı inceledi. Her şey vardı ama mutluluk yoktu bu odada. Logan'a isteyerek ve sonucuna bakmayarak sevgisini verecekti. Aşk tanrıçası Venüs'ün bu odayı yönetmesi belki her şeyi kolaylaştıracaktı.

İlk gecesini yaşayan bir gelin gibi kendisini Logan'a hazırladı. Yıkandı, saçlarını fırçalayıp kırmızı bir pelerin gibi omuzlarına saldı. Uzun saçlarının birkaç ton açığı ipek bir gecelik seçti. Şeffaf kumaşın altında vücudu beyaz mermerden bir heykel gibi parlıyordu.

Hazırlığı bitince ışığı kapattı. Yatağa gitmeye cesaret edemeyip pencerenin yanında durdu. Pencereden yıldız dolu geceyi seyretti. Logan aşağıdaki yaseminin altında öpmüştü kendisini. Yasemin görünmüyordu, ama kokusu duyuluyordu.

Şaşkındı, korkuyordu, bir yerlere sığınmak istiyordu, ama bütün bu duygulara rağmen, büyük bir bekleyişle ürperiyordu.

Kapıdaki tıkırtı Fiona'ya çan sesi gibi geldi. Logan'ın bitişik odada kıpırdandığını duyunca pencerenin tokmağını sıktı. Duşun sesi kesildi. Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Logan geldi.

Gözleri karanlığa alıştığı için onu kolayca se-

çebiliyordu. Havluya sarınmıştı, çok iri duruyordu. Birden ışıkları açınca Fiona'nın gözü kamaştı.

Gözlerinde kibirli bir beğeni vardı,ama dudakları gülmüyordu. Fiona kızardı. Vücudu, soyarcasına bakan gözlerin karşısında alev alev yandı. Merhametsiz gözlerę bakmak için zorladı kendisini Fiona.

«Buraya gel» dedi Logan yumuşak bir sesle.

Fiona kocasının gözlerine bakarak yürüdü. Parlak ışıkta sanki kilometrelerce yol almış gibi hissetti kendisini. İriyarı ve kaba duruyordu. Fiona'nın kalbi öyle delicesine çarpıyordu ki 'Logan mutlak duyuyordur' diye geçirdi içinden.

Beş on santim önünde durunca «Eee?» dedi Logan alaycı sesiyle. Ellerini göğsüne kavuşturmuş, kapıya yaslanmış, put gibi duruyordu.

İncelmiş bir işkence türüydü bu. Fiona dudaklarını ısırdı, uzanarak kollarını kocasının boynuna doladı, kadınlığını sundu ona. Logan'ın arzuladığı mutlak bir teslimiyetti bu, ama hâlâ yerinden kıpırdamıyordu. Gözlerinin soğuk derinliğindeki alevler Fiona'nın yalvaran yüzünü deliyordu.

«Bu değişiklik neden Fiona?»

Fiona kafasını sallayarak fısıldadı. «Önemi var mı?» Son dakikada bile gururuna sarılıyordu.

«Evet, bilmek istiyorum. Kalbindeki bu ani değişikliğin nedeni nedir? Ateşi ateşle tutuşturup bir baştan çıkarma sahnesi mi oynamak istiyorsun?»

Fiona işte şimdi kızmıştı. Geri çekilmek istediğinde Logan bileklerini sımsıkı kavradı. «Öyle bile olsa,ne yani?» dedi.

«Sonuna kadar devam etme cesaretin var mı acaba, merak ediyorum.» Şefkatten ve saygıdan yoksun biçimde dudaklarını kavradı.

Fiona bir an panik içinde kurtulmaya çabaladı ama mümkün değildi. Ne var ki, bir iki saniye içinde ihtirasın girdabına kapılarak bugüne kadar göstermediği bir cüretle kendisini ona bıraktı. Kafasının bir köşesinde, bunun sevişmek değil sadece baştan çıkarmak olduğunu düşünüyordu. Ama Logan'ın dudakları ve elleri Fiona'nın içinde öylesine bir ateş yakmıştı ki, ancak onunla tam bir birleşme ile sönecekti. Logan onu kucağına alıp yatağa taşıdığında Fiona direnmedi.

Fiona'yı yatağa yatırdı Logan, soyunup o da yattı. Sert vücudu Fiona'nın yanına uzandı, dudakları teninde gezindi, dikkatsiz ama tecrübeli ellerle karısının geceliğini sıyırdı. Gözlerindeki bakış Fiona'yı ürpertti,ama onun omuzlarını okşayıp boynundan öpmekten kendini alamadı. Sonra kendisini tamamen bu hazza terk etti.

Birbirlerinin kollarında uyudular. Fiona uyandığında henüz gün doğmamıştı, ama bir horoz ötüyordu. Logan'ı uyandırmamaya özen göstererek yataktan kalktı, banyodan bir bardak su içti.

Soğuk su boğazını serinletti. Ama Fiona'nın gözlerinin gerisinde kolay kolay sönmeyen bir ateş yanıyordu. Soğuk fayanslara dayanarak serinlemeye çalıştı. En karanlık günlerinde bile hayat ona bu kadar boş ve anlamsız gelmemişti. Hep böyle mi olacaktı? İhtiras, tatmin, sonra yeniden bastırılmış duyguların üşüşmesi. Kısa süre içinde Logan'ın şefkatten yoksun bir âşık olmasına alışabilirdi, ama şu anda kendisini öle-

siye aşağılanmış hissediyordu.

Kendi eliyle mutsuzluğunu biçimlendirdiği odaya geri döndü. Yatağa yatarken Logan yerinde döndü. «Bana da su getirseydin keşke» dedi.

«Uyandığını bilmiyordum. İstiyorsan getireyim.»

«Lütfen.»

Işığı açarak karısını seyretti Logan. Bütün bunlar Fiona'nın kabahatiydi. Logan'ın isteklerini karşılamak için etrafında koşuşan bir eş.

Logan büyük bir istekle suyu içti, sonra karısının yatağa geri gelmesini bekledi.

Fiona Logan'a fazla yaklaşmamaya dikkat etti. Bunu sevişmek için yeni bir davet sanabilirdi. «Işığı kapatmayacak mısın?»

«Hayır, konuşmamız gerek.» Fiona hayretle baktı. Logan kendisi kadar olmasa bile, huzursuz görünüyordu. Ama eskisinden çok daha rahatlamış bir hali vardı. Fiona, 'en azından ona fiziki bir rahatlama sunabildim' diye düşündü.

«Önce tartışmalıyız,» dedi Logan. Fiona'nın aniden kızaran yüzüne gülerek baktı. «Dün geceden sonra bir daha bana bakarken kızarmazsın diye sanmıştım.»

«Haksızlık etme. Neyi tartışacağız?»

«Sanki farkında değilsin?»

'Sesindeki şefkat mi yoksa' diye aklından geçirdi Fiona. Logan vücudundaki bir çürüğe dokununca yüreği ağzına geliverdi. «Geceden sonra hoşuma giden bir sabah görüntün var. Bu çürük de nerden gelmiş?»

«Kendi gücünü tanımıyor musun?»

«Dün gece pek dikkatli değildim, sana kaba davrandım galiba, üzgünüm. Artık beni baş-

tan çıkartmaktan vazgeç. Açığa kavuşturmamız gereken noktalar var. Dün gece bir erkek olarak haklarımı kullanmama neden izin verdiğini hâlâ merak ediyorum. Dün sabah böyle bir düşüncen olmadığına yemin bile edebilirim.»

«Hayır» dedi Fiona yavaşça. Artık gururunu bir kenara itip dürüstlükle yüreğini dökmesinin zamanı gelmişti.

«Pek çok nedeni var» dedi. Logan'ın oynadığı buklesiyle ilgilenmemeye çalışarak. «Sana uzun süre karşı koyamayacağımı biliyordum. Bunun nedeni açık. Ama Denise'e âşık olduğunu düşüne düşüne onun yerine konmayı kabul edemezdim.»

«Denise'e âşık olduğumu sanıyordun demek?» Logan hayret etmişti. «Ama sana açıkça söylemiştim bunu. Onunla bir zamanlar evlenmeyi düşünsem de asla âşık falan değildim.»

«Hiç de açık söylememiştin. Senin neler hissettiğini ben nerden bilebilirdim ki? Seni hiç tanımıyordum, olaylara nasıl tepki gösterdiğini bile bilmiyordum. Bu arada, Denise açıkça senin üstünde hak iddia ediyordu. Bir ara onu kendine uygun bir eş olarak düşündüğünü kabul ettim ama...»

«Ama?»

«Auckland'den geldiğinizde işler karıştı. Onu sen de gördün, hareketleri çok anlamlıydı.»

«Evet, bundan ne sonuç çıkardığını biliyorum. Hiç hayatımda bu kadar öfkelenmemiştim, ama biraz kıskançlığın sana yarayacağını da düşündüm doğrusu.»

«Bir bakıma yaradı. Ama onunla ancak, sevdiğin takdirde sevişeceğini düşünüyordum. Bunun dışında sevişeceğinize inanamıyordum.»

«En azından benim hakkımda bunu biliyordun.»

«Gitmeyi ve meydanı ona bırakmayı düşündüm. Jonathan da ondan hoşlanıyordu. Sonra gidemeyeceğimi söyledin ve sana güvenmemi isgedin. O zaman sana hiç güvenmediğimi fark ettim. Sunduğun her şeyi almıştım, karşılığında sana hiçbir şey vermiyordum. O zaman sana bir şeyler vermeye karar verdim. Ama bu bir şükran borcu falan değildi. Eğer Denise'i seviyorsan, sana verebileceğim tek şey vardı. O da kendim. Şimdi anlıyor musun? Seni seviyorum Logan. Her zaman da sevdim galiba. Seni asla görmeyeceğime inandığım yıllarda bile. Bütün istediğim de seni mutlu etmek.»

«Yalancı» dedi Logan. Şefkatli elleriyle Fiona'yı kendine çekti. «Daha fazlasını istiyorsun. Asil bir fedakârlık numarası yapma.»

Fiona Logan'ın gözleriyle, elleriyle ve sesiyle açığa vurduğu duygularına inanarak güldü. «Haklısın. Eğer Denise'e âşıksan üzgünüm, çünkü dün onu evine gönderdim. İlerde de gözüme batarsa,onun saçını başını yolabilirim.»

Logan kahkahalarla gülmeye başladı. Nefesi Fiona'nın saçlarını uçuşturuyordu. Fiona içine muazzam bir sıcaklığın dolduğunu hissetti. Logan henüz bir şey söylememişti, ama hiç beklemediği ve hak ettiğine inanmadığı halde mutluluk kapısını açacak anahtarın elinde olduğunu hissetti.

Fiona'nın fazla beklemesine gerek kalmadı. «Fiona, sen bir aptalsın» dedi Logan. Alnını ve gözkapaklarını öperek saçlarını şefkatle geriye itti. «Seni öylesine seviyorum ki... bana neler çektirdin, sana dayak bile atabilirim.»

«Çok kolay çürürüm» diye mırıldandı Fiona ve sıkı sıkı sarıldı kocasına. Logan'a duyduğu aşk nefesini kesiyordu. Onu ne kadar sevdiğini anlatmak istedi ama kelime bulamadı. Sonunda kocasına daha sıkı sarıldı.

«Henüz değil» dedi Logan, sesinde Fiona'yı çok heyecanlandıran bir ihtiras mırıltısı vardı.

Fiona uslu uslu geri çekildi. Ama ellerini kocasının yüzünde ve boynunda gezdirmeye devam etti.

«Logan, Denise'in bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verdin?»

«Seni kıskandırmak için.» Fiona'nın elini kavrayarak avucundan öptü. «Her şeyi konuşalım, başka pürüz kalmasın. Sen ortaya çıkmadan önce Denise'in uygun bir eş olabileceğini düşünmeye başlamıştım.»

«Yani soğukkanlılıkla mı?»

«Sanırım öyle. Sutherland olmak fikri ona harika geliyordu, ben de kendisinden hoşlanıyordum. Bunu kabul etmelisin sevgilim. Bir erkeğin kanını kaynatacak kadar sıcaktır.»

Sessizce dinliyordu onu Fiona.

«Sonra serinle karşılaştık, Jonathan'ı istiyordum. Aynı soğukkanlılıkla seni hale yola sokabileceğimi düşündüm ve evlendim. Sabırlı bir adam sayılmam ama, sana karşı aceleci davranmayacaktım. Bir gecenin aptallığını çok pahalıya ödemiştim. Bunu bile bile seni zorlayamazdım. Ama beni çok etkilemiştin.» Yüzünü görebilmek için Fiona'nın kafasını kaldırdı. «Sana elimi sürmemek benim için zor oluyordu, önüme çeşitli engeller diktim. Aslında kötü durumday-

dık. Sen solan bir menekşe gibiydin, annem şüpheliydi, Danny durmadan sorun çıkarıyordu, Denise de işleri daha beter karıştırıyordu. Seninle neredeyse sıkıntılarımdan birini başımdan atmak için sevişecektim inan bana. Bunu ciddı ciddi düşünürken bir şey oldu. Yeni âşık olmuş toy bir delikanlıya dönüverdim.»

«Ne?» dedi merakla Fiona.

«Seni sevdiğimi anladım. İşte böyle. Bahçedeki davetten sonra beni ceviz ağacının altında beklediğin gün. Seni Jonathan'a yorgun yorgun sarılmış görünce 'İşte' diye düşündüm, 'istediğim tek kadın.' Bu sadece fizik bir istek değildi, temelleri vardı. Birden ne yapacağımı şaşırdım. Seni Whangatapu'ya getirirken en çok bir ay içinde bana âşık olacağına inanıyordum. Ama hep kendini çekiyordun. Fiziki yakınlaşman dışında. Bu da bana yetmezdi. Senin varlığını istiyordum. Ama bana karşı neler hissettiğini hiç belli etmiyordun.»

«Sen de sabırlı bir insan değildin,» diye fısıldadı Fiona. «Ama bana karşı çok sabırlı davrandın.»

Sonra uzun uzun sevgilerini kanıtlarcasına öpüştüler. Bu, ihtirastan uzak bir memnunluk öpüşmesiydi.

«Şimdi benim sözümü kesme sevgilim. Üstümüzdeki ağırlık kalktığına göre beraberliğimiz yeni başlayacak. Fazla zamanımız yok sevgilim. Söyleyecek çok şey olduğundan değil.. Denise'i başıboş bıraktım, çünkü biraz kıskançlık aklını başına getirir diye düşündüm. Böylece kaçamayacaktın ve aramızdaki ilişki mutlaka gelişecekti. Ama bu kadar hızlı bir gelişme beklemiyordum. Öpüştüğümüzü görmüştün ya, işte hepsi oydu. Onu Auckland'e götürdüğüm için teşekkür ediyordu. Ölçüyü kaçırmıştı, ama aldırmadım, kıskanmanı istiyordum. Ama gözlerindeki ifadeyi görünce yanıldığımı anladım.»

«Dün gece niye o kadar soğuktun. Sanki bir yabancı gibiydin.»

«Denise meselesinin bittiğini biliyordum. Onu giderken gördüm ve aşağı yukarı tahmin ettim neler olduğunu. Neden öyle davrandım, ben de bilmiyorum gerçekten. Her şey açıklığa kavuşmadan sana sahip olmak istemiyordum. Ama bana dokunduğun an bütün kontrolümü kaybettim. Artık çok geçti. Ve...» Karısının iki göğsünün arasına bir öpücük kondurup devam etti. «İçimdeki ilkel bir yan dün geceden hoşlandı yine de. Sen de zevk aldın yanılmıyorsam.»

«Barbar» diye bağıran Fiona kollarını kocasının boynuna doladı.

«Doğru.» Logan, Fiona'nın gözlerinin içine bakıp, muzaffer bir adamın tehlikeli kahkahasıyla güldü. «Ama bu kez daha çok zevk alacağım sevgilim, çünkü aramızdaki bütün engelleri yıktık. Karımsın ve bundan böyle bütün ilişkilerimiz aşkla dolu olacak.»

Fiona bir an yüzüne baktı Logan'ın «Makaslar ne olacak sevgilim?»

«Hepsinin canı cehenneme!»

Sevgi, neşe ve tutkuyla yeniden zevk içinde birleştiler.

BEYAZ DİZİ

21 — VAHŞİ GÜZEL Charlotte Lamb

Sevdiği erkeğin evli olduğunu öğrenerek aldatılmışlığın acısını çeken, daha sonra da nişanlandığı kişiye karşı duyduğu sevginin gerçek olmadığını anlayan, yirmi yıllık yaşamında hata üstüne hata yapmış bir genç kadın, aşkı ve mutluluğu nasıl bulacaktır?

Hele dedikodular bu genç kadını yaşadığı küçük taşra kasabasından uzaklaştırıp, Londra gibi bir büyük şehirde tek başına yaşamaya zorlamışsa...

Ve karşısına çıkan genç gazeteci, onunla evlenmek yerine yalnız cinsel ilişki kurmak istiyorsa...

İnsanlara güvenini kaybeden genç kadın, elinde olmadan sevdiği bu genç adama nasıl güvenecektir?

Kimbilir, belki de bu kez gerçek mutluluğun eşiğine gelmiştir ama, kapıyı açıp içeri girecek cesareti yüreğinde bulabilecek midir?

GAZETECİNİZDEN İSTEYİNİZ

BEYAZ DİZİ'DEN
iki yeni aşk hikâyesi daha

23 — KADINIM
Janet Dailey

Nevada çölüne düşüp parçalanan küçük uçaktan yalnızca iki kişi sağ olarak kurtulmuştu. Birbirlerini ilk kez gören bu genç kız ve genç adam, bütün güçleriyle bir yaşama savaşı vereceklerdi...

24 — YILLARIN ARDINDAN
Lilian Peake

Kathryn, eski kocası Jon ve genç kadının yeni nişanlandığı yaşlı okul müdürü Francis aynı kolejde görevliydiler. Aralarına Francis'in oğlu Max da katıldı ve Kathryn'e kur yapmaya başladı. Kathryn, bu karışık aşk trafiğini nasıl çözecekti?

8 Nisan'da çıkıyor.

BEYAZ DİZİ

"Gerçek aşkı yaşatan kitaplar"